

Liahona

Generalkonferenstal

Två nya apostlar inröstade

Nya generalauktoriteter
och generalämbetsmän
inröstade

Sju nya tempel tillkännagivna





Första presidentskapet

*President Russell M. Nelson (i mitten) inröstades som kyrkans 17:e president under den 188:e årliga generalkonferensen.
Hans rådgivare i första presidentskapet är president Dallin H. Oaks (till vänster) och president Henry B. Eyring.*

Innehållsförteckning maj 2018

Årgång 142 · Nummer 5

Lördagens förmiddagsmöte

- 6 **Högtidlig församling**
Henry B. Eyring
- 9 **Dyrbara gåvor från Gud**
M. Russell Ballard
- 12 **Är jag ett Guds barn?**
Brian K. Taylor
- 15 **Så som Herren har förlåtit er ska ni förlåta varandra**
Larry J. Echo Hawk
- 17 **En profets hjärta**
Gary E. Stevenson
- 21 **Sjuttio gånger sju**
Lynn G. Robbins
- 24 **Guds profet**
Neil L. Andersen

Lördagens eftermiddagsmöte

- 28 **Röstning på kyrkans ämbetsmän**
Dallin H. Oaks
- 29 **Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2017**
Kevin R. Jergensen
- 30 **Mild och ödmjuk i hjärtat**
David A. Bednar
- 34 **En dag till**
Taylor G. Godoy
- 36 **Unga kvinnor i verket**
Bonnie L. Oscarson
- 39 **Frälsande förrättningar skänker oss ett underbart ljus**
Taniela B. Wakolo
- 42 **Att undervisa i hemmet - ett glädjerikt och heligt ansvar**
Devin G. Durrant
- 46 **Släktforskning och tempeltjänst: Besegling och helande**
Dale G. Renlund

Söndagens förmiddagsmöte

- 75 **Ta den Helige Anden till din vägledare**
Larry Y. Wilson
- 78 **I enighet**
Reyna I. Aburto
- 81 **Ren kärlek: Kännetecknet på alla sanna lärjungar till Jesus Kristus**
Massimo De Feo
- 83 **Den som håller ut till slutet ska bli frälst**
Claudio D. Zivic
- 86 **Hans Ande hos er**
Henry B. Eyring
- 89 **Små och enkla medel**
Dallin H. Oaks
- 93 **Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv**
Russell M. Nelson

Söndagens eftermiddagsmöte

- 97 **Frälsaren uppstånden är**
Gerrit W. Gong
- 98 **Profeter talar genom den Helige Andens kraft**
Ulisses Soares
- 100 **Stödverksamhet**
Russell M. Nelson
- 101 **"Vara med och styrka dem"**
Jeffrey R. Holland
- 104 **Stödja på Frälsarens sätt**
Jean B. Bingham
- 107 **Se människan!**
Dieter F. Uchtdorf
- 111 **Det handlar helt och hållet om människor**
Gérald Caussé
- 114 **Att bereda sig för att möta Gud**
Quentin L. Cook
- 118 **Låt oss sträva fram**
Russell M. Nelson
- 72 **Generalauktoriteter och general-ämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga**
- 119 **Statistisk rapport för år 2017**
- 120 **Register över konferensberättelser**
- 121 **Kyrkonytt**
- 137 **Kom och följ mig - för melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningen**

Prästadömet's allmänna möte

50 **Vad varje bärare av aronska prästadömet behöver förstå**

- Douglas D. Holmes*
- 54 **Inledande ord**
Russell M. Nelson
- 55 **Äldstekvorumet**
D. Todd Christofferson
- 58 **Se! En kunglig armé**
Ronald A. Rasband
- 61 **Inspirerat tjänande**
Henry B. Eyring
- 65 **Prästadömet's makt**
Dallin H. Oaks
- 68 **Tjäna med Guds kraft och myndighet**
Russell M. Nelson



188:e årliga generalkonferensen

Lördagens förmiddagsmöte, 31 mars 2018

Mötesledare: President Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Äldste Mervyn B. Arnold.
Avslutningsbön: Äldste W. Mark Bassett.
Musik av Mormon Tabernacle Choir; Mack Wilberg och Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth och Clay Christiansen, organister: "Ljuvligt det är, min Herre Gud", *Psalmer*, nr 96; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10, arr. Wilberg; "Kom lyssna till profetens röst", *Lilla Stjärnan*, okt. 2000, s. 7, arr. Murphy; "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr 81; "Låt mig få höra om Jesus", *Barnens sångbok*, s. 36, arr. Murphy; "Jag vet min Herre lever än", *Psalmer*, nr 82, arr. Wilberg.

Lördagens eftermiddagsmöte, 31 mars 2018

Mötesledare: President Dallin H. Oaks.
Inledningsbön: Äldste Mark A. Bragg.
Avslutningsbön: Äldste Peter F. Meurs.
Musik av en sammansatt kör från religionsinstitut i Salt Lake City, Utah; Marshall McDonald och Richard Decker, dirigenter; Linda Margetts och Bonnie Goodliffe, organister: "Kom, lyssna till profetens röst", *Psalmer*, nr 9, arr. Matthews och Goodliffe; "Var skall jag finna frid" *Psalmer*, nr 75, arr. McDonald och Parker; "Gör rätt val", *Psalmer*, nr 162; medley, arr. McDonald: "Som Sions ungdom, löftets barn", *Liahona*, apr. 2000, s. 24, och "The Iron Rod", *Hymns*, nr 274; "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178, arr. Wilberg.

Prästadömets allmänna möte, lördag kväll, 31 mars 2018

Mötesledare: President Henry B. Eyring.
Inledningsbön: M. Joseph Brough.
Avslutningsbön: Äldste K. Brett Nattress.
Musik av en prästadömskör från Brigham Young University-Idaho; Randall Kempton, Paul Busselberg och David Lozano-Torres, dirigenter; Brian Mathias och Andrew Unsworth, organister: "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr. Busselberg, publ. av Sharpe Music Press; "Fader i bön", *Psalmer*, nr 94, arr. Busselberg, publ. av Sharpe Music Press; "Lova och priså din Herre och Konung", *Psalmer*, nr 40; "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 324.

Söndagens förmiddagsmöte, 1 april 2018

Mötesledare: President Russell M. Nelson.
Inledningsbön: Äldste S. Mark Palmer.
Avslutningsbön: Äldste Joaquin E. Costa.
Musik av Mormon Tabernacle Choir; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen och Richard Elliott, organister: "Denna dag av fröjd och glädje", *Psalmer*, nr 34; Frälsaren uppstånden är", *Psalmer*, nr 131, arr. Wilberg; "Han sände sin Son", *Barnens sångbok*, s. 20–21, arr. Hoffheims; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "Han som dog är nu uppstånden", *Psalmer*, nr 130, arr. Wilberg, publ. av Oxford University Press.

Söndagens eftermiddagsmöte, 1 april 2018

Mötesledare: President Dallin H. Oaks.
Inledningsbön: Äldste Weatherford T. Clayton.
Avslutningsbön: Äldste Valeri V. Cordón.
Musik av Mormon Tabernacle Choir; Mack Wilberg och Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott och Brian Mathias, organister: "Brightly Beams Our Father's Mercy", *Hymns*, nr 335, arr. Murphy; "Herren om fären sig vårdar", *Psalmer*, nr 153, arr. Wilberg; "Han

kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Älska varandra", *Psalmer*, nr 198, arr. Wilberg; "Låt oss sträva fram", *Psalmer* nr 166, arr. Elliott, publ. av Jackman.

Konferenstal finns tillgängliga

För att få tillgång till konferenstal på internet på många språk, gå till conference.lds.org och välj ett språk. Talen finns också i mobilappen Evangeliebiblioteket. Video- och ljudinspelningar på engelska finns i allmänhet på distributionscentren inom sex veckor efter konferensen. Information om tillgängliga format av generalkonferenstalen för medlemmar med funktionshinder finns på disability.lds.org.

På omslaget

Framsidan: Foto Leslie Nilsson.
Baksidan: Foto Cody Bell.

Konferensfoton

Fotografierna i Salt Lake City tagna av Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Randy Collier, Weston Colton, Alessandra DeAgostini, Ashlee Larson, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Christina Smith, Dave Ward och Mark Weinberg.



**MAJ 2018 ÄRGÅNG 142 NUMMER 5
LIAHONA 14751 180**

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Chefredaktör: Hugo E. Martínez

Biträdande redaktörer: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Rådgivande: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopschke

Verkställande direktör: Richard I. Heaton

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson

Biträdande redaktionschef: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Francisca Olson

Skriv- och redigeringslag: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirr, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Ira Glen Adair, Kevin Banks, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy R. Barker

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80

E-post: myhrberg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenata staterna och Kanada, gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Terez Nilsson

Kromhult 202

241 65 Harlösa

Tfn: +46708-430416

E-post: terez.nilsson@gmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 84,00 som insättes på plusgiron: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska, franska, grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailandiska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges kan material från *Liahona* kopieras för privat, icke kommersiellt bruk (inklusive för ämbeten i kyrkan). Den här rättigheten kan när som helst återkallas. Visuellt material får inte kopieras om förbehåll anges intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2018 Vol. 142 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.

Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.



Talarregister

Aburto, Reyna I., 78
Andersen, Neil L., 24
Ballard, M. Russell, 9
Bednar, David A., 30
Bingham, Jean B., 104
Causé, Gérald, 111
Christofferson, D. Todd, 55
Cook, Quentin L., 114
De Feo, Massimo, 81
Durrant, Devin G., 42
Echo Hawk, Larry J., 15
Eyring, Henry B., 6, 61, 86
Godoy, Taylor G., 34
Gong, Gerrit W., 97
Holland, Jeffrey R., 101
Holmes, Douglas D., 50
Jergensen, Kevin R., 29
Nelson, Russell M., 54, 68, 93, 100, 118
Oaks, Dallin H., 28, 65, 89
Oscarson, Bonnie L., 36
Rasband, Ronald A., 58
Renlund, Dale G., 46
Robbins, Lynn G., 21
Soares, Ulisses, 98
Stevenson, Gary E., 17
Taylor, Brian K., 12
Uchtdorf, Dieter F., 107
Wakolo, Taniela B., 39
Wilson, Larry Y., 75
Zivic, Claudio D., 83

Ämnesregister

Ansvar, 36, 114
Aronska prästadömet, 50
Barn, 12, 42
Besöksundervisning, 100, 101
Bön, 42, 75, 78, 83, 86, 93
De tolv apostlarnas kvorum, 17, 93
Döden, 107
Enighet, 58, 78, 114
Faderskap, 65
Familjen, 42, 65
Framgång, 21
Frälsningsplanen, 34, 81
Följa profeten, 17, 24, 58, 98
Förberedelse, 114
Förbund, 39, 83, 97, 111, 118
Förlåtelse, 15, 21, 81
Förrättningar, 39, 46, 50, 97, 114, 118
Försoningen, 12, 15, 34, 39, 50, 81, 93, 97, 107
Första presidentskapet, 17, 93
Generalkonferensen, 118
Glädje, 34
Gud Fadern, 12, 78, 81
Gudomlig natur, 12, 30
Helige Anden, den, 75, 86, 93, 98
Hemmet, 42, 111
Hemundervisning, 100, 101
Hjälpföreningen, 100, 104
Högmod, 30
Högtidlig församling, 6, 17, 24, 93
Jesus Kristus, 9, 12, 15, 21, 24, 30, 34, 39, 75, 78, 81, 83, 86, 89, 93, 97, 98, 104, 107, 111
Joseph Smith, 12, 39, 86, 93, 97
Kristlig kärlek, 61
Kyrkans organisation, 17, 58, 101

Kärlek, 54, 78, 81, 86, 100, 101, 104
Lydnad, 24, 83, 86, 89
Läkedom, 46
Lärjungeskap, 36, 81, 104, 107, 111, 118
Melkisedekska prästadömet, 55, 58, 65
Missionsarbete, 114
Moderskap, 12
Mormons bok, 12
Motgångar, 107
Nåd, 21
Offer, 34
Omvändelse, 21, 24, 50, 75, 83, 89, 107
Profeter, 9, 17, 24, 30, 97, 98
Prästadömet, 65, 68, 100
Prästadömskvorum, 54, 55, 58, 61, 104
Påsk, 93, 97, 107
Rättfärdighet, 114
Sabbatsdagen, 9
Sakramentet, 9, 21, 39, 83
Skriftstudier, 12, 42, 83
Släktforskning, 36, 46, 114
Stödverksamhet, 54, 55, 58, 61, 68, 78, 86, 100, 101, 104, 111
Tempel, 97
Tempeltjänst, 36, 46, 114, 118
Tjänande, 9, 36, 54, 55, 61, 65, 68, 78, 81, 101, 104
Tro, 9, 24, 50, 86, 98, 118
Undervisning, 17, 42, 50
Unga kvinnor, 36, 100
Unga män, 36
Ungdomar, 104
Uppenbarelse, 75, 93
Uppståndelse, 89, 97, 107
Uthållighet, 83
Värdighet, 65, 75
Ämbeten, 65, 93
Ödmjukhet, 30, 86



Höjdpunkter från den 188:e årliga generalkonferensen

Den här konferensen var historisk av flera anledningar, bland andra omorganisationen av melkise-dekska prästadömetts kворum och början på en ny era med stödverksamhet. Men det vi hade sett fram emot mest var kanske möjligheten att ge vårt stöd till president Russell M. Nelson som den 17:e presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

En högtidlig församling

När vi ställde oss upp och gav vårt stöd till en ny profet och president, räknades våra upplyfta händer inte av några mänskliga upptecknare. De noterades i himlen som ett förbund med Gud.

Genom hela konferensen såg vi bevis på att det här är Frälsarens kyrka, och att den leds av honom genom hans tjänare. Vi såg vilken plats en levande profet tar i relation till var och en av oss – han står inte mellan oss och Frälsaren utan han står bredvid oss och pekar ut vägen till Frälsaren. Vi upplevde möjligheten att

få ”en personlig bekräftelse på att president Nelsons kallelse kommer från Gud” och att ”förankra våra själar vid Herren Jesus Kristus [genom att] lyssna på dem som han sänder” (se äldste Neil L. Andersen på sidan 26).

- Du kan lära dig mer om president Nelson i den särskilda bilagan på 16 sidor som följer med *Liahona* i maj 2018.

Inröstning av nya ledare

Utöver inröstningen av president Nelson gav vi vårt stöd till mer än 70 nya ledare.

- En lista över dem som röstades in, inklusive nya områdessjuttio, finns på sidorna 6–8, 28–29.
- Läs korta biografier om de nya ledarna med början på sidan 121.

Förändringar av kворum samt stödverksamheten

Även om profeter har övervakat det hela, så är de förändringar som annonserades under konferensen ”exempel på de uppenbarelser [från Gud] som har väglett denna kyrka

ända från början”, sa äldste Jeffrey R. Holland (se sidan 101).

- Läs undervisningen om omorganisationen av kворumen som gavs av president Nelson, äldste D. Todd Christofferson och äldste Ronald A. Rasband, med början på sidan 54.
- Läs undervisningen om stödverksamheten som gavs av president Nelson, äldste Holland och syster Jean B. Bingham, med början på sidan 100.
- Mer information om de här ändringarna samt informativa resurser finns under nyhetsavdelningen på sidorna 132–133.

Nya tempel

För att betona ”vårt budskap till världen” att ”vi inbjuder alla Guds barn på båda sidor om slöjan att komma till Frälsaren, ta emot det heliga templets välsignelser, nå bestående glädje och bli berättigade till evigt liv” annonserade president Nelson sju nya tempel.

- Ta reda på var de nya templen ska byggas, på sidan 133. ■





Framlagd av president Henry B. Eyring
andre rådgivare i första presidentskapet



Högtidlig församling

Bröder och systrar, president Nelson har bitt mig att handha röstningen under denna högtidliga församling som vi har samlats till i dag.

Det här är ett mycket betydelsefullt tillfälle för medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga runtom i världen.

Sedan den 10 oktober 1880, när John Taylor inröstades som Brigham Youngs efterträdare som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, har vart och ett av dessa tillfällen betecknats som en högtidlig församling för kyrkan där kyrkans röst kan göra sig hörd.

Vi ska rösta kvorum- och gruppvis. Var ni än är så inbjuds ni att endast ställa er upp när ni blir uppmanade därtill och med uppräckt hand visa att ni väljer att stödja dem vars namn presenteras. Ni ska bara rösta när ni ombetts att ställa er upp.

Generalauktoriteterna som sitter i Tabernaklet och i Assembly Hall på Temple Square bevittnar röstningen i de lokalerna. I stavscentren bevittnar en medlem av stavspresidentskapet röstningen. Om någon röstar emot ett förslag, ska denne ta kontakt med sin stavspresident.

Vi fortsätter nu med röstningen. Återigen, var vänliga att endast stå upp och rösta när ni ombeds att göra det.

Vi ber medlemmarna i första presidentskapet att stå upp.

Det är föreslaget att första presidentskapet stödjer Russell Marion Nelson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

De av första presidentskapet som instämmer kan visa det.

Det är föreslaget att första presidentskapet stödjer Dallin Harris Oaks som förste rådgivare och Henry Bennion Eyring som andre rådgivare i kyrkans första presidentskap.

De medlemmar i första presidentskapet som instämmer kan visa det.





Det är föreslaget att första presidentskapet stödjer Dallin Harris Oaks som president för de tolv apostlarnas kворum och Melvin Russell Ballard som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum.

Medlemmarna i första presidentskapet som instämmer kan visa det.

Det är föreslaget att första presidentskapet stödjer som medlemmar i de tolv apostlarnas kворum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit Walter Gong och Ulisses Soares.

Medlemmarna i första presidentskapet kan visa det.

Det är föreslaget att första presidentskapet stödjer rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum som profeter, siare och uppenbarare.

Medlemmarna i första presidentskapet kan nu visa det.

Vi ber nu första presidentskapet sitta ner.

Vi inbjuder äldste Gong och äldste Soares att inta sina platser i de tolv kворum.

Vi ber nu endast medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum, inklusive äldste Gong och äldste Soares, att stå upp.

Det är föreslaget att de tolv apostlarnas kворum stödjer Russell Marion Nelson som profet, siare och

uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, med hans rådgivare och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som de har presenterats och röstats på av första presidentskapet.

De medlemmar i de tolv apostlarnas kворum som instämmer kan visa det.

Ni kan sitta ner.

Vi ber alla generalauktoritetssjut-tio och medlemmarna i presiderande biskopsrådet att stå upp.

Det är föreslaget att alla generalauktoritetssjuttio och medlemmarna i presiderande biskopsrådet stödjer Russell Marion Nelson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, med hans rådgivare och medlemmarna



i de tolv apostlarnas kворum som de har presenterats och röstats på av första presidentskapet.

Alla generalauktoritetssjuttio och medlemmarna i presiderande biskopsrådet som instämmer kan nu visa det.

Ni kan sitta ner.

Vi ber följande personer stå upp var ni än befinner er runtom i världen: alla områdessjuttio, ordinerade patriarker, högpräster och äldster.

Det är föreslaget att ni stödjer Russell Marion Nelson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, med hans rådgivare och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som de har presenterats och röstats på.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan det visas.

Varsågod och sitt.

Vi ber alla medlemmar i Hjälpföreningen – det vill säga alla kvinnor 18 år och äldre – att stå upp.

Det är föreslaget att ni stödjer Russell Marion Nelson som profet, siare och uppenbarare och president

för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, med hans rådgivare och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som de tidigare har presenterats och röstats på.

Alla som instämmer kan visa det med uppräckt hand.

Om någon är emot kan det visas.

Ni kan sitta ner.

Vi ber alla som endast bär aronska prästadömet – med andra ord, alla ordinerade präster, lärare och diakoner – att stå upp.

Det är föreslaget att ni stödjer Russell Marion Nelson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, med hans rådgivare och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som de tidigare har presenterats och röstats på.

Alla som instämmer kan visa det med uppräckt hand.

Om någon är emot kan det visas.

Ni kan sitta ner.

Vi ber alla unga kvinnor mellan 12 och 18 år att stå upp.

Det är föreslaget att ni stödjer

Russell Marion Nelson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, med hans rådgivare och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som de tidigare har presenterats och röstats på.

Alla som instämmer kan visa det med uppräckt hand.

Om någon är emot kan det visas.

Ni kan sitta ner.

Nu ber vi alla medlemmar, var ni än befinner er, inklusive alla som tidigare stått upp, att stå upp.

Det är föreslaget att ni stödjer Russell Marion Nelson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, med hans rådgivare och medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum som de har presenterats och röstats på.

Alla som instämmer kan visa det med uppräckt hand.

Om någon är emot kan det visas.

Ni kan alla sitta ner.

Tack bröder och systrar för er kärlek och ert stöd. ■



Äldste M. Russell Ballard
tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

Dyrbara gåvor från Gud

Livet kan fyllas med tro, glädje, lycka, hopp och kärlek när vi utövar en smula verklig tro på Kristus.

Mina bröder och systrar, vi har precis deltagit i en högtidlig församling, en sed som kan spåras tillbaka till Bibeln då det forntida Israel samlades för att känna Herrens närhet och fira hans välsignelser.¹ Vi är privilegierade som får leva i en tid då den här gamla seden har återställts genom profeten Joseph Smith.² Jag uppmanar er att skriva ner i dagboken vad ni kände under det här ytterst heliga tillfället som ni nu har deltagit i.

Nyligen tog vi farväl av vår kära vän och profet, president Thomas S. Monson. Även om vi alla saknar honom är vi djupt tacksamma för att Herren har kallat en ny profet, president Russell M. Nelson, till att presidera över kyrkan. På ett välordnat sätt har vi nu påbörjat ett nytt kapitel i vår kyrkas historia. Det är en dyrbar gåva från Gud.

När vi alla höjde handen och röstade in president Nelson, stod vi som vittnen för Gud och erkände att han är president Monsons rättmätige efterträdare. Med uppräckt händer lovade vi att lyssna till hans röst eftersom han tar emot vägledning från Herren.

Herren har sagt:

”Ge akt på alla hans [det vill säga kyrkans presidents] ord och befallningar som han skall ge dig så som han tar emot dem ...,

ty hans ord skall ni ta emot som från min egen mun, med största tålmod och tro.”³

Jag har känt vår nye profet-president i över 60 år. Jag har tjänat med honom i de tolv kворum i 33 år och jag är ett vittne om att Herrens hand har förberett honom för att bli presiderande apostel och profet, till att förvalta alla nycklar till det heliga prästadömet på jorden. Må var och en av oss fullständigt stödja honom och hans rådgivare och följa deras vägledning. Vi välkomnar också varmt äldste Gong och äldste Soares som medlemmar i de tolv apostlarnas kворum.

Efter Jesu uppståndelse, en händelse som vi firar denna härliga påskhelg, visade han sig för sina lärjungar och sa: ”Frid vare med er! *Som Fadern har sänt mig sänder jag er.*”⁴ Lägga märke till de två stegen: Gud sänder sin Son. Sonen sänder sina tjänare – dödliga män och kvinnor – till att utföra deras verk.

Vi bör inte bli förvånade över att upptäcka att de personer som kallats att utföra Herrens verk inte är mänskligt fullkomliga. Berättelser i skrifterna skildrar händelser där män och kvinnor kallades av Gud till att utföra ett stort arbete – goda söner och döttrar till vår himmelske Fader – kallade att tjäna i sina uppgifter i kyrkan och som strävade efter att göra sitt bästa, men där ingen av dem var fullkomlig. Detsamma gäller för oss i dag.

Med tanke på att vi har mänskliga svagheter och tillkortakommanden, hur går vi vidare med att hjälpa och stötta varandra? Det börjar med tro – verklig, uppriktig tro på Herren Jesus Kristus. Tro på Frälsaren är den första principen i Kristi evangelium och lära.

För flera år sedan besökte jag det Heliga landet. När vi körde förbi en





senapsplanta frågade rektorn för BYU Jerusalem Center om jag någonsin hade sett ett senapsfrö. Det hade jag inte, så vi stannade. Han visade mig fröna från senapsplantan. De var förvånansvärt små.

Då kom jag ihåg Jesu undervisning: ”Jag säger er sanningen: Om ni har tro, bara som ett senapskorn, ska ni säga till det här berget: Flytta dig dit bort, och det kommer att flytta sig. Ingenting kommer att vara omöjligt för er.”⁵

Om vår tro är liten som ett senapsfrö kan Herren hjälpa oss att flytta missmodets och tvivlets berg från de uppgifter vi har framför oss när vi tjänar tillsammans med Guds barn, däribland familjemedlemmar, medlemmar i kyrkan och dem som ännu inte är medlemmar i kyrkan.

Bröder och systrar, livet kan fyllas med tro, glädje, lycka, hopp och kärlek när vi utövar en smula verklig tro på Kristus – om så bara ett senapsfrö av tro.

Äldste George A. Smith berättade om ett råd som profeten Joseph Smith hade gett honom: ”Han sa till mig att jag aldrig, oavsett vilka svårigheter som omger mig, skulle bli modfällad. Om jag så sänktes ner i det djupaste gruvschaktet i Nova Scotia och Klippiga bergen staplades upp ovanpå mig, så skulle jag inte tappa modet utan uthärda, utöva tro och vara tapper, så

skulle jag hamna högst upp på toppen till slut.”⁶

Vi bör komma ihåg Paulus ord: ”Allt förmår jag i honom som ger mig kraft.”⁷ Att veta det är också en dyrbar gåva från Gud.

Utöver de gåvor jag har nämnt finns det många, många fler. Jag ska nu bara tala om några få – sabbatsdagens gåva, sakramentets gåva, tjänandets gåva, och den oförlikneliga gåvan från Gud i form av vår Frälsare.

Sabbatsdagens kraft är att i kyrkan och hemmet uppleva fröjden, glädjen och värmen av Herrens Ande utan något som distraherar.

Alltför många tillåter sig att leva nästan helt uppkopplade på sina smarta enheter – med skärmar som lyser upp deras ansikten dag och natt och med hörlurar i öronen som stänger ute Andens milda, stilla röst. Om vi inte tar oss tiden att koppla ifrån, kan vi gå miste om möjligheter att höra rösten som sa: ”Bli stilla och besinna att jag är Gud.”⁸ Jag säger inte att det är något fel i att utnyttja teknikens framsteg som inspirerats av Herren, men vi måste vara visa i nyttjandet av dem. Kom ihåg sabbatsdagens gåva.

Välsignelsen av att ta emot sakramentet under sakramentsmötet får aldrig bli rutin eller bara något vi gör. Det är bara 70 minuter på en hel vecka

då vi kan ta en paus och finna mer frid, glädje och lycka i våra liv.

Att ta sakramentet och förnya våra förbund är ett tecken vi visar Herren på att vi alltid minns honom. Hans försöning är en nådegåva från Gud.

Privilegiet att få tjäna vår himmelske Faders barn är en annan möjlighet att följa hans älskade Sons exempel genom att tjäna varandra.

En del tjänandetillfällen är formella – i vår familj, våra ämbeten i kyrkan och vårt deltagande i samhällets olika hjälporganisationer.

Kyrkans medlemmar – både män och kvinnor – behöver inte tveka, om de så önskar, att ställa upp i val på någon politisk nivå där de bor. Våra röster är nödvändiga i dag och viktiga i våra skolor, städer och länder. Där demokrati finns är det vår plikt som medlemmar att rösta på hederliga män och kvinnor som är villiga att tjäna.

Många tillfällen att tjäna är informella – utan att ha tilldelats oss – och kommer när vi sträcker oss ut till andra som vi möter på livets färd. Kom ihåg att Jesus undervisade den laglärde om att vi ska älska Gud och vår nästa som oss själva, med hjälp av liknelsen om den barmhärtige samariern.⁹

Tjänande öppnar ett fönster genom vilket vi kan förstå Kristi liv och verksamhet. Han kom för att tjäna. Som det står i skriften ”så har inte heller Människosonen kommit för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många”.¹⁰

Petrus kan ha gett den bästa beskrivningen av Frälsarens jordiska verksamhet med fem ord när han sa att Jesus ”gick omkring och gjorde gott”.¹¹

Herren Jesus Kristus är den dyrbaraste av alla Guds gåvor. Jesus sa: ”Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.”¹²

Nephi uttryckte hur viktig vår Frälsare är när han sa: "Vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus, och vi skriver i enlighet med våra profetior så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder."¹³ Vi måste ha Kristus i centrum av våra liv, alltid och överallt.

Vi bör komma ihåg att det är hans namn som står på våra platser för tillbedjan; vi döps i hans namn och vi konfirmeras, ordineras, begåvas och beseglas i äktenskapet i hans namn. Vi tar sakramentet och lovar att ta på oss hans namn – och bli sanna kristna. Slutligen uppmanas vi i sakramentsbönen att "alltid minnas honom".¹⁴

När vi förbereder oss för påsksöndagen i morgon, låt oss då komma ihåg att Kristus är enastående. Han är den rättfärdige domaren, vår trofaste förespråkare, vår välsignade Återlösare, den gode herden, den utlovade Messias, en sann vän och mycket, mycket mer. Han är verkligen en dyrbara gåva till oss från vår Fader.

I vårt lärjungeskap har vi många krav, bekymmer och uppgifter. Men en del aktiviteter måste alltid utgöra kärnan i vårt medlemskap i kyrkan. "Var därför trofast", befäller Herren. "Verka i det ämbete vartill jag har utsett dig. *Hjälp* de svaga, *lyft* upp händerna som hänger ned och *styrk* de matta knäna."¹⁵

Det är så kyrkan ska agera! Det är en gudstjänst som är ren! Det här är evangeliet i dess rätta bemärkelse när vi hjälper, lyfter och styrker dem som har andliga och timliga behov! Att göra det kräver att vi besöker dem och hjälper dem¹⁶ så att deras vittnesbörd och tro på vår himmelske Fader och Jesus Kristus och hans försoning blir förankrade i deras hjärtan.

Må Herren hjälpa och välsigna oss så att vi sätter högt värde på våra många dyrbara gåvor från Gud, däribland vårt medlemskap i hans återställda kyrka. Jag ber att vi må fyllas med kärlek till vår himmelske Faders barn och att vi må se deras behov och vara villiga att besvara deras frågor och funderingar om evangeliet på ett tydligt och vänligt sätt som kan öka den ömsesidiga förståelsen och uppskattningen.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är vår Frälsare. Det som undervisas under den här generalkonferensen kommer till oss genom inspiration från apostlar och profeter, från generalauktoriteter och kvinnliga ledare som är generalämbetsmän i kyrkan. Må

Herrens glädje och frid förbli hos oss var och en är min ödmjuka bön i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se *Encyclopedia of Mormonism* (1992), "Solemn Assemblies", 3:1390–1391.
2. Se L&F 88:70.
3. L&F 21:4–5.
4. Joh. 20:21; kursiveringen tillagd.
5. Matt. 17:20.
6. George A. Smith, i *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 233.
7. Fil. 4:13.
8. Ps. 46:11.
9. Se Luk. 10:25–37.
10. Matt. 20:28.
11. Apg. 10:38.
12. Joh. 14:6.
13. 2 Ne. 25:26.
14. L&F 20:77, 79.
15. L&F 81:5; kursivering tillagd.
16. Se Jak. 1:27.





Äldste Brian K. Taylor
i de sjuttios kvorum

Är jag ett Guds barn?

Hur kan var och en av oss uppleva kraften i att förstå vår gudomliga identitet? Det börjar med att vi försöker lära känna Gud, vår Fader.

Nyligen gick jag till söndagsmötena med min kära mor i vår gamla stenkyrka. Jag drogs till de små rösterna som kom från samma primärrum som jag hade gått till för flera årtionden sedan. När jag kom in längst bak såg jag de omtänksamma ledarna undervisa om årets tema: "Jag är ett Guds barn."¹ Jag log när jag mindes tålmodiga och kärleksfulla lärare, som under sångstunden på den tiden ofta brukade titta på mig – den där busige pojken längst ut på raden, som om de tänkte "är han *verkligen* ett Guds barn? Och vem har satt honom här?"²

Jag uppmanar var och en av oss att öppna hjärtat för den Helige Anden som "vittnar med vår ande att vi är Guds barn".³

President Boyd K. Packers ord är enkla och viktiga: "Du är ett Guds barn. Gud är Fader till [din ande]. Andligt sett är du av ädel härkomst, du är ättling till himlens Kung. Inpränta denna sanning i ditt sinne och håll fast vid den. Det spelar ingen roll hur stor släkt du har, spelar ingen roll vilken ras eller vilket folk du representerar, din andes antavleblad kan skrivas på en enda rad. Du är ett Guds barn!"⁴

"När du ser vår himmelske Fader", sa Brigham Young, "kommer du att se en person som du har känt länge och han kommer ta emot dig i sin famn och du kommer vara redo att falla honom om halsen och kyssa honom."⁵

Den stora striden om gudomlig identitet

Mose fick kunskap om sitt gudomliga arv genom att tala med Herren ansikte mot ansikte. Efter den upplevelsen "kom Satan och frestade honom" genom att på ett subtilt men ondskefullt sätt försöka förvränga Moses identitet med orden: "Mose, du *människoson*, tillbe mig. Och ... Mose såg på Satan och sade: Vem är du? Ty se, jag är en *Guds son*."⁶

Denna stora strid om gudomlig identitet rasar våldsamt under det att Satan med allt fler metoder försöker tillintetgöra vår tro på och kunskap om vår relation till Gud. Tack och lov har vi välsignats med att tydligt se och kunna förstå vår sanna identitet från början: "Gud sade: 'Låt oss göra människor till vår avbild, lika oss.'⁷ Och hans levande profeter förkunnar: "Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar".⁸

Att få veta dessa sanningar med säkerhet⁹ hjälper oss att övervinna prövningar, bekymmer och lidanden av varje slag.¹⁰ När en Herrens apostel fick frågan "Hur kan vi hjälpa dem som kämpar med [en personlig utmaning]?" svarade han: "Lär dem om deras identitet och syfte."¹¹

"Den mest kraftfulla kunskap jag har"

Dessa kraftfulla sanningar förändrade livet för min vän Jen¹² som orsakade en svår bilolycka som tonåring. Hennes fysiska lidande var svårt, men hon kände också stor smärta eftersom



den andra föraren hade förlorat livet. "Någon förlorade sin mamma, och det var mitt fel" sa hon. Jen, som bara några dagar tidigare stod och reciterade orden: "Vi är döttrar till en himmelsk Fader som älskar oss",¹³ undrade nu: "Hur skulle han kunna älska mig?"

"Den fysiska smärtan gick över", säger hon, "men jag trodde aldrig att de känslomässiga och andliga såren skulle läka."

För att överleva dolde Jen sina känslor och blev reserverad och avtrubbad. Efter ett år, när hon äntligen förmådde att tala om olyckan, bad en inspirerad terapeut henne skriva ner orden "Jag är ett Guds barn" och uttala dem högt 10 gånger varje dag.

"Att skriva orden var enkelt", minns hon, "men jag kunde inte uttala dem. ... Då blev det verkligt och jag trodde egentligen inte att Gud ville ha mig som sitt barn. Jag kröp ihop och grät."

Efter flera månader kunde hon till sist utföra uppgiften varje dag. "Jag utgöt hela min själ", säger hon, "jag vädjade till Gud. ... Sedan började jag tro på orden." Denna tro gjorde att Frälsaren kunde börja läka hennes skadade själ. I Mormons bok fann hon tröst och mod i hans försoning.¹⁴

"Kristus kände min smärta, min sorg, mina skuld känslor", avslutar Jen. "Jag kände Guds rena kärlek och hade aldrig upplevt något så kraftfullt! Vetenskapen om att jag är ett Guds barn är den mest kraftfulla kunskap jag har!"

Att försöka lära känna Gud, vår Fader

Bröder och systrar, hur kan var och en av oss uppleva kraften i att förstå vår gudomliga identitet? Det börjar med att vi försöker lära känna Gud, vår Fader.¹⁵ President Russell M. Nelson har vittnat: "Något mäktigt händer när ett Guds barn försöker få veta mer om honom och hans älskade Son."¹⁶



Att lära oss om och följa Frälsaren hjälper oss att lära känna Fadern. Eftersom Sonen "är utstrålningen av [Faderns] väsen"¹⁷, lärde Jesus, kan han "inte göra något av sig själv, utan bara det han ser Fadern göra".¹⁸ Alla Kristus ord och gärningar avslöjar Guds sanna natur och vår relation till honom.¹⁹ Äldste Jeffrey R. Holland sa: "Med blodsdroppar i varje por och med ett ångestfullt rop på sina läppar, sökte Kristus honom som han alltid hade sökt – sin Fader. 'Abba!' ropade han, 'Fader!'"²⁰

Precis som Jesus innerligt sökte sin Fader i Getsemane, så sökte den unge Joseph Smith Gud i bön i den heliga lunden 1820. Efter att ha läst orden "om någon av er brister i vishet ska han be till Gud",²¹ drog sig Joseph tillbaka för att be.

"Jag knäböjde", skrev han senare, "och började uppsända mitt hjärtas önskningar till Gud. ...

Jag såg en ljuspelare alldeles över mitt huvud. ...

Jag såg två personer, vilkas glans och härlighet trotsar all beskrivning,

stående över mig i luften. En av dem talade till mig och nämnde mig vid namn och sade, medan han pekade på den andre [Joseph]: *Denne är min älskade Son. giHör honom!*"²²

När vi följer Frälsarens och profeten Joseph Smiths exempel och uppriktigt söker Gud, börjar vi precis som Jen förstå på ett mycket påtagligt sätt att vår Fader vet vad vi heter och att vi är hans barn.

Till mödrar, särskilt till unga mödrar, som så ofta känner sig överväldigade och som om ni tagit er vatten över huvudet i er strävan att uppfostra "en generation som är motståndskraftig mot synden"²³: Underskatta aldrig er centrala roll i Guds plan. Under stressade stunder – som när ni kanske jagar era små och röklukt från köket informerar er om att er omsorgsfullt förberedda middag blivit ett brännoffer – vet då att Gud helgar era svåraste dagar.²⁴ "Var inte rädd, för jag är med dig"²⁵ försäkrar han lugnande. Vi hedrar er i det att ni uppfyller syster Joy D. Jones förhoppning: "Våra barn förtjänar att förstå sin gudomliga identitet."²⁶

Jag uppmanar oss alla att söka Gud och hans älskade Son. "Ingen annanstans", har president Nelson sagt, "undervisas de här sanningarna tydligare och kraftfullare än i Mormons bok."²⁷ Öppna dess sidor och ni lär er att Gud gör "allt för [vår] välfärd och lycka",²⁸ att han är "nådig och barmhärtig, sen till vrede, tålmodig och full av godhet"²⁹ och att "alla är lika inför [honom]"³⁰. När ni känner er sårade, vilsna, rädda, upprörda, ledsna, hung- riga eller hopplöst övergivna under livets svåraste stunder³¹: öppna då Mor- mons bok så får ni veta att "Gud aldrig överger oss. Han har aldrig gjort det och kommer aldrig att göra det. Han kan inte göra det. Det ligger inte i hans natur [att göra så]."³²

När vi lär känna Fadern förändrar det allt, i synnerhet våra hjärtan, då hans milda Ande bekräftar vår sanna identitet och hur värdefulla vi är i hans ögon.³³ Gud vandrar med oss längs förbunds- stigen när vi söker honom i bönen- s vädjan, skriftstudier och lydig strävan.

Guds fullkomliga natur - mitt vittnesbörd

Jag älskar mina faders Gud³⁴, "Herren Gud den Allsmäktige"³⁵, som gråter med oss i våra sorger, tålmodigt tuktar oss i vår orättfärdighet och gläds när vi strävar efter att "överge alla [våra] synder för att lära känna [honom]"³⁶. Jag dyrkar honom som alltid är "de faderlösas fader"³⁷, och de ensammas vän. Jag vittnar tacksamt om att jag har lärt känna Gud, min Fader, och vittnar om hans fulländning, kännetecknen och "hans fullkomliga natur"³⁸.

Att var och en av oss verkligen ska förstå och värdesätta vår "ädla här- komst"³⁹ som ett Guds barn genom att lära känna honom, "den ende sanne Guden, och den som [han] har sänt, Jesus Kristus"⁴⁰, är min innerliga bön i Jesu Kristi namn, amen. ■



SLUTNOTER

1. Se *Programförslag till samlingsstunden 2018: Jag är ett Guds barn*, lds.org/manual/primary.
2. Se "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.
3. Rom. 8:16.
4. Boyd K. Packer, "Till unga kvinnor och män", *Nordstjärnan*, juli 1989, s. 51.
5. Brigham Young, "Discourse", *Deseret News*, 1 okt. 1856, s. 235.
6. Mose 1:12–13; kursivering tillagd.
7. 1 Mos. 1:26.
8. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, maj 2017, s. 145.
9. Joseph Smith sa: "Det är evangeliets första princip att med säkerhet känna till Guds karaktär" (från King Follett sermon, 7 apr. 1844; i *History of the Church*, 6:305).
10. Se Alma 36:3, 27.
11. Russell M. Nelson, i Tad R. Callister, "Our Identity and Our Destiny" (andligt möte vid Brigham Young University, 14 aug. 2012), speeches.byu.edu.
12. Namnet har ändrats.
13. "Unga kvinnors tema", *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* (2009), s. 3, PersonalProgress.Lds.org.
14. Se 2 Ne. 2; 6–9; Mosiah 2–5; 14–16; Alma 7; 34; 39–42; Hel. 14; 3 Ne. 11; Moro. 7.
15. Profeten Joseph Smith sa: "Om människor inte förstår Guds natur, förstår de inte sig själva" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 41).
16. Russell M. Nelson, "Mormons bok: Hur skulle ditt liv vara utan den?" *Liahona*, nov. 2017, s. 61.
17. Hebr. 1:3.
18. Joh. 5:19.
19. Se Jeffrey R. Holland, "Guds storhet", *Liahona*, nov. 2003, s. 70–73.
20. Jeffrey R. Holland, "Fädernas händer", *Liahona*, juli 1999, s. 19.
21. Jak. 1:5.
22. JS–H 1:15–17.
23. Russell M. Nelson, "En vädjan till mina systrar", *Liahona*, nov. 2015, s. 97.
24. Se "How Firm a Foundation", *Hymns*, nr 85, vers 4.
25. Jes. 41:10.
26. Joy D. Jones, i Marianne Holman Prescott, "2018 Primary Theme 'I Am a Child of God' Teaches Children Their Divine Identity", under Church News på LDS.org, 5 jan. 2018, news.lds.org.
27. Russell M. Nelson, "Mormons bok: Hur skulle ditt liv vara utan den?" s. 61.
28. Hel. 12:2; se även 2 Ne. 26:24.
29. *Lectures on Faith* (1985), s. 42.
30. 2 Ne. 26:33.
31. Jag älskar den rörande berättelsen om en gammal pionjär som efter att ha korsat prärien vittnade: "Vi led mer än ni kan föreställa er, och många dog av kyla och svält, men har ni någonsin hört någon överlevande från det kompaniet yttra ett enda ord av kritik? *Inte en enda i det kompaniet avföll någonsin eller lämnade kyrkan, ty var och en av oss kom till den absoluta vissheten att Gud lever, ty vi lärde känna honom i vår nöd*" (i David O. McKay, "Pioneer Women", *Relief Society Magazine*, jan. 1948, s. 8).
32. George Q. Cannon, "Remarks", *Deseret Evening News*, 7 mars 1891, s. 4.
33. Se L&F 18:10.
34. Se Apg. 5:30; 22:14; "O, våra faders Gud", *Psalmer*, nr 41.
35. Mose 1:3; se Upp. 15:3; 21:22–23; 3 Ne. 4:32; L&F 109:77; 121:4.
36. Alma 22:18.
37. Ps. 68:6; se även Jak. 1:27.
38. *Lectures on Faith* (1985), s. 42.
39. Se "Starka som bergen i Norden", *Psalmer*, nr 177.
40. Joh. 17:3.



Äldste Larry J. Echo Hawk
i de sjuttios kворum

Så som Herren har förlåtit er ska ni förlåta varandra

Vi kan alla uppleva ousäglig frid och gemenskap med vår Frälsare när vi lär oss att frivilligt förlåta dem som har begått överträdelser mot oss.

Den första veckodagen kom de tidigt i gryningen till graven med de väldoftande oljorna som de hade gjort i ordning.

Då fann de att stenen var bortrullad från graven.

De gick in, men fann inte Herren Jesu kropp.

När de inte visste vad de skulle tro, då stod plötsligt två män i skinande kläder framför dem.

Kvinnorna blev rädda och böjde ansiktet mot marken, men männen sade: "Varför söker ni den levande bland de döda?"

Han är inte här, han har uppstått!"¹

I morgon, på påsksöndagen, minns vi på ett speciellt sätt vad Jesus Kristus har gjort för oss: "Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv."² Till slut uppstår vi liksom han gjorde, för att leva för evigt.

Genom underverket som Jesu Kristi försoning är kan vi också få förlåtelsens gåva för våra synder och missgärningar

om vi tar emot möjligheten och ansvaret att omvända oss. Och genom att ta emot nödvändiga förrättningar, hålla förbunden och lyda buden, kan vi uppnå evigt liv och upphøjelse.

I dag vill jag fokusera på förlåtelse, en nödvändig och dyrbar gåva vi har fått av vår Frälsare och Återlösare Jesus Kristus.

En decemberrätt 1982 vaknade min fru Terry och jag av ett telefonsamtal



hemma i Pocatello, Idaho. När jag svarade hörde jag bara snyftningar. Till slut sa min syster med kvävd röst: "Tommy är död."

En 20-årig berusad förare med en fart på över 135 km i timmen körde vårdslöst mot rött ljus i en förort till Denver, Colorado. Han for rätt in i bilen som min yngste bror Tommy körde och dödade honom och hans fru Joan omedelbart. De var på väg hem till en liten dotter efter en julfest.

Min fru och jag flög omedelbart till Denver och tog oss till bårhuset. Vi samlades med mina föräldrar och syskon och sörjde förlusten av våra älskade Tommy och Joan. Vi hade förlorat dem på grund av en meningslös kriminell handling. Våra hjärtan hade krossats, och ilska mot den unge mannen började välla upp inom mig.

Tommy hade arbetat som advokat inom Förenta staternas justitiedepartement och höll på att bli en stark förespråkare för att skydda indianernas mark och naturresurser under kommande år.

När det hade gått en tid sammanträdde rätten för att fastställa domen för den unge mannen som befunnits skyldig till grovt vållande till annans död. Trots sin vånda och sorg var mina föräldrar och min äldsta syster Katy med vid förhandlingen. Rattfylleristens föräldrar var också där, och när förhandlingen var över satt de på en bänk och grät. Mina föräldrar och min syster satt i närheten och försökte få kontroll över sina egna känslor. Efter en stund ställde mina föräldrar och min syster sig upp och gick fram till förarens föräldrar och uttryckte ord av tröst och förlåtelse. Männen skakade hand, kvinnorna höll varandra i händerna. De delade den djupa sorgen och grät tillsammans med insikt om att båda familjerna hade lidit oerhört.



Mamma, pappa och Katy banade vägen med sin lågmälda styrka och sitt mod, och de visade vår familj vad förlåtelse innebär.

Deras förlåtande handlingar i den stunden fick mitt eget hjärta att mjukna och öppnade en väg mot helande. Med tiden lärde jag mig hur man har ett förlåtande hjärta. Det var enbart med hjälp av Fridsfursten som min börda kunde lyftas. Jag kommer alltid att sakna Tommy och Joan, men förlåtelsen gör att jag nu kan minnas dem med ohämmad glädje. Och jag vet att vi får vara tillsammans igen som familj.

Jag menar inte att vi ska ha överseende med brottslighet. Vi vet mycket väl att personer ska hållas ansvariga för sina kriminella handlingar och civila missgärningar. Men vi vet också att vi, som Guds söner och döttrar, följer Jesu Kristi lärdomar. Vi ska förlåta även när det verkar som om andra inte förtjänar vår förlåtelse.

Frälsaren sa:

”För om ni förlåter människorna deras överträdelser, ska er himmelske Far också förlåta er.

Men om ni inte förlåter människor, ska inte heller er Far förlåta era överträdelser.”³

Vi kan alla uppleva utesäglig frid och gemenskap med vår Frälsare när vi lär oss att frivilligt förlåta dem som har begått överträdelser mot oss. Den här gemenskapen gör att vi får känna Frälsarens kraft på ett omisskännligt och oförglömligt sätt.

Aposteln Paulus rådde oss:

”Klä er därför som Guds utvalda ... i innerlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, mildhet och tålmod.

Ha överseende med varandra och förlåt varandra ... *Så som Herren har förlåtit er ska ni förlåta varandra.*”⁴

Herren själv förkunnade:

”Därför säger jag er att ni bör förlåta varandra, ty den som inte förlåter sin broder hans överträdelser är fördömd inför Herren, ty den större synden vilar på honom.

Jag, Herren, förlåter den jag vill förlåta, men av er krävs det att ni förlåter alla människor.”⁵

Vår Frälsare och Återlösare Jesu Kristi lära är tydlig: Syndaren måste vara villig att förlåta andra om han eller hon ska kunna hoppas på att få förlåtelse.⁶

Bröder och systrar, finns det personer i våra liv som har sårat oss? Hyser vi till synes helt befogade känslor av förbittring och ilska? Låter vi högmodet

hindra oss från att förlåta och släppa taget? Jag uppmanar oss alla att fullständigt förlåta och låta oss helas inifrån. Och även om förlåtelsen inte kommer i dag ska ni veta att när vi önskar det och arbetar på det så kommer den – precis som den så småningom gjorde för mig efter min brors död.

Kom också ihåg att en viktig del av förlåtelsen är att vi förlåter oss själva.

”Den som har omvänt sig från sina synder”, säger Herren, ”han är förlåten och jag, Herren, kommer inte längre ihåg dem.”⁷

Jag vädjar till oss alla i dag att minnas och följa Jesu Kristi exempel. På Golgatas kors yttrade han följande ord i sin vända: ”Far, förlåt dem, för de vet inte vad de gör.”⁸

Genom att ha en förlåtande ande och handla därefter, som mina föräldrar och min äldsta syster gjorde, får vi uppleva Frälsarens löfte: ”Frid lämnar jag åt er. Min frid ger jag er. Jag ger er inte det som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och tappa inte modet.”⁹

Jag vittnar om att den här friden kommer till oss när vi hörsammar Jesu Kristi lärdomar och följer hans exempel genom att förlåta andra. När vi förlåter lovar jag er att Frälsaren stärker oss, och hans kraft och glädje flödar in i våra liv.

Graven är tom. Kristus lever. Jag känner honom. Jag älskar honom. Jag är tacksam för hans nåd – den stärkande kraften som gör att allting kan helas. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk. 24:1–6.
2. Joh. 3:16.
3. Matt. 6:14–15.
4. Kol. 3:12–13; kursivering tillagd.
5. L&F 64:9–10.
6. Se James E. Talmage, *Trosartiklarna*, 2 uppl. (1966), s. 106.
7. L&F 58:42.
8. Luk. 23:34.
9. Joh. 14:27.



Äldste Gary E. Stevenson
i de tolv apostlarnas kvorum

En profets hjärta

Vi kan glädja oss över att det finns en Herrens profet på plats och att Herrens verk utförs i enlighet med hans gudomliga föreskrifter.

Jag har bett innerligt om att den Helige Anden ska vara med var och en av oss i dag vid detta himmelska tillfälle. Vad vi har fått bevittna tillsammans då den här tidshushållningens 17:e profet inröstats i en högtidlig församling har varit storslaget.

När jag sökte vägledning för att få veta vilket ämne Herren ville att jag skulle ta upp i dag leddes mina tankar till en konversation för inte så länge sedan med det nyligen kallade första presidentskapet. Under det här

samtalet sa en av rådgivarna ungefär såhär: "Jag hoppas verkligen att kyrkans medlemmar kan förstå det storslagna i det som hände när vår nye profet, president Russell M. Nelson, kallades och hur viktig och helig den högtidliga församling som kommer att äga rum på generalkonferensen är." Han noterade vidare att "det har gått tio år och många, särskilt kyrkans ungdomar, minns inte eller har inte upplevt det här förut".

Det fick mig att fundera över upplevelser som jag har haft. Den

förste profeten jag minns är president David O. McKay. Jag var 14 år när han gick bort. Jag minns en känsla av tomhet vid hans bortgång, tårarna i mors ögon och sorgen som hela familjen kände. Jag minns hur orden "välsigna president David O. McKay" kom ur min mun på ett så naturligt sätt när jag bad att jag, om jag inte tänkte efter ordentligt, yttrade dem även efter hans död. Jag undrade om mitt hjärta och sinne kunde gå över till samma känsla och tillförsikt för de profeter som skulle komma efter honom. Men nästan som en förälder som älskar vart och ett av sina barn, fann jag en kärlek och koppling till och ett vittnesbörd om president Joseph Fielding Smith som kom efter president McKay och varje profet därefter: Harold B. Lee, Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson och i dag president Russell M. Nelson. Jag stödde helhjärtat varje profet med uppräckt hand och ett upplyft hjärta.

Och när någon av våra älskade profeter går bort, är det bara naturligt att vi upplever sorg och tomhet. Men vår sorg dämpas av glädjen och hoppet vi får när vi upplever en av återställsens stora välsignelser: En levande profet på jorden kallas och inröstas.

Därför tänker jag tala om denna gudomliga process som kunnat ses under de gångna 90 dagarna. Jag tänker beskriva den i fyra delar: för det första profetens bortgång och första presidentskapets upplösning, för det andra tiden innan första presidentskapet omorganiseras, för det tredje hur den nye profeten kallas och för det fjärde hur vi inröstar den nye profeten och det nya första presidentskapet i en högtidlig församling.

En profets bortgång

Den 2 januari 2018 gick vår älskade profet Thomas S. Monson vidare till





andra sidan slöjan. Han kommer alltid att ha en plats i våra hjärtan. President Henry B. Eyrings ord vid president Monsons bortgång uttrycker precis det vi känner: "Hans liv kännetecknades, liksom Frälsarens, av hans omsorg om den enskilde då han sträckte ut en hand till de fattiga, de sjuka – ja alla människor – runt om i världen."¹

President Spencer W. Kimball förklarade:

"När en stjärna sjunker bakom horisonten, blir en annan synlig och ur döden spirar livet.

Herrens verk är oändligt. Även när en kraftfull ledare dör står kyrkan inte för ett ögonblick utan ledarskap, tack vare Guds milda omsorg som ger hans rike kontinuitet och beständighet. Så som redan skett ... före denna tidshushållning, gräver ett folk vörtnadsfullt igen en grav, torkar tårarna och vänder sig mot framtiden."²

Ett apostoliskt interregnum

Tiden mellan en profets död och omorganisationen av första presidentskapet kallas ett "apostoliskt interregnum". Under den här perioden innehar de tolv apostlarnas kворum, under ledning av kворumpresidenten, tillsammans nycklarna till att förvalta kyrkans ledarskap. Om detta sa president Joseph F. Smith: "Det finns alltid

en ledare i kyrkan, och om kyrkans presidentskap tas bort genom dödsfall eller på annat sätt, så är kyrkans nästa överhuvud de tolv apostlarna, tills ett presidentskap åter organiserats."³

Den senaste interregnum-perioden började när president Monson gick bort den 2 januari 2018 och slutade tolv dagar senare, söndagen den 14 januari 2018. Den sabbatsmorgonen möttes de tolv kворum i det övre rummet i Salt Lake-templet i en anda av fasta och bön. President Russell M. Nelson presiderade och ledde i egenkap av seniorapostel och president för de tolv kворum.

En ny profet kallas

Under detta heliga och minnesvärda möte satt bröderna i en halvcirkel med 13 stolar i senioritetsordning, och enligt ett väletablerat mönster av enhällighet och samförstånd räckte bröderna upp handen för att först stödja upprättandet av ett nytt första presidentskap och sedan rösta in president Russell Marion Nelson som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Efter den här inröstningen samlades de tolv kворum i en ring och lade händerna på president Nelsons huvud för att ordinaera och avskilja honom. Den apostel som verkat näst längst i ämbetet agerade språkrör.

President Nelson utsåg sedan sina rådgivare, president Dallin Harris Oaks, president Henry Bennion Eyring, med president Oaks som president för de tolv apostlarnas kворum och president Melvin Russell Ballard som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum. Efter liknande inröstningar avskildes de här bröderna till sina respektive ämbeten av president Nelson. Det var en djupt andlig upplevelse där Anden utgöts. Jag ger er mitt säkra vittnesbörd om att Herrens vilja, som vi bett innerligt om att få veta, visade sig på ett kraftfullt sätt under den dagens aktiviteter och händelser.

När president Nelson ordinerades och första presidentskapet omorganiserades var det apostoliska interregnumet över, och anmärkningsvärt nog började det nybildade första presidentskapet verka utan så mycket som en sekunds uppehåll i styrandet av Guds rike på jorden.

Högtidlig församling

Den här morgonen når den gudomliga processen sin kulmen i enlighet med skriftens påbud som finns i Läran och förbunden: "Ty allting måste ske med ordning och genom allmänt bifall i kyrkan, genom trons bön",⁴ och "tre presiderande högpräster ... upprätthållna av kyrkans förtroende, tro och

böner, bildar kyrkans presidentskaps kворum.”⁵

Äldste David B. Haight beskrev en tidigare förekomst av vad vi deltog vid i dag:

”I dag bevittnar vi och tar del i en mycket helig händelse – en högtidlig församling för att påverka himmelska ting. Som i gamla tider har de heliga runt om i världen fastat och bätt mycket för att kunna ta emot Herrens ande som vi här ser ... i så hög grad denna morgon.

En högtidlig församling är som namnet anger en helig, allvarlig och vördnadsbjudande händelse när de heliga samlas under ledning av första presidentskapet.”⁶

Bröder och systrar vi kan glädja oss – rent av ropa ”Hosianna!” – över att det finns ett Herrens språkrör, en Guds profet, och att Herren är nöjd med att hans verk utförs i enlighet med hans gudomliga föreskrifter.

President Russell M. Nelson

Den gudomligt förordnade process jag just beskrev leder till en gudomligt kallad profet. Liksom president Monson var en av de mest underbara invånarna som den här jorden har skådat, är också president Nelson det. Han har blivit noggrant förberedd och handledd av Herren för att leda oss i denna kritiska tid. Vilken stor välsignelse det är för oss att nu ha vår älskade president Russell M. Nelson som vår kärleksfulle och hängivne profet – kyrkans 17:e president i denna den sista tidsutdelningen.

President Nelson är verkligen en enastående man. Jag har haft förmånen att verka i de tolv kворum med honom som kворumpresident i strax över två och ett halvt år. Jag har rest med honom och häpnat över hans energi, för man får jobba på för

att hålla hans tempo! Han har besökt totalt 133 länder under sin livstid.

Han når ut till alla, gammal som ung. Han verkar känna alla och är särskilt duktig på att komma ihåg namn. Alla som känner honom känner sig som hans favorit. Och så är det för oss alla – på grund av hans äkta kärlek och omsorg om alla.

Jag känner president Nelson genom våra roller i kyrkan, men jag har också lärt mig mycket om det yrkesliv president Nelson hade innan han kallades som generalauktoritet. Som många av er vet var president Nelson en världskänd hjärtkirurg och under sitt tidiga yrkesliv som läkare också en av dem som utvecklade den första hjärt-lungmaskinen. Han ingick i det forskarteam som utförde den första bypassoperationen på en människa 1951. Dessutom utförde president Nelson en hjärtoperation på president

Spencer W. Kimball, strax innan denne blev profet.

När president Nelson kallades till de tolv för 34 år sedan innebar det slutet på hans *professionella medicinska arbete* med att stärka och reparera hjärtan, men också början på ett *tjänande som apostel*, ägnat åt att stärka och reparera tiotusentals hjärtan över hela världen, som alla har upplyfts och botats av hans visa ord och handlingar, hans tjänande och kärlek.

Ett kristuslikt hjärta

När jag tänker mig ett kristuslikt hjärta i vardagen, ser jag president Nelson. Jag har inte mött någon som exemplifierar detta karaktärsdrag bättre än han. Det har varit enastående lärorikt för mig att ha tillfälle att på nära håll observera president Nelsons kristuslika hjärta.

Kort efter att jag kallats till de tolv i oktober 2015, hade jag möjlighet



att på nära håll få en glimt av president Nelsons tidigare yrkesliv. Jag blev inbjuden till en tillställning där han hedrades som pionjär inom hjärtkirurgin. När jag kom in i salen förundrades jag över det stora antal yrkesmän och yrkeskvinnor som var där för att hedra det arbete som president Nelson utfört många år tidigare som läkare och kirurg.

Under kvällens gång ställde sig många yrkesmän och -kvinnor upp och uttryckte sin respekt och beundran för president Nelsons enastående bidrag inom sin specialitet. Även om var och en av talarna imponerade på mig när de beskrev president Nelsons många prestationer så trollbands jag ännu mer av ett samtal med en man som satt bredvid mig. Han visste inte vem jag var men han kände president Nelson, dåvarande doktor Nelson, som chef för praktikprogrammet i thoraxkirurgi vid en läkarhögskola 1955.

Den här mannen hade varit president Nelsons elev. Han delade med sig av många minnen. Det mest intressanta var hur han beskrev president Nelsons undervisningsstil, som han sa var mycket välkänd. Han förklarade att en stor del av deras undervisning på praktikprogrammet skedde i operationssalen. Där fick de observera och utföra kirurgiska ingrepp under ledning av sin lärare, som ett slags laboratorieklassrum. Han berättade att med vissa av kirurgerna som undervisade dem var stämningen i operationssalen kaotisk, tävlingsinriktad, pressad och rentav egocentrisk. Han beskrev det som en svår och ibland även förnedrande miljö att jobba i. Ofta kände eleverna till och med att deras karriär stod på spel.

Sedan beskrev han den unika stämning som rådde i president Nelsons operationssal. Den var fridfull, lugn och värdig. Eleverna behandlades med djup



respekt. Men när doktor Nelson hade visat hur en procedur gick till, förväntade han sig att varje elev skulle göra sitt yttersta. Mannen beskrev sedan hur doktor Nelsons operationssal producerade de bästa resultaten för patienterna och de bästa kirurgerna.

Det här förvånar mig inte alls. Det är detta kristuslika hjärta som jag har fått se och uppleva med egna ögon och som välsignat mig i de tolvskvorum. Det känns lite som om jag har varit en av hans elever.

President Nelson undervisar andra på ett exceptionellt vis och ger kritik på ett positivt, respektfullt och upplyftande sätt. Han personifierar ett kristuslikt hjärta och är ett exempel för oss alla. Av honom lär vi oss att oavsett vilka omständigheter vi befinner oss i, kan våra hjärtan och sätt att uppföra oss vara förenliga med principerna i Jesu Kristi evangelium.

Vi har nu den stora förmånen att stödja vår profet, president Russell M. Nelson. Genom hela sitt liv har han ärat

sina många roller som studerande, far, professor, make, läkare, prästadsmedlem, far- och morfar och apostel. Han gjorde det då – och fortsätter göra det – med en profets hjärta.

Bröder och systrar, det vi i dag har bevittnat och deltagit i, en högtidlig församling, leder till mitt vittnesbörd om att president Russell M. Nelson är Herrens levande språkrör för hela mänskligheten. Jag lägger också till mitt vittnesbörd om Gud Fadern, om Jesus Kristus och om hans roll som vår Frälsare och Återlösare. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Henry B. Eyring, i Marianne Holman Prescott, "Apostles Share Thoughts about President Thomas S. Monson on Social Media", under Church News på LDS.org, 12 jan. 2018, lds.org/news.
2. Spencer W. Kimball, i Conference Report, apr. 1970, s. 118.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 225.
4. L&F 28:13.
5. L&F 107:22.
6. David B. Haight, "Högtidlig församling", *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 13.



Äldste Lynn G. Robbins
I de sjuttios presidentskap

Sjuttio gånger sju

I ett liv fullt av stötestenar och ofullkomlighet är vi alla tacksamma för en andra chans.

Misstag är en del av livet. Att bli skicklig på att spela piano är praktiskt taget omöjligt utan att göra tusentals misstag – kanske till och med en miljon. För att lära sig ett nytt språk måste man våga utsätta sig för förlagenheten av att göra tusentals misstag – kanske till och med en miljon. Inte ens världens främsta idrottare upphör att göra misstag.

Det har sagts att "framgång är inte avsaknad av misslyckande, utan snarare att gå från misslyckande till misslyckande utan att mista sin entusiasm."¹

När Thomas Edison hade uppfunnit glödlampan sägs det att han sa: "Jag misslyckades inte 1 000 gånger. Glödlampan uppfanns i 1 000 steg."² Charles F. Kettering kallade misslyckanden "vägvisare på vägen till framgång"³. Förhoppningsvis blir vi klokare av varje misstag vi gör och stötestenarna blir till språngbrädor.

Nephis orubbliga tro hjälpte honom att gå från misslyckande till misslyckande, tills han slutligen fick tag i mässingsplåtarna. Det tog Mose tio försök innan han till slut lyckades fly ut ur Egypten med israeliterna.

Vi kanske undrar – om både Nephi och Mose gick Herrens ärenden, varför ingrep inte Herren och hjälpte dem att lyckas på första försöket?

Varför tillät han dem – och varför tillåter han oss – att kämpa och misslyckas när vi försöker lyckas? Här kommer några av flera viktiga svar på den frågan:

- För det första, Herren vet att "allt detta skall ge [oss] erfarenhet och tjäna [oss] till godo".⁴
- För det andra, för att låta oss smaka det bittra så att vi kan värdesätta det goda.⁵
- För det tredje, för att visa att "striden är HERRENS",⁶ och att det bara är

genom hans nåd som vi kan utföra hans verk och bli som han.⁷

- För det fjärde, för att hjälpa oss utveckla och finslipa många kristu-slika egenskaper som inte kan förädlas utom genom motstånd⁸ och "i lidandets ugn"⁹.

Så, i ett liv fullt av stötestenar och ofullkomligheter är vi alla tacksamma för en andra chans.

Som ung student på BYU år 1970 tog jag en nybörjarkurs i fysikens grunder, som hölls av Jae Ballif, en fantastisk professor. Efter varje delmoment i kursen gav han ut ett prov. Om en elev fick ett C och önskade ett bättre betyg gav professor Ballif eleven ett annat prov på samma moment. Om en elev fick B på andra försöket och fortfarande inte var nöjd fick denne ett tredje och fjärde försök och så vidare. Genom att ge mig ett antal andra chanser hjälpte han mig att bli bättre och till slut få ett A på hans kurs.

Han var en ovanligt klok professor som inspirerade sina elever att fortsätta försöka – att se misstag som en lärdom,



inte en tragedi, och att inte frukta miss-tag, utan lära sig av dem.

Jag ringde nyligen upp denne fine man, 47 år efter att jag gick hans fysik-kurs. Jag frågade honom varför han lät eleverna göra obegränsade försök att höja sina betyg. Han svarade: ”Jag ville vara på elevernas sida.”

Samtidigt som vi är tacksamma för andra chanser när vi handlat eller tänkt fel, så förundras vi över Frälsarens nåd i det att han ger oss flera chanser att övervinna synd, eller våra felaktiga begär.

Ingen är mer på vår sida än Frälsaren. Han låter oss göra proven om och om igen. För att bli som han krävs

oräkneliga *andra chanser* i vår dagliga kamp mot den naturliga människan, som att tygla våra lidelser, utöva tålamod och förlåtelse, övervinna lathet och undvika underlåtenhetssynder, för att nämna några. Om det är en del av vår mänskliga natur att fela, hur många misslyckanden kommer då krävas tills vår natur inte längre är mänsklig utan gudomlig? Tusentals? Mer troligt en miljon.

I vetskap om att den raka smala stigen skulle vara beströdd med prövningar och att misslyckanden skulle vara en del av vår vardag, betalade Frälsaren ett oändligt pris för att ge oss så många chanser som vi behöver

för att klara av vår jordiska provotid. Det motstånd som han tillåter kan ofta verka oövervinnerligt och nästan omöjligt att stå ut med, men han lämnar oss inte utan hopp.

För att hålla vårt hopp motståndskraftigt i livets utmaningar är Frälsarens nåd alltid beredd och alltid närvarande. Hans nåd är en ”gudomlig hjälp eller styrka, ... en möjliggörande kraft som låter män och kvinnor uppnå evigt liv och upphöjelse *efter* det att de gjort allt de själva förmår”.¹⁰ Hans nåd och hans kärleksfulla blick är med oss på hela vår resa i det att han inspirerar, lättar bördor, stärker, förlöser, skyddar, helar och på andra sätt ”bistår sitt folk” medan de stapplar fram på den trånga och smala stigen.¹¹

Omvändelse är Guds ständigt tillgängliga gåva som tillåter och möjliggör för var och en av oss att gå från misslyckande till misslyckande utan att mista vår entusiasm. Omvändelse är inte hans reservplan om vi skulle råka misslyckas. Omvändelse *är* hans plan, eftersom han vet att vi kommer att göra det. Det här är omvändelsens evangelium, och som president Russel M. Nelson sa: ”Det är en livslång läroplan.”¹²

I denna livslånga läroplan för omvändelse har Herren instiftat sakramentet för att göra hans förlåtelse ständigt tillgänglig. Om vi tar del av det med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande, erbjuder han oss förlåtelse varje vecka när vi går framåt från misslyckande till misslyckande på förbundsstigen. För ”trots deras synder är mitt inre fyllt av medlidande med dem”.¹³

Men hur många gånger kan han förlåta oss? Hur långt räcker hans tålamod? Vid ett tillfälle frågade Petrus Frälsaren: ”Herre, hur många gånger ska min broder kunna synda mot mig och få min förlåtelse? Upp till sju gånger?”¹⁴





Antagligen tyckte Petrus att *sju* var ett tillräckligt stort antal för att poängtera dårskapen i att förlåta för många gånger och att även godhet har sina gränser. Som svar sa Frälsaren i princip åt Petrus att inte ens räkna – att inte sätta någon gräns för förlåtelse.

”Jesus sade till honom: ’Jag säger dig: Inte sju gånger utan sjuttio gånger sju.’”¹⁵

Självklart satte inte Frälsaren en övre gräns vid 490. Det vore som att säga att man kan ta sakramentet 490 gånger och sedan på den 491:a gången kommer en himmelsk kontrollant och säger: ”Hemskt ledsen men ditt omvändelsekort har gått ut – från och med nu får du klara dig själv.”

Herren använde räkneexemplet som en metafor för sin obegränsade försoning, sin gränslösa kärlek och nåd. ”Ja, och *närhelst* mitt folk omvänder sig skall jag förlåta dem deras överträdelser mot mig.”¹⁶

Det betyder inte att sakramentet ger oss rätt att synda. Det är en av anledningarna till att följande ord togs med i Moronis bok: ”Men så ofta de omvände sig och *med ärligt uppsåt* sökte få förlåtelse blev de förlättna.”¹⁷

Ärligt uppsåt betyder *med ärlig ansträngning* och verklig förändring. ”Förvandling” och ”förändring” är de viktigaste orden när Handledning för skriftstudier definierar *omvändelse*: ”En förvandling av sinnet och hjärtat som medför en förnyad inställning till Gud, sig själv och till livet i allmänhet.”¹⁸ Den sortens förändring ger andlig *tillväxt*. Vår framgång *går* då inte från misslyckande till misslyckande, utan *växer* från misslyckande till misslyckande utan att vi mister vår entusiasm.

Angående *förändring*, betänk den här enkla insikten: ”Det som inte förändras förblir detsamma.” Den självklara sanningen är inte avsedd att förolämpa din intelligens, utan är en djupgående visdom från president Boyd K. Packer, som sedan tillade, ”Och när vi slutar förändras – *är det slut med oss*”.¹⁹

Eftersom vi inte vill att det ska vara *slut* med oss förrän vi blir som vår Frälsare²⁰ behöver vi fortsätta ställa oss upp varje gång vi faller, med en önskan om att fortsätta växa och gå framåt trots våra svagheter. I vår svaghet försäkras han oss: ”Min nåd är nog för dig, för min kraft fullkomnas i svaghet.”²¹

Bara med hjälp av foton i tidsintervaller eller tillväxtdiagram kan vi

urskilja vår fysiska tillväxt. Likaså är vår andliga tillväxt vanligtvis inte märkbar utom när vi tittar tillbaka på den genom tidens lins. Det vore klokt att då och då ta en inre titt med den linsen för att upptäcka vår utveckling och inspirera oss till att ”sträva framåt med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp”.²²

Jag är evigt tacksam för den kärleksfulla godhet och det tålmod våra himmelska föräldrar och Frälsaren har, som tillåter oss oräkneliga andra chanser på vår väg tillbaka till deras närhet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Detta citat har tillskrivits flera författare, däribland Abraham Lincoln och Winston Churchill.
2. Thomas Edison, i Zorian Rotenberg, ”To Succeed, You Must Fail, and Fail More”, 13 nov. 2013, insightsquared.com.
3. Charles F. Kettering, i Thomas Alvin Boyd, *Charles F. Kettering: A Biography* (1957), s. 40. Det här citatet har också ofta tillskrivits C. S. Lewis.
4. L&F 122:7. Till och med Frälsaren ”fick ... lära sig lydnad genom sitt lidande” (Hebr. 5:8). Även om dessa skriftställen syftar på prövningar och lidande till följd av vår omgivning eller olyckliga omständigheter, så kan våra misstag också tjäna oss tillgodod om vi lär av dem.
5. Mose 6:55.
6. 1 Sam. 17:47; se även 1 Ne. 3:29.
7. Se Jakob 4:7.
8. Se 2 Ne. 2:11.
9. Jes. 48:10; 1 Ne. 20:10.
10. Bible Dictionary, ”Grace”; kursivering tillagd.
11. Se Alma 7:12.
12. Russell M. Nelson, i Dallin H. Oaks och Neil L. Andersen, ”Repentance” (i ett tal under ett seminarium för nya missionspresidenter, 26 juni 2015), s. 11.
13. L&F 101:9.
14. Matt. 18:21.
15. Matt. 18:22.
16. Mosiah 26:30; kursivering tillagd.
17. Moro. 6:8; kursivering tillagd.
18. HFS, ”Omvända sig, Omvändelse”, scriptures.lds.org.
19. Boyd K. Packer, stavskonferens i Kingsland, Georgia, aug. 1997.
20. Se 3 Ne. 27:27.
21. 2 Kor. 12:9; se även Eth. 12:27.
22. 2 Ne. 31:20.



Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kворum

Guds profet

En profet står inte mellan dig och Frälsaren. Han står snarare bredvid dig och visar vägen till Frälsaren.

Jag välkomnar också äldste Gerrit Gong och äldste Ulisses Soares till de tolv apostlarnas kворums unika brödraskap.

När vi röstade in president Russell M. Nelson som Herrens profet och som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga deltog vi i en gudomligt förordnad högtidlig församling – högtidlig eftersom det som har skett under den gångna timmen har setts fram emot i himlarna sedan innan världen var till. Herren Jesus Kristus som leder sitt verk har i dag, genom president Eyring, presenterat sin profet, sin smorde ledare för oss, hans förbundsfolk, och vi kan därför offentligt visa vår villighet att stödja honom och följa hans råd.

För de miljoner medlemmar som inte är här med oss i konferenscentret: Jag vill att ni ska veta att när president Nelson inröstades var Herrens Ande i den här byggnaden precis så som ni kan ha förväntat er: full av andlig kraft. Men vår himlaedda församling äger rum inte bara i det här konferenscentret utan över hela världen – i möteshus i Asien, Afrika och Nordamerika, i hem i Central- och Sydamerika och Europa, på övertäckta altaner i Stilla havet och på havets öar. Den här församlingen äger rum var än i världen du befinner dig, även om

din förbindelse bara är ljudet från din smartphone. Våra uppräckta händer räknades inte av våra biskopar men blev säkerligen noterade i himlen eftersom vårt förbund är med Gud, och vår handling skrivs in i livets bok.

Herren väljer sin profet

Valet av en profet görs av Herren själv. Vi har inga kampanjer, debatter, spel för gallerierna, osämja, missstro, förvirring eller tumult. Även jag bekräftar att himlens kraft var med oss i det övre rummet i templet när vi i bön stod kring president Nelson och kände Herrens oförnekliga godkännande av honom.

President Nelson utvaldes till att tjäna som Guds profet för länge sedan. Herrens ord till Jeremia gäller även president Nelson: "Innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig, och innan du kom fram ur modersskötet helgade jag dig. Jag satte dig till en profet för folken."¹ För bara tre år sedan var äldste Nelson vid 90 års ålder på fjärde plats i senioritetsordningen, och två av de tre seniorapostlarna var yngre än han. Herren, som styr över liv och död, väljer sin profet. President Nelson är vid 93 års ålder vid förunderligt god hälsa. Vi hoppas att han ska vara med oss ett årtionde eller två till, men i nuläget försöker vi bara övertala honom att hålla sig borta från skidbackarna.

Även om vi stödjer profeten som Herrens smorde ska det stå klart att vi bara tillber Gud, vår himmelske Fader, och hans gudomlige Son. Det är genom vår Frälsare Jesu Kristi förtjänster, barmhärtighet och nåd som vi en dag åter kan inträda i deras närhet.²

Varför vi följer profeten

Men Jesus lärde oss också en viktig sanning om de tjänare han sänder till



Carcassonne, Frankrike



President Nelson med sitt 118:e barnbarns barn.

oss. ”Den som tar emot er tar emot mig, och den som tar emot mig tar emot honom som har sänt mig.”³

Herrens profets viktigaste roll är att undervisa oss om Frälsaren och leda oss till honom.

Det finns många logiska anledningar att följa president Russell M. Nelson. Även de som inte tillhör vår tro skulle kalla honom lysande. Han blev legitimerad läkare vid 22 års ålder och var en ansedd hjärtkirurg och en föregångare inom utvecklingen av öppen hjärtkirurgi.

De flesta skulle erkänna hans visdom och goda omdöme: Under nio decennier har han lärt sig om liv och död, levt osjälviskt, älskat och undervisat Guds barn i jordens alla hörn, och mognat av erfarenheten att få 10 barn, 57 barnbarn och 118 barnbarns barn (det sistnämnda antalet ändras ofta – ett barnbarns barn föddes så sent som i onsdags).

De som känner president Nelson väl skulle säga att han möter livets svårigheter med tro och mod. När cancer tog hans trettiosjuåriga dotter Emilys liv och hon måste lämna en kärleksfull make och fem små barn, hörde jag honom säga: ”Jag var hennes far, läkare och en Herren Jesu Kristi apostel, men jag måste böja huvudet och säga: ’Ske inte min vilja, utan din.’”⁴

En väktare på tornet

Vi beundrar alla de här ädla egenskaperna, men varför följer vi president Nelson? Varför följer vi profeten? Därför att Herren Jesus Kristus har kallat honom och utnämnt honom som sin väktare på tornet.

Carcassonne är en anmärkningsvärd stad i Frankrike med ringmur som har stått sedan medeltiden. Höga torn reser sig från dess skyddande murar, byggda för väktare som stod på de här tornen dag och natt och spanade med intensiv uppmärksamhet i fjärran efter fienden. När väktaren såg en fiende komma skyddade hans varnande röst folket i Carcassonne från den annalkande fara de inte kunde se.

En profet är en väktare på tornet som skyddar oss från andliga faror vi kanske inte kan se.

Herren sa till Hesekiel: ”Jag har satt dig till väktare för Israels hus för att du på mitt uppdrag ska varna dem när du hör ett ord från min mun.”⁵

Vi talar ofta om att vi behöver följa profeten, men betänk den tunga börda

Herren lägger på sin profet: ”[Om] du då inte varnar [den ogudaktige] för den väg han går, ... [och] den ogudaktige [dör] genom sin missgärning, ... ska jag utkräva [hans blod] av din hand.”⁶

Ett större personligt vittnesbörd

Vi tar till oss president Nelson på samma sätt som vi skulle ha tagit till oss Petrus eller Mose om vi hade levt på deras tid. Gud sa till Mose: ”Jag ska vara med din mun och lära dig vad du ska säga.”⁷ Vi lyssnar till Herrens profet i tron att hans ord är ”från [Herrens] egen mun”.⁸

Är det här blind tro? Nej, det är det inte. Vi har var och en ett andligt vittnesbörd om sanningen i återställelsen av Jesu Kristi evangelium. Av egen vilja och fritt val räckte vi upp handen i dag och förkunnade vår önskan att stödja Herrens profet genom vårt ”förtroende, [vår] tro och [våra] böner”⁹ och att följa hans råd. Som sista dagars heliga har vi förmånen att kunna få en personlig bekräftelse på





att president Nelsons kallelse kommer från Gud. Även om min fru Kathy har känt president Nelson personligen i nästan tre decennier och inte ifrågasätter hans gudomliga mantel eller hans avskiljning, har hon börjat läsa alla hans generalkonferenstal från de senaste 34 åren och be om en ännu mer djupgående förvissning om hans profetiska roll. Jag lovar er att det här större vittnesbördet kommer till er om ni ödmjukt och värdigt söker det.

Varför är vi så villiga att följa profetens röst? För dem som flitigt söker evigt liv medför profetens röst andlig trygghet i en mycket orolig tid.

Vi bor på en planet med larmet av miljoner röster. Internet, våra smartphones, våra uppsvällda underhållningslådor vädjar alla om vår uppmärksamhet och tränger på oss sitt inflytande i förhoppningen att vi ska köpa deras produkter och anta deras normer.

Den till synes ändlösa mängden information och åsikter påminner oss om skriftens varningar för att "kastat hit och dit och dras med",¹⁰ drivas av vinden,¹¹ och övervinnas av det "falska

spel" som spelas av dem som "förleder till villfarelse".¹²

För att förankra våra själar vid Herren Jesus Kristus måste vi lyssna på dem som han sänder. När vi följer profeten i en kaotisk värld är det som att på en iskall dag svepas in i en varm och skön filt.

Vi lever i en värld av förnuft, debatter, argument, logik och förklaringar. Att fråga "Varför?" är positivt i så många aspekter av livet, och låter kraften i vårt intellekt vägleda ett stort antal val och beslut vi ställs inför varje dag.

Men Herrens röst kommer ofta utan förklaring.¹³ Långt innan akademiker studerade hur otrohet påverkar tillitsfulla äkta hälften och barn, förkunnade Herren: "Du ska inte begå äktenskapsbrott."¹⁴ Vi litar inte bara till intellektet, vi sätter också stort värde på den Helige Andens gåva.

Bli inte förvånade

Profetens röst, även om den är vänlig, är ofta en röst som kallar oss till förändring, till omvändelse, och till att återvända till Herren. När korrigerig

behövs, låt oss då inte avvakta. Och bli inte oroade när profetens varnande röst går emot dagens populära åsikter. De otroendes eldkulor av hån utslungas alltid i samma ögonblick som profeten börjar tala. Om ni ödmjukt följer maningarna från Herrens profet lovar jag er en ytterligare välsignelse av skydd och frid.

Bli inte förvånade om era personliga åsikter ibland inte genast överensstämmer med Herrens profets lärdomar. De här stunderna låter oss lära och ödmjuka oss när vi går ner på knä i bön. Vi går framåt i tro och litar på Gud eftersom vi vet att vi så småningom får större andlig klarhet från vår himmelske Fader. En profet beskrev Frälsarens ojämförliga gåva som att "Sonens vilja införlivas i Faderns vilja".¹⁵ När vi ger upp vår vilja för Guds vilja är det egentligen inte alls att ge upp – det är början på en härlig seger!

Somliga försöker överanalysera profetens ord och anstränger sig för att kunna avgöra vad som är hans profetiska röst och vad som är hans personliga åsikt.

År 1982, två år innan han kallades som generalauktoritet, sa broder Russell M. Nelson: "Jag frågar aldrig mig själv: 'När talar profeten som profet och när gör han det inte?' Mitt intresse har alltid varit: 'Hur kan jag bli mer lik honom?'" Och han tillade: "Min [filosofi] är att ... [sluta] sätta frågetecknen efter det som profeter säger och [sätta] dit utrops-tecknen i stället."¹⁶ Det är så en ödmjuk och andlig man väljer att leva sitt liv. Nu, 36 år senare, är han Herrens profet.

Öka din tro på Frälsaren

I mitt personliga liv har jag upptäckt att när jag under bön studerar Guds profets ord och noggrant, med tålmod, andligen inrättar min vilja efter hans inspirerade lärdomar, ökar

alltid min tro på Herren Jesus Kristus.¹⁷ Om vi väljer att åsidosätta hans meningar och tycker oss veta bättre, blir vår tro lidande och vårt eviga perspektiv fördunklas. Jag lovar er att om ni förblir fast beslutna att följa profeten kommer er tro på Frälsaren att växa.

Frälsaren sa: "Alla profeterna ... har vittnat om mig."¹⁸

En profet står inte mellan dig och Frälsaren. Han står snarare bredvid dig och visar vägen till Frälsaren. En profets största ansvar och dyrbaraste gåva till oss är hans stabila vittnesbörd, hans säkra vetskap om att Jesus är Kristus. Liksom Petrus i forna dagar förkunnar vår profet: "[Han] är Messias, den levande Gudens Son."¹⁹

När vi en dag ser tillbaka på vår tid i dödligheten kommer vi att glädjas över att vi vandrade på jorden i en tid av

levande profeter. Det är min bön att vi den dagen kan säga:

Vi lyssnade på honom.

Vi trodde honom.

Vi studerade hans ord med tålmod och tro.

Vi bad för honom.

Vi stod vid hans sida.

Vi var ödmjuka nog att följa honom.

Vi älskade honom.

Jag vittnar högtidligt för er om att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare och att president Russell M. Nelson är hans smorde profet på jorden. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jer. 1:5.

2. Se 2 Ne. 2:8.

3. Matt. 10:40.

4. Personligt minne, se även Spencer J.

Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), s. 153–156.

5. Hes. 33:7.

6. Hes. 33:8.

7. 2 Mos. 4:12.

8. L&F 21:5.

9. L&F 107:22.

10. Ef. 4:14.

11. Se Jak. 1:6.

12. Ef. 4:14.

13. President Dallin H. Oaks sa en gång:

"I en intervju 1988 ... förklarade jag min inställning till försök att komma med jordiska skäl till gudomlig uppenbarelse:

'Om man läser skrifterna med den här frågan i tankarna: "Varför befallde Herren det här?", upptäcker man att det i färre än en av hundra befallningar gavs något skäl. Det ingår inte i Herrens mönster att ge skäl. Vi [jordiska varelser] kan förse uppenbarelser med skäl. Vi kan förse befallningar med skäl. När vi gör det, gör vi det på eget bevåg. En del försåg [en] uppenbarelse ... med skäl. Det visade sig att de hade helt fel. Det kan man ta lärdom av. ... Jag bestämde mig för länge sedan att jag hade tro på befallningen och att jag inte hade tro på skälen till den som framkastats. ...

Alla de olika skälen föreföll mig som om man tog onödiga risker. ... Låt oss inte göra det misstag som har gjorts tidigare ... att försöka ge skäl till uppenbarelser. Skälen visar sig vara människogivna i stor utsträckning. Det är uppenbarelserna vi stöder som Herrens vilja och däri ligger trygghet." (*Life's Lessons Learned* [2011], s. 68–69).

14. 2 Mos. 20:14.

15. Mosiah 15:7.

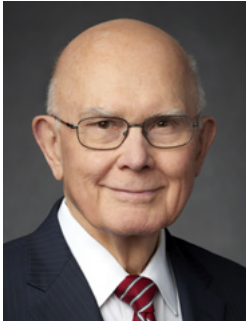
16. Russell M. Nelson, i Lane Johnson, "Russell M. Nelson: En studie i lydnad", *Nordstjärnan*, jan. 1983, s. 29.

17. President Henry B. Eyring har sagt: "En annan villfarelse är att tro att valet att följa eller inte följa profeternas råd inte är något mer än att besluta om vi ska följa ett gott råd och få fördelarna av det, eller om vi ska stanna där vi är. Men valet att inte följa profetens råd ändrar själva den grundval vi står på. Den blir mer riskfylld. Att inte följa profetens råd minskar vår förmåga att följa inspirerade råd i framtiden. Bästa tidpunkten att besluta att hjälpa Noa bygga arken var första gången han frågade. Varje gång han därefter frågade, skulle varje försummat gensvar ha minskat förmågan att hörsamma Anden. Och därför skulle hans förfrågan varje gång ha verkat mer dåraktig, ända tills regnet kom. Och då var det för sent" ("Finna trygghet i råd", *Nordstjärnan*, juli 1997, s. 24).

18. 3 Ne. 20:24.

19. Matt. 16:16; se även Joh. 6:69.





Framlagd av president Dallin H. Oaks
förste rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Vi noterar att den statistiska rapporten som traditionellt har lagts fram vid det här mötet av generalkonferensen i april numera kommer att publiceras på LDS.org direkt efter det här mötet samt i konferensnumret av kyrkans tidningar.

Jag ska nu framlägga några ändringar i kyrkans ledarskap och kyrkans generalämbetsmän och områdessjuttio för röstning, varefter broder Kevin R. Jergensen, vd vid kyrkans revisionsavdelning, läser revisionsrapporten.

I och med kallelserna att verka som nya medlemmar i de tolv apostlarnas kворum, är det föreslaget att vi avlöser äldsterna Gerrit W. Gong och Ulisses Soares från att verka som medlemmar i de sjuttios presidentskap.

Dessutom avlöser vi äldsterna Craig C. Christensen, Lynn G. Robbins och Juan A. Uceda från att verka som medlemmar i de sjuttios presidentskap, med början den 1 augusti 2018.

De som vill visa sin uppskattning för dessa bröders hängivna tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser följande från att verka som områdessjuttio: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, R. Scott Runia och Juan Pablo Villar.

De som vill instämma i vårt tack till dessa bröder för deras hängivna arbete kan visa det genom att räcka upp handen.

Det är föreslaget att vi, med djupt känd tacksamhet, avlöser systrarna Bonnie L. Oscarson, Carol F. McConkie

och Neill F. Marriott som Unga kvinnors generalpresidentskap. Vi avlöser också medlemmarna i Unga kvinnors generalkommitté, som har tjänat så väl.

Alla som vill instämma i vårt tack till dessa systrar för deras utmärkta tjänande och hängivenhet, var vänliga visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser syster Bonnie H. Cordon från att verka som första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap.

De som vill visa sin uppskattning för syster Cordon kan nu visa det med uppräckt hand.

Det är föreslaget att vi stödjer följande som medlemmar i de sjuttios presidentskap, med omedelbar början: Äldsterna Carl B. Cook och Robert C. Gay.



Följande kommer också att verka som medlemmar i de sjuttios presidentskap med början den 1 augusti 2018: Äldsterna Terence M. Vinson, José A. Teixeira och Carlos A. Godoy.

De som instämmer kan visa det.
Om någon är emot, visa det.
Det är föreslaget att vi stödjer följande som nya generalauktoritets-sjuttio: Steven R. Bangerter, Matthew L. Carpenter, Jack N. Gerard, Mathias Held, David P. Homer, Kyle S. McKay, Juan Pablo Villar och Takashi Wada.

Alla som instämmer kan visa det.
Om någon är emot kan det visas på samma sätt.
Det är föreslaget att vi stödjer följande som nya områdessjuttio: Richard K. Ahadjie, Alberto A. Álvarez, Duane D. Bell, Glenn Burgess, Víctor R. Calderón, Ariel E. Chaparro, Daniel Córdova, John N. Craig, Michael Cziesla, William H. Davis, Richard J. DeVries, Kylar G. Dominguez, Sean Douglas, Michael A. Dunn, Kenneth J. Firmage, Edgar Flores, Silvio Flores, Saulo G. Franco, Carlos A. Genaro, Mark A. Gilmour, Sergio A. Gómez, Roberto Gonzalez, Virgilio Gonzalez, Spencer R. Griffin, Matthew S. Harding, David J. Harris, Kevin J. Hathaway, Richard Holzapfel, Eustache Ilunga, Okechukwu I. Imo, Peter M. Johnson, Michael D. Jones, Pungwe S. Kongolo, George Kenneth G. Lee, Aretemio C. Maligon, Edgar A. Mantilla, Lincoln P. Martins, Clement M. Matswagothata, Carl R. Maurer, Daniel S. Mehr II, Glen D. Mella, Isaac K. Morrison, Yutaka Nagatomo, Allistair B. Odgers, R. Jeffrey Parker, Victor P. Patrick, Denis E. Pineda, Henrique S. Simplicio, Jeffrey H. Singer, Michael L. Staheli, Djarot Subiantoro, Jeffrey K. Wetzell, Michael S. Wilstead, Helmut Wondra och David L. Wright.

Alla som instämmer kan visa det.
Om någon är emot, visa det.
Det är föreslaget att vi stödjer Bonnie H. Cordon som Unga kvinnors generalpresident, med Michelle Lynn Craig som första rådgivare och Rebecca Lynn Craven som andra rådgivare.
De som instämmer kan visa det.

Om någon är emot, visa det.
Det är föreslaget att vi stödjer Lisa Rene Harkness som första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap.
De som instämmer kan visa det.
Om någon är emot, visa det.
Det är föreslaget att vi stödjer övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2017

Framlagd av Kevin R. Jergensen
verkställande direktör, kyrkans revisionsavdelning

Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Kära bröder: Så som föreskrivs genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tiondemedlens användning, vilket utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och presiderande biskopsrådet. Kyrkans enheter fördelar medel enligt godkända budgetar, riktlinjer och praxis.

Kyrkans revisionsavdelning, som består av auktoriserade yrkesmän och är fristående från alla andra avdelningar i kyrkan, har ansvaret att utföra revisioner för att uppnå rimlig säkerhet beträffande inkomna bidrag, utförda utbetalningar och skyddande av kyrkans medel.

På grundval av genomförda revisioner anser kyrkans revisionsavdelning att intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för året 2017 i allt väsentligt har bokförts och förvaltats enligt kyrkans godkända budgetar, riktlinjer, och revisionspraxis. Kyrkan följer själv de råd som ges till medlemmar om att leva inom sina tillgångar, undvika skulder och spara för framtida behov.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Kevin R. Jergensen
Verkställande direktör ■

generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det. Om någon är emot, visa det.

President Nelson, röstningen har noterats. Vi ber dem som är emot något av förslagen att kontakta sina stavspremier.

I och med den inröstning som nu har skett har vi nu 116 generalauktoriteter. Nästan 40 procent av dem är födda utanför Förenta staterna, i Tyskland, Brasilien, Mexiko, Nya Zeeland, Skottland, Kanada, Sydkorea, Guatemala, Argentina, Italien, Zimbabwe, Uruguay, Peru, Sydafrika, Amerikanska Samoa, England, Puerto Rico, Australien, Venezuela, Kenya, Filippinerna, Portugal, Fiji, Kina, Japan, Chile, Colombia och Frankrike.

Bröder och systrar, vi tackar er för er fortsatta tro och era böner till förmån för kyrkans ledare.

Vi ber nu de nya generalauktoritetsjuttio och Unga kvinnors nya generalpresidentskap samt syster Harkness i Primärföreningens generalpresidentskap att inta sina platser på förhöjningen. ■



Äldste David A. Bednar
i de tolv apostlarnas kворum

Mild och ödmjuk i hjärtat

Ödmjukhet är en av Återlösarens utmärkande egenskaper och kännetecknas av rättfärdig lyhördhet, villig undergivenhet och stor självbehärskning.

Jag gläds över den heliga möjligheten att stödja våra ledare i kyrkan, och jag välkomnar helhjärtat äldste Gong och äldste Soares till de tolv apostlarnas kворum. Dessa trofasta mäns verksamhet kommer att välsigna individer och familjer världen över och jag ser fram emot att tjäna med och lära av dem.

Jag ber att den Helige Anden ska undervisa och upplysa oss när vi tillsammans lär oss om en viktig aspekt

av Frälsarens gudomliga natur¹ som var och en av oss bör försöka efterlikna.

Jag kommer att ge flera exempel som understryker den här kristuslika egenskapen innan jag berättar vilken den är senare i talet. Lyssna noga på varje exempel och fundera över hur man skulle kunna besvara de frågor jag ställer.

Exempel 1 Den rike unge mannen och Amulek

I Nya testamentet får vi lära oss om en rik ung man som frågade Jesus: "Mästare, vad ska jag göra för gott för att få evigt liv?"² Först uppmanade Frälsaren honom att hålla buden. Sedan gav Mästaren den unge mannen ytterligare ett krav som var anpassat efter just hans behov och omständigheter.

"Jesus svarade: 'Vill du vara fullkomlig, gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då kommer du att ha en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig.'

När den unge mannen hörde det svaret gick han bedrövad bort, för han ägde mycket."³

Jämför den unge mannens reaktion med Amuleks upplevelse som beskrivs



i Mormons bok. Amulek var en arbetsam och framgångsrik man med många släktingar och vänner.⁴ Han beskrev sig själv som en man som blivit kallad många gånger men inte velat lyssna, som känt till Herrens vägar men inte velat veta.⁵ I likhet med den rike unge mannen som beskrivs i Nya testamentet, var Amulek i grund och botten en god man som lät sig distraheras av världsliga ting.

Även om han tidigare hade förhärdat sitt hjärta, lydte Amulek en ängels röst, tog emot profeten Alma i sitt hem och gav honom mat. Han upplevde ett andligt uppvaknande under Almas besök och kallades att predika evangeliet. Amulek övergav sedan "allt sitt guld och silver och alla sina dyrbarheter" för Guds ords skull och förkastades "av dem som en gång var hans vänner, och även av sin far och sina släktingar".⁶

Vad tror ni kan förklara skillnaden mellan hur den rike unge mannen och Amulek agerade?

Exempel 2 Pahoran

Under en farofylld period av krig som beskrivs i Mormons bok, utväxlades brev mellan Moroni, överbefälhavaren för nephiternas härar, och Pahoran, landets överdomare och regent. Moroni, vars här led på grund av regeringens bristfälliga stöd, skrev till Pahoran och de andra ledarna "till deras fördömelse"⁷ och beskyllde dem för att vara tanklösa, slöa och försumliga och till och med för att vara landsförrädare.⁸

Pahoran kunde lätt ha känt indignation gentemot Moroni och hans ogrundade anklagelser, men det gjorde han inte. Han svarade med medlidande och beskrev ett uppror mot regeringen som Moroni inte kände till. Och sedan betygade Pahoran:



"Se, jag säger till dig, Moroni, att jag inte gläds åt dina stora lidanden, nej, det smärtar min själ. ...

Och nu har du klandrat mig i ditt brev, men det gör ingenting. Jag är inte vred, utan fröjdar mig åt ditt hjärtas stora ädelmod."⁹

Vad tror ni kan förklara Pahorans behärskade sätt att bemöta Moronis anklagelser?

Exempel 3 President Russell M. Nelson och president Henry B. Eyring

Under generalkonferensen för sex månader sedan, beskrev president Russell M. Nelson hur han reagerade på president Thomas S. Monsons maning att studera, begrunda och tillämpa sanningarna i Mormons bok. Han sa: "[Jag har] försökt följa hans råd. Bland annat har jag gjort listor över vad Mormons bok är, vad den *bekräftar*, vad den *vederlägger*, vad den *uppfyller*, vad den *förtydligar*, och vad den *uppenbarar*. Att studera Mormons bok på det sättet har varit en givande och inspirerande övning! Jag rekommenderar det åt var och en av er."¹⁰

President Henry B. Eyring betonade på samma sätt hur viktig president Monsons maning varit i hans liv. Han sa:

"Jag [har] läst Mormons bok varje dag i över 50 år. Så kanske kunde jag

rimligen ha tänkt att president Monsons ord var ämnade för någon annan. Men liksom många av er kände jag profetens uppmuntran och löfte mana mig att anstränga mig mer. ...

Det glädjande resultatet för mig, och för många av er, har varit det som profeten lovade."¹¹

Vad tror ni är förklaringen till att dessa två ledare i Herrens kyrka på ett så omedelbart och innerligt sätt tog till sig president Monsons maning?

Jag menar inte att Amuleks, Pahorans, president Nelsons och president Eyrings andligt starka gensvar kan förklaras med en enda kristuslik egenskap. Det var säkert många sammanflätade egenskaper och upplevelser som ledde till den andliga mognad vi ser i dessa fyra ädla tjänares liv. Men Frälsaren och hans profeter har betonat en nödvändig egenskap som vi alla behöver förstå bättre och sträva efter att införliva i våra liv.

Ödmjukhet

Lägg märke till vilken egenskap Herren använde för att beskriva sig själv i följande skriftställe: "Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är *mild och ödmjuk i hjärtat*. Då ska ni finna ro för era själar."¹²

Frälsaren undervisade oss genom att välja att betona ödmjukhet bland



de många egenskaper och dygder han kunde ha valt.

Vi ser ett liknande mönster i en uppenbarelse som profeten Joseph Smith fick år 1829. Herren förkunnade: "Lär av mig och lyssna till mina ord. *Vandra i min Andes ödmjukhet*, och du skall ha frid i mig."¹³

Ödmjukhet är en av Återlösarens utmärkande egenskaper och kännetecknas av rättfärdig lyhördhet, villig undergivenhet och stor självbehärskning. Den här egenskapen hjälper oss att bättre förstå Amuleks, Pahorans, president Nelsons och president Eyrings respektive gensvar.

Till exempelvis reagerade president Nelson och president Eyring snabbt och rättfärdigt på president Monsons uppmaning att läsa och studera Mormons bok. Även om de båda verkade i viktiga och synliga ämbeten i kyrkan och hade studerat skrifterna grundligt i årtionden, visade deras gensvar inte på någon tvekan eller självgodhet.

Amulek underkastade sig villigt Guds vilja, tog till sig kallelsen att predika evangeliet och lämnade sina bekvämligheter och vänskaps- och släktband bakom sig. Och Pahoran välsignades med perspektiv och stor självbehärskning så att han agerade i stället för reagerade när han förklarade för Moroni vilka svårigheter som uppstått på grund av ett uppror mot regeringen.

Den kristuslika egenskapen ödmjukhet missförstås ofta i världen i dag. Ödmjukheten är stark, inte svag; aktiv, inte passiv; modig, inte försynt; behärskad, inte överdriven; blygsam, inte självupphöjande; och älskvärd, inte brysk. En person som är ödmjuk är inte lättprovocerad, pretentiös eller uppblåst och han eller hon lyfter gärna fram andras prestationer.

Medan *undergivenhet* brukar tyda på att man förlitar sig på Gud och på det ständiga behovet av hans vägledning, kännetecknas *ödmjukhet* av en särskild andlig mottaglighet för kunskap både från den Helige Anden och från människor som kan verka mindre dugliga, erfarna eller välutbildade, som kanske inte har en viktig ställning eller som på annat sätt inte verkar ha mycket att bidra med. Kom ihåg hur Naaman, den arameiske kungens högste befälhavare, övervann sin stolthet och ödmjukt tog emot rådet från sina tjänare att lyda profeten Elisha och tvätta sig sju gånger i Jordanfloden.¹⁴ Ödmjukhet är det viktigaste skyddet mot den högmodiga blindhet som ofta kommer av kändisskap, status, makt, välstånd och smicker.

Ödmjukhet - en kristuslik egenskap och en andlig gåva

Ödmjukhet är en egenskap som utvecklas genom en önskan, ett rättfärdigt utövande av moralisk handlingsfrihet och en ständig strävan att bevara

våra synders förlåtelse.¹⁵ Det är också en andlig gåva som vi lämpligen kan söka.¹⁶ Men vi bör komma ihåg varför en sådan välsignelse ges – till nytta för Guds barn.¹⁷

När vi kommer till och följer Frälsaren blir det gradvis lättare och lättare för oss att bli mer som han. Anden styrker oss med disciplinerad självbehärskning och en stadig och lugn inställning. Sålunda är ödmjukhet något vi blir som Mästarens lärjungar, det är inte bara något vi gör.

"Mose blev undervisad i all egyptiernas visdom, och han var mäktig i ord och gärningar."¹⁸ Ändå var han "en mycket ödmjuk man, mer än någon annan människa på jorden."¹⁹ Hans kunskap och skicklighet hade kunnat få honom att bli högmodig. I stället fick den egenskap och andliga gåva av ödmjukhet som han välsignats med högmodet att klinga av i hans liv och gjorde Mose till ett ännu bättre redskap för att uppnå Guds ändamål.

Mästaren som ett exempel på ödmjukhet

De mest storslagna och betydelsefulla exemplen på ödmjukhet finns i Frälsarens eget liv.

Den store Återlösaren som "steg ned under allt"²⁰ och led, blödde och dog för att *rena* oss "från all orättfärdighet"²¹ *tvättade* ömt sina apostlars smutsiga fötter.²² Sådan ödmjukhet är en kännetecknande egenskap hos Herren som tjänare och ledare.

Jesus var det fulländade exemplet på rättfärdig mottaglighet och villig underkastelse när han led intensiv smärta i Getsemane.

"När han kom till platsen, sade han till [sina lärjungar]: 'Be att ni inte kommer i frestelse.'

Och han ... föll på knä och bad: 'Far! Om du vill, så ta den här bågaren ifrån mig! Men ske inte min vilja, utan din.'²³



Frälsarens ödmjukhet under den här evigt nödvändiga och ytterst plågsamma upplevelsen visar var och en av oss vikten av att sätta Guds visdom framför vår egen visdom.

Att Herren konsekvent visade villig underkastelse och stor självbehärskning är både häpnadsväckande och lärorikt för oss alla. När en beväpnad grupp tempelvakter och romerska soldater kom till Getsemane för att arresteras Jesus, drog Petrus sitt svärd och högg av höger öra på en av översteprästens tjänare.²⁴ Frälsaren rörde då vid tjänarens öra och helade honom.²⁵ Lagg märke till att han sträckte ut handen och välsignade den som kom för att fångsla honom med samma himmelska kraft som kunde ha förhindrat att han blev tillfångatagen och korsfäst.

Begrunda också hur Mästaren blev anklagad och fördömd inför Pilatus för att korsfästas.²⁶ När Jesus förråddes sa han: "Tror du inte att jag kan be min Far att han genast sänder mig mer än

tolv legioner änglar?"²⁷ Ändå dömdes "den evige Domaren över både levande och döda"²⁸ paradoxalt nog inför en tillfälligt politiskt utnämnd person. "Men Jesus svarade honom inte på en enda fråga, och ståthållaren var djupt förundrad."²⁹ Vi ser bevis på Frälsarens ödmjukhet i hans tyglade svar, stora självbehärskning och ovilja att utöva sin oändliga makt för egen vinning.

Löfte och vittnesbörd

Mormon utpekar ödmjukhet som grunden till alla andliga förmågor och gåvor.

"Om därför en människa har tro så måste hon ha hopp, ty utan tro kan det inte finnas något hopp.

Och se, jag säger er att hon inte kan ha tro och hopp om hon inte är saktmodig och ödmjuk i hjärtat.

I så fall vore hennes tro och hopp förgäves, ty ingen är godtagbar inför Gud utom de saktmodiga och ödmjuka i hjärtat. Och om en människa är

saktmodig och ödmjuk i hjärtat, och genom den Helige Andens kraft bekänner att Jesus är Kristus, måste hon ha kärlek, ty om hon inte har kärlek är hon ingenting. Därför måste hon ha kärlek."³⁰

Frälsaren förkunnade: "Saliga är de ödmjuka, för de ska ära jorden."³¹ Ödmjukhet är en nödvändig del av den gudomliga naturen och vi kan få och utveckla den i våra liv på grund av och genom Frälsarens försoning.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är vår uppståndne och levande Återlösare. Och jag lovar att han vägleder, skyddar och stärker oss när vi vandrar i hans Andes ödmjukhet. Jag bär mitt säkra vittnesbörd om dessa sanningar och löften i Herrens Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Petr. 1:4.
2. Matt. 19:16.
3. Matt. 19:21–22.
4. Se Alma 10:4.
5. Se Alma 10:5–6.
6. Alma 15:16.
7. Alma 60:2.
8. Se Alma 60:5–33.
9. Alma 61:2, 9.
10. Russell M. Nelson, "Mormons bok: Hur skulle ditt liv vara utan den?" *Liahona*, nov. 2017, s. 61.
11. Henry B. Eyring, "Frukta inte att göra gott", *Liahona*, nov. 2017, s. 100.
12. Matt. 11:29; kursivering tillagd.
13. L&F 19:23; kursivering tillagd.
14. Se 2 Kung. 5:1–17.
15. Se Mosiah 4:12, 26; Moro. 8:25–26.
16. Se L&F 46:8.
17. Se L&F 46:8–9, 26.
18. Apg. 7:22.
19. 4 Mos. 12:3.
20. L&F 88:6.
21. Se 1 Joh. 1:9.
22. Se Joh. 13:4–5.
23. Luk. 22:40–42.
24. Se Joh. 18:10.
25. Se Luk. 22:51.
26. Se Matt. 27:2, 11–26.
27. Matt. 26:53.
28. Moro. 10:34.
29. Matt. 27:14.
30. Moro. 7:42–44.
31. Matt. 5:5.



Äldste Taylor G. Godoy
i de sjuttios kvorum

En dag till

Vi har alla en "i dag" att leva och nyckeln till att göra vår dag framgångsrik ligger i villigheten att offra.

För några år sedan fick mina vänner en vacker baby som hette Brigham. Efter födseln diagnostiserades Brigham med den sällsynta Hunters sjukdom, vilket tragiskt nog innebar att Brighams liv skulle bli kort. En dag när Brigham och hans familj besökte tempelområdet sa Brigham något speciellt; två gånger sa han: "En dag till." Och dagen efter gick Brigham bort.

Jag har besökt Brighams grav några gånger och varje gång jag gör det begrundar jag orden "en dag till". Jag undrar vad det skulle innebära, vilken effekt det skulle ha på mitt liv att veta att jag bara hade en dag till att leva. Hur skulle jag behandla min hustru, mina barn och andra? Hur tålmodig och artig skulle jag vara? Hur skulle jag ta hand om min kropp? Hur innerligt skulle jag be och söka i skrifterna? Jag tror att vi på ett eller annat sätt kommer till den punkten då vi får en "en dag till"-insikt – insikten att vi måste använda den tid vi har vist.

I Gamla testamentet läser vi berättelsen om Hiskia, kung i Juda. Profeten Jesaja förkunnade för Hiskia att Hiskias liv var på väg att avslutas. När Hiskia hörde profetens ord började han be, vädja och gråta mycket. I den stunden

lade Gud ytterligare 15 år till Hiskias liv. (Se Jes. 38:1-5.)

Om någon sa till oss att vi hade en kort tid att leva så kanske vi också skulle vädja om att få fler dagar lagda till vårt liv så att vi kunde göra det vi inte gjort eller göra det annorlunda.

Oavsett hur mycket tid som Herren i sin visdom väljer att ge var och en av oss så kan vi vara säkra på en sak: vi har alla en "i dag" att leva och nyckeln till att göra vår dag framgångsrik ligger i villigheten att offra.

Herren sa: "Se, nu heter det *i dag* ända till Människosönens ankomst, *och detta är sannerligen en dag för offer*" (L&F 64:23; kursivering tillagd).

På vissa språk kommer ordet *offer* från det latinska ordet *sacer* vilket betyder "helig", och *facere* vilket betyder "att göra", med andra ord att göra saker heliga, att bringa ära till dem.

"Offer och lydnad välsignelse skänker" ("Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16).

Hur kan offer göra våra dagar meningsfulla och välsignade?

För det första: Personliga uppoffringar stärker oss och ger värde till det vi gör våra uppoffringar för.

På en fastesöndag för några år sedan kom en äldre syster till talarstolen för att dela med sig av sitt vittnesbörd. Hon bodde i staden Iquitos, vilken ligger i Peruanska Amazonas. Hon sa att hon ända sedan hon döpt sig, alltid haft som mål att ta emot sina tempelförrättningar i Lima tempel, Peru. Trofast betalade hon ett fullt tionde och sparade sin magra inkomst under flera år.



Glädjen som hon kände när hon kom till templet och mottog de heliga förrättningarna där uttrycktes med dessa ord: "I dag kan jag säga att jag äntligen känner mig redo att gå genom slöjan. Jag är världens lyckligaste kvinna! Jag har sparat pengar, ni anar inte hur länge, för att besöka templet och efter sju dagar på floden och 18 timmar med buss befann jag mig äntligen i Herrens hus. När jag lämnade denna heliga plats sa jag till mig själv: Efter alla de uppoffringar som har krävts för att jag skulle kunna komma till templet så ska jag inte låta någonting få mig att ta lätt på något av de förbund jag ingick; det skulle vara bortkastat. Det här är ett oerhört allvarligt åtagande!"

Jag lärde mig av denna kära syster att personliga uppoffringar är en ovärderlig kraft som motiverar våra val och vår beslutsamhet. Personliga uppoffringar motiverar våra handlingar, våra löften och våra förbund, och ger innebörd till heliga ting.

För det andra: De uppoffringar vi gör för andra och som andra gör för oss leder till välsignelser för samtliga.

När jag studerade på tandläkar-skolan var den lokala ekonomins framtidsutsikter inte särskilt uppmuntrande. Från den ena dagen till den andra minskade inflationen valutavärdet dramatiskt.

Jag minns året då jag skulle börja kirurgpraktiken. Jag behövde ha alla nödvändiga kirurgiska instrument innan jag registrerade mig den terminen. Mina föräldrar sparade ihop till summan som behövdes. Men en kväll hände något dramatiskt. Vi åkte för att handla utrustningen bara för att upptäcka att den summa som vi hade för att köpa all utrustning nu bara räckte till att köpa en kirurgisk pincett – och inget mer. Vi återvände hem



tomhänta och med tunga hjärtan vid tanken på att jag skulle missa en termin på college. Plötsligt sa min mor: "Taylor, kom med mig så åker vi ut."

Vi åkte ner till centrum där det fanns många ställen där man kunde köpa och sälja smycken. När vi kom fram till en butik tog min mor fram en liten blå sammetspåse ur sin väska, innehållande ett vackert guldarmband med inskriptionen: "Till min älskade dotter från din far." Det var ett armband som min morfar hade gett henne på en av hennes födelsedagar. Sedan, mitt framför mina ögon, sålde hon det.

När hon fick pengarna sa hon: "Om det finns någonting som jag är säker på så är det att du ska bli tandläkare. Gå och köp all den utrustning du behöver". Kan ni nu föreställa er vilket slags student jag blev från den stunden? Jag ville bli den bästa och fullborda mina studier snarast eftersom jag visste vilket högt pris hennes offer innebar.

Jag lärde mig att de offer våra nära och kära gör för oss uppfriskar oss liksom kallt vatten i öknens mitt. Sådana offer för med sig hopp och motivation.

För det tredje: Alla de offer vi gör är små i jämförelse med Guds Sons offer.

Vilket värde har ens ett älskat guldarmband i jämförelse med själve Guds Sons offer? Hur kan vi hedra detta

oändliga offer? Vi kan varje dag minnas att vi har en dag till att leva och vara trofasta. Amulek lärde: "Ja, jag vill att ni skall komma fram och inte längre förhärda era hjärtan, ty se, nu är tiden och dagen för er frälsning. Och om ni därför omvänder er och inte förhärda era hjärtan, träder den stora återlösningsplanen omedelbart i kraft för er" (Alma 34:31). Med andra ord, om vi vill offra ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande till Herren så kommer den stora lycksalighetsplanens välsignelser omedelbart att visa sig i våra liv.

Återlösningsplanen är möjlig tack vare Jesu Kristi offer. Han beskrev själv att offret "fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ – och jag önskade att jag inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga" (L&F 19:18).

När vi ärligt har följt omvändelseprocessen så är det på grund av detta offer som vi kan känna våra misstags och synders tyngd hävas. Faktum är att skuld, skam, smärta, sorg och självförakt ersätts med ett rent samvete, glädje, lycka och hopp.

När vi hedrar och visar tacksamhet för hans offer så kan vi på samma gång få en ännu intensivare önskan att bli bättre barn till Gud, att hålla oss borta

från synd och att hålla förbunden som aldrig förr.

Då känner vi, i likhet med Enos när han tog emot förlåtelse för sina synder, själva en önskan att offra och sträva efter våra bröders och systrars välfärd (se Enos 1:9). Och vi kommer att vara än mer villiga varje "en dag till" att följa den inbjudan som president Howard W. Hunter gav till oss när han sa: "Klara upp gamla gräl. Sök upp en bortglömd vän. Slå misstankar ur hågen och ersätt dem med tillit. ... Ge ett mjukt svar. Uppmuntra ungdomar. Visa lojalitet i ord och handling. Håll ett löfte. Glöm gammalt groll. Förlåt en fiende. Be om ursäkt. Försök förstå. Fundera över vilka krav du ställer på andra. Tänk på någon annan först. Var vänlig. Var mild. Skratta lite oftare. Uttryck din tacksamhet. Välkomna en främling. Gläd ett barn. ... Uttryck din kärlek om och om igen" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Howard W. Hunter* [2015], s. 32; omarbetat från "What We Think Christmas Is", *McCall's*, dec. 1959, s. 82–83).

Må vi fylla våra dagar med den ingivelsen samt med den styrka som personliga uppoffringar och de offer vi gör för eller tar emot av andra ger oss. Och må vi på ett särskilt sätt åtnjuta den frid och glädje som den Enföddes offer ger oss – ja, den frid som omnämns när vi läser att Adam föll för att människorna skulle kunna bli till, och människorna är till – du är till – för att de ska kunna ha glädje (se 2 Ne. 2:25). Denna glädje är verklig glädje som endast Frälsaren Jesu Kristi offer och försoning kan skänka.

Det är min bön att vi följer honom, att vi tror honom, att vi älskar honom och att vi känner den kärlek som visades genom hans offer varje gång vi får möjligheten att leva en dag till. I Jesu Kristi namn, amen. ■



Bonnie L. Oscarson

nyligen avlöst som Unga kvinnors generalpresident

Unga kvinnor i verket

Varje ung kvinna i kyrkan bör känna sig uppskattad, få tillfällen att tjäna och känna att hon har något av värde att bidra med i det här verket.

För ett år sedan, under prästadsörets allmänna möte på generalkonferensen, talade biskop Gérald Caussé till kyrkans män och beskrev hur aronska och melkisedekska prästadsombärare är oskiljaktiga partners i att åstadkomma frälsningsarbetet.¹ Det talet har varit till stor hjälp för att få de unga män som bär det aronska prästadsömet att inse vilken roll de spelar i att bygga Guds rike på jorden. Deras gemensamma tjänande stärker kyrkan och får till stånd en djupare omvändelse och hängivenhet i våra unga mäns hjärtan när de inser hur värdefullt deras bidrag är och hur storslaget det här verket är.

I dag vill jag att mitt tal ska vara en motsvarighet till det budskapet när jag talar om kyrkans unga kvinnor, som behövs lika mycket och är helt nödvändiga för att åstadkomma Herrens verk i deras familjer och i hans kyrka.

Liksom biskop Caussé tillhörde jag en liten gren i kyrkan under en stor del av mina tonår, och jag blev ofta ombedd att fullgöra uppgifter och kallelser som vanligtvis skulle ha utförts av vuxna. Vi i ungdomsprogrammet tog till exempel ofta ledningen i planeringen och genomförandet av våra egna aktiviteter och särskilda evenemang. Vi skrev pjäser, bildade en

sånggrupp som underhöll vid aktiviteter i grenen, och deltog helt och fullt i varje möte. Jag kallades att vara sångledare i grenen och ledde sången på sakramentsmötet varje vecka. Det var en fantastisk upplevelse att som 16-åring stå inför alla i grenen varje söndag och leda dem när de sjöng psalmerna. Jag kände mig behövd och visste att jag hade något att bidra med. Folk var beroende av att jag var där, och jag tyckte om att känna mig nyttig. Den upplevelsen hjälpte mig bygga upp mitt vittnesbörd om Jesus Kristus



och precis som för biskop Caussé förankrade den mitt liv i tjänande i evangeliet.

Varenda medlem borde veta hur mycket han eller hon behövs. Var och en har något viktigt att bidra med och har unika talanger och förmågor som hjälper till att föra det här viktiga verket framåt. Våra unga män har plikter i aronska prästadömet som beskrivs i Läran och förbunden och som är tämligen synliga. Det kanske är mindre uppenbart för kyrkans unga kvinnor, deras föräldrar och deras ledare att från och med sitt dop har unga kvinnor förbundsansvaret att "sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där [de] må befinna [sig], ända intill döden".² Unga kvinnor har möjligheter att uppfylla de här ansvaren i sina församlingar och grenar och när de tjänar i klasspresidentskap, i ungdomsråd och i andra kallelser. Varje ung kvinna i kyrkan bör känna sig uppskattad, få tillfällen att tjäna och känna att hon har något av värde att bidra med i det här verket.

I *Handbok 2* får vi veta att frälsningsarbetet "innefattar medlemmars missionsarbete, att behålla omvända, att aktivera mindre aktiva medlemmar, tempeltjänst och släktforskning och att undervisa om evangeliet".³ Det här arbetet leds av våra trofasta biskopar, som innehar prästadömsnycklarna för sin församling. I många år nu har vårt presidentskap ställt oss frågan: "Vilka av de här områdena bör våra unga kvinnor *inte* vara engagerade i?" Svaret är att de har något att bidra med på *alla* områden i det här verket.

Jag träffade till exempel nyligen flera unga kvinnor i Las Vegas-området som har kallats att tjäna som församlingens tempel- och släktforskningshandledare.



De strålade av entusiasm över att kunna undervisa och hjälpa medlemmarna i sin församling finna sina förfäder. De hade värdefulla datorfärdigheter, hade lärt sig hur man använder FamilySearch, och ville gärna dela med sig av sin kunskap till andra. Det var uppenbart att de hade vittnesbörd och insikt i vikten av att söka reda på våra avlidna förfäders namn så att nödvändiga frälsande förrättningar kan utföras för dem i templet.

För några månader sedan hade jag möjlighet att pröva en idé tillsammans med två 14-åriga unga kvinnor. Jag fick tag på två verkliga dagordningar för församlingsråd och gav Emma och Maggie var sitt exemplar av dem. Jag bad dem läsa igenom dagordningarna för att se om det fanns några åtgärds-punkter från församlingsråden där de skulle kunna vara till nytta. Emma såg att en ny familj skulle flytta in i församlingen och hon sa att hon kunde hjälpa dem flytta in och packa upp. Hon tänkte att hon kunde bli vän med barnen i familjen och visa dem runt i deras nya skola. Hon såg att det snart skulle hållas en församlingsmiddag och kände att det fanns många olika sätt för henne att erbjuda sina tjänster.

Maggie såg att det fanns flera äldre människor i församlingen som behövde

få besök och vänskapskontakter. Hon sa att hon väldigt gärna ville besöka och vara till hjälp för de här underbara äldre medlemmarna. Hon kände också att hon kunde hjälpa till att lära församlingens medlemmar hur man skapar och använder konton på sociala medier. Det fanns faktiskt inte något på de där dagordningarna som de här två unga kvinnorna *inte* kunde hjälpa till med!

Ser de som sitter i församlingsråd eller innehar någon kallelse i församlingen de unga kvinnorna som en värdefull resurs för att hjälpa till att uppfylla de många behoven i våra församlingar? Det finns vanligtvis en lång lista över situationer som kräver att någon tjänar, och vi kommer ofta bara att tänka på vuxna i församlingen som kan uppfylla de här behoven. Precis som våra aronska prästadömsbärare har blivit ombedda att arbeta tillsammans med sina fäder och andra män i melkisedeska prästadömet kan våra unga kvinnor kallas att tjäna och hjälpa till att tillgodose församlingsmedlemmarnas behov tillsammans med sina mödrar eller andra exemplariska systrar. De är kapabla, ivriga och villiga att göra så mycket mer än att bara närvara i kyrkan på söndagarna!

När vi begrundar de roller som våra unga kvinnor förväntas ta på sig inom



en snar framtid kan vi fråga oss vilken sorts erfarenheter vi kan ge dem nu som hjälper dem förbereda sig för att vara missionärer, kunniga i evangeliet, ledare i kyrkans biorganisationer, tempeltjänare, hustrur, mödrar, mentorer, förebilder och vänner. De kan faktiskt börja fylla många av de här rollerna redan nu. Ungdomar blir ofta ombedda att hjälpa till med att hålla söndagslektionerna i sina klasser. Våra unga kvinnor har nu tillfälle att utföra tjänande i templet som tidigare utfördes av förrättningstjänare eller volontärer när de kommer med sina ungdomsgrupper för att utföra dop för de döda. Våra flickor i primäråldern inbjuds nu till mötet Förberedelse för templet och prästadömet, som hjälper dem förstå att de också är viktiga deltagare i arbete som leds av prästadömet. De lär sig att män, kvinnor, ungdomar och barn alla får ta emot prästadörets välsignelser och att alla kan spela en aktiv roll i att föra Herrens verk framåt.

Biskopar, vi vet att era plikter ofta är betungande, men liksom en av era främsta prioriteringar är att presidera över aronska prästadörets kворum förklarar också *Handbok 2* att "biskopen och

hans rådgivare bistår Unga kvinnors organisation med prästadörets ledarskap. De vakar över och stärker enskilda unga kvinnor i nära samarbete med föräldrar och andra ledare i Unga kvinnor." Det står också att "biskopen och hans rådgivare deltar regelbundet i Unga kvinnors möten, tjänandeaktiviteter och andra aktiviteter".⁴ Vi är tacksamma för biskopar som tar sig tid att besöka Unga Kvinnors klasser och som ger de unga kvinnorna möjlighet att vara mer än bara åskådare i verket. Tack för att ni ser till att era unga kvinnor är uppskattade deltagare i att tillgodose församlingsmedlemmarnas behov! De här tillfällena att tjäna på meningsfulla sätt välsignar dem så mycket mer än aktiviteter som bara underhåller dem.

Till er, kyrkans unga kvinnor: Era tonår kan vara upptagna och ofta utmanande. Vi har lagt märke till att många fler av er kämpar med ert självförtroende, ångest, höga stressnivåer, och kanske till och med depression. Att vända era tankar utåt istället för att älta era egna problem kanske inte löser alla de här problemen, men tjänande kan ofta lätta era bördor och göra att era

utmaningar verkar mindre svåra. Ett av de bästa sätten att öka känslan av egen värde är att visa, genom vårt engagemang och vårt tjänande för andra, att vi har mycket av värde att bidra med.⁵ Jag uppmuntrar er unga kvinnor att räcka upp era händer för att anmäla er som frivilliga och sätta dessa händer i arbete när ni ser behov omkring er. När ni uppfyller era förbundsansvar och deltar i att bygga Guds rike flödar välsignelser in i era liv och ni upptäcker lärjungeskapets djupa och varaktiga glädje.

Bröder och systrar, våra unga kvinnor är fantastiska. De har talanger, obegränsad entusiasm och energi, och de är medkännande och omtänksamma. De *vill* tjäna. De behöver få veta att de är uppskattade och behövs i frälsningsarbetet. Liksom unga män förbereder sig i aronska prästadömet för att utföra större tjänande när de går vidare till melkisedekska prästadömet, förbereder sig våra unga kvinnor för att bli medlemmar i den största kvinnoorganisationen på jorden – Hjälpföreningen. Tillsammans förbereder sig de här vackra, starka, trofasta unga kvinnorna och unga männen för att bli hustrur och makar, mödrar och fäder som uppfostrar familjer som är värdiga Guds celestiala rike.

Jag vittnar om att vår himmelske Faders verk är att åstadkomma odödlighet och evigt liv för sina barn.⁶ Våra dyrbara unga kvinnor har en viktig roll att spela i att hjälpa till att åstadkomma det här stora verket. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Gérald Caussé, "Bered vägen", *Liahona*, maj 2017, s. 75–78.
2. Mosiah 18:9.
3. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), s. 22.
4. *Handbok 2*, 10.3.1.
5. Se Matt. 10:39.
6. Se Mose 1:39.



Äldste Taniela B. Wakolo
i de sjuttios kворum

Frälsande förrättningar skänker oss ett underbart ljus

Att delta i förrättningarna och hålla tillhörande förbund skänker ett underbart ljus och beskydd i vår allt mörkare värld.

Bröder och systrar, jag gläds med er i evangeliet eller i Kristi lära.

En vän frågade en gång äldste Neil L. Andersen, då i de sjuttio, hur det kändes att tala inför 21 000 människor i konferenscentret. Äldste Andersen svarade: "Det är inte de 21 000 människorna som gör dig nervös, det är de 15 bröderna som sitter bakom dig." Då småskrattade jag, men nu känner jag det. Jag älskar djupt och stödjer dessa bröder som profeter, siare och uppenbarare.

Herren sa till Abraham att genom hans avkomlingar och genom prästadömet skulle jordens alla släkter välsignas "med evangeliets välsignelser ... det vill säga evigt liv" (Abr. 2:11; se även v. 2–10).

Dessa utlovade evangeliets och prästadömet välsignelser återgavs till jorden, och år 1842 förrättade profeten Joseph Smith begåvningen för ett begränsat antal män och kvinnor. Mercy Fielding Thompson var en av dem. Profeten sa till henne: "Detta

[begåvningen] ska föra dig ut ur mörker till underbart ljus."¹

I dag vill jag fokusera på frälsande förrättningar, vilka kommer att skänka dig och mig ett underbart ljus.

Förrättningar och förbund

I *Stå fast i din tro* kan vi läsa att en förrättning är en helig, formell handling som utförs genom prästadömet

myndighet. De förrättningar som är nödvändiga för vår upphöjelse kallas frälsande förrättningar. Där ingår dop, konfirmation, ordination till melkisedekiska prästadömet (för män), tempelbegåvning och besegling av äktenskap.²

Äldste David A. Bednar har sagt: "De förrättningar för frälsning och upphöjelse som utförs i Herrens återställda kyrka ... är snarare bemyndigade kanaler genom vilka himlens välsignelser och krafter kan flöda in i den enskildes liv."³

Liksom myntets två sidor åtföljs alla frälsande förrättningar av förbund med Gud. Gud lovade oss välsignelser om vi trofast håller dessa förbund.

Profeten Amulek förkunnade: "Detta ... är tiden ... att bereda sig att möta Gud" (Alma 34:32). Hur förbereder vi oss? Genom att värdigt ta emot förrättningar. Vi måste också, som president Nelson sa, "stanna kvar på förbundsstigen". President Nelson fortsatte: "Din beslutsamhet att följa Frälsaren genom att ingå förbund med honom och sedan hålla dessa förbund öppnar dörren för varje andlig välsignelse och förmån som är tillgänglig för män, kvinnor och barn överallt."⁴



John och Bonnie Newman har i likhet med många av er tagit emot de andliga välsignelser som president Nelson utlovade. En söndag efter att ha varit i kyrkan med sina tre små barn sa Bonnie till John, som inte var medlem i kyrkan: "Jag kan inte göra det här på egen hand. Du behöver bestämma dig för om du ska följa med oss till min kyrka eller så får du välja en kyrka som vi kan gå tillsammans till, men barnen behöver få veta att deras pappa också älskar Gud." Den följande söndagen och varje söndag därefter inte bara deltog John, han tjänade också och spelade piano i många församlingar, grenar och primärföreningar genom åren. Jag hade förmånen att träffa John i april 2015 och under det mötet pratade vi om att det bästa sättet som han kunde visa sin kärlek till Bonnie på var genom att ta henne till templet, men det kunde inte ske såvida han inte döpte sig.

Efter att ha gått i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga under 39 år, döptes John 2015. Ett år senare beseglades John och Bonnie i Memphis tempel i Tennessee, 20 år efter att hon hade tagit emot sin egen begåvning. Deras 47-årige son Robert sa om sin pappa: "Pappa har verkligen, verkligen vuxit sedan han tog emot prästadömet". Bonnie tillade: "John har alltid varit en pigg och gladlynt person, men att få motta förrättningar och ära sina förbund har förstärkt hans mildhet".

Kristi försoning och hans exempel

För många år sedan gav President Boyd K. Packer följande varning: "Ett gott uppförande utan evangeliets förrättningar kommer varken att återlösa eller upphöja människorna."⁵ Faktum är att vi inte bara behöver förrättningar och förbund för att återvända till vår Fader, vi behöver också hans Son Jesus Kristus och hans försoning.

Kung Benjamin lärde att det endast är i och genom Kristi namn som frälsning kan komma till människobarnen (se Mosiah 3:17; se även TA 1:3).

Genom sin försoning återlöste Jesus Kristus oss från följderna av Adams fall och möjliggjorde vår omvändelse och slutliga upphöjelse. Genom sitt liv visade han oss hur vi skulle ta emot de frälsande förrättningarna, där "gudaktighetens kraft [är] uppenbar" (L&F 84:20).

När Frälsaren hade tagit emot dopets förrättning för att "uppfylla all rättfärdighet" (se 2 Ne. 31:5–6), så frestade Satan honom. Likaså upphör inte våra frestelser när vi blivit döpta eller beseglade, men att ta emot heliga förrättningar och ära de tillhörande förbunden fyller oss med ett underbart ljus och ger oss styrka att motstå och övervinna frestelser.

Varning

Jesaja profeterade om de sista dagarna att "jorden har blivit orenad ... för de har ... brutit det eviga förbundet" (Jes. 24:5; se även L&F 1:15).

En liknande varning, uppenbarad för profeten Joseph Smith, var att vissa "nalkas [Herren] med sina läppar. ... [och] de läror de förkunnar

är människobud, och de har ett sken av gudaktighet, men de förnekar dess kraft" (JS-H 1:19).

Paulus varnade också för att många skulle ha "ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft. Håll dig borta från dem!" (2 Tim. 3:5). Jag upprepar, håll dig borta från dem.

Livets många distraktioner och frestelser är som "rovlystna vargar" (Matt. 7:15). Det är den sanne herden som förbereder, beskyddar och varnar fåren och flocken när dessa vargar närmar sig (se Joh. 10:11–12). Som assisterande herdar vilka strävar efter att efterlikna den gode herdens fullkomliga liv, är inte vi herdar för vår egen själ likväl som för andras? Med råd från de profeter, siare och uppenbarare som vi just gav vårt stöd till, och med den Helige Andens kraft och gåva, kan vi se vargarna närma sig om vi är uppmärksamma och förberedda. Om vi däremot är en lättsinnig herde för vår egen och andras själar så är det troligt att olyckor kommer att ske. Lättsinnighet leder till olyckor. Jag uppmanar oss var och en att vara en trofast herde.

Erfarenhet och vittnesbörd

Sakramentet är en förrättning som hjälper oss att hålla oss på stigen, och





att värdigt ta del av det vittnar om att vi håller de förbund som är kopplade till alla andra förrättningar. När jag och min hustru Anita verkade i Arkansasmissionen Little Rock för några år sedan, gick jag ut för att undervisa med två unga missionärer. Under lektionen sa den vänlige brodern som vi undervisade: "Jag har besökt er kyrka. Varför måste man äta bröd och dricka vatten varje söndag? I vår kyrka gör vi det två gånger om året, till påsk och jul, och det är mycket betydelsefullt."

Vi berättade för honom att vi är befallda att "ofta [komma] tillsammans för att ta del av bröd och vin" (Moro.

6:6; se även L&F 20:75). Vi läste högt ur Matteus 26 och 3 Nephi 18. Han svarade att han fortfarande inte förstod varför det var nödvändigt.

Vi delade då med oss av följande jämförelse: "Föreställ dig att du är med i en väldigt allvarlig bilolycka. Du har blivit skadad och är medvetlös. Någon kör förbi, ser att du är medvetlös och ringer 112. Du blir omhändertagen och återfår medvetandet."

Vi frågade denne broder: "Vilka frågor kommer du att ha när du förstår var du befinner dig?"

Han sa: "Jag vill nog veta hur jag kom dit och vem som hittade mig. Jag

vill säkert tacka honom varje dag eftersom han räddade mitt liv."

Vi förklarade för denne gode broder hur Frälsaren räddade våra liv och att vi behöver tacka honom varje dag, varje dag, varje dag!

Vi frågade sedan: "I vetskapen om att han gav sitt liv för dig och oss, hur ofta vill du äta brödet och dricka vattnet som sinnebilder för hans kropp och blod?"

Han sa: "Jag förstår, jag förstår. Men en sak till. Er kyrka är inte lika livlig som vår."

Vi svarade: "Vad skulle du göra om Frälsaren Jesus Kristus kom in genom din dörr?"

Han sa: "Jag skulle genast falla på knä."

Vi frågade: "Är det inte det du känner när du går in i sista dagars heliga kapell – vördnad för Frälsaren?"

Han sa: "Jag förstår, jag förstår, jag förstår!"

Han kom till kyrkan den påsksöndagen och fortsatte komma.

Jag inbjuder var och en att ställa sig frågan: "Vilka förrättningar, inklusive sakramentet, behöver jag ta emot och vilka förbund behöver jag ingå, hålla och ära?" Jag lovar att deltagandet i förrättningarna och hållandet av tillhörande förbund kommer att skänka dig ett underbart ljus och beskydd i vår allt mörkare värld. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 410.
2. Se *Stå fast i din tro: Liten uppslagsbok om evangeliet* (2004), s. 54; se även *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.1.2.
3. David A. Bednar, "Att alltid behålla våra synders förlåtelse", *Liahona*, maj 2016, s. 60.
4. Russell M. Nelson, "När vi går framåt tillsammans", *Liahona*, apr. 2018, s. 7.
5. Se Boyd K. Packer, "Den enda sanna kyrkan", *Nordstjärnan*, nr 2, apr. 1986, s. 64.



Devin G. Durrant
förste rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

Att undervisa i hemmet – ett glädjerikt och heligt ansvar

Jag vädjar om himlens hjälp i vår strävan att vara kristuslika lärare i våra hem.

Min kära fru Julie och jag har fostrat sex underbara barn och nyligen flög det sista ur boet. Jag saknar verkligen att ha våra barn hemma på heltid. Jag saknar att lära mig av dem och undervisa dem.

I dag vänder jag mig till alla föräldrar och alla som vill vara föräldrar. Många av er har barn just nu. För andra kanske den tiden kommer snart. För ytterligare andra kan föräldraskap vara en framtida välsignelse. Min bön är att vi alla måtte inse vilket glädjerikt och heligt ansvar det är att undervisa ett barn.¹

Som föräldrar är vi de första att undervisa våra barn om vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Vi hjälper våra barn att uttala sin första bön. Vi ger vägledning och stöd när de träder in på förbundsstigen² genom dopet. Vi lär dem att lyda Guds befallningar. Vi utbildar dem om hans plan för sina barn och vi hjälper dem känna igen den Helige Andens viskningar. Vi berättar för dem om forna profeter och uppmuntrar dem att följa de levande

profeterna. Vi ber för deras segrar och lider med dem i deras svårigheter. Vi vittnar för våra barn om templets välsignelser och vi försöker förbereda dem väl att utföra en heltidsmission. Vi

erbjuder kärleksfulla råd när våra barn själva blir föräldrar. Men inte ens då upphör vi med att vara deras föräldrar. Vi slutar aldrig vara deras lärare. Vi blir aldrig avlösta från de här heliga kallelserna.

Låt oss i dag begrunda några av de underbara möjligheter vi har att undervisa våra barn i hemmet.

Familjens hemaftonsundervisning

Låt oss börja med familjens hemafton, som var en hög prioritet i det trosfyllda hem jag växte upp i. Jag minns inte enskilda lektioner som gavs på familjens hemafton, men jag minns att vi inte missade en enda vecka.³ Jag visste vad som var viktigt för mina föräldrar.⁴

Jag minns en av mina favoritaktiviteter på hemaftonen. Pappa brukade be ett av sina barn att göra "provet". Han brukade ge ett barn en rad instruktioner, såsom "först går du till köket och öppnar och stänger



kylskåpet. Sedan springer du till mitt sovrum och hämtar ett par sockor från min byrå. Kom sedan tillbaka hit, hoppa upp och ner tre gånger och säg 'pappa, jag klarade det!'"

Jag älskade när det var min tur. Jag ville utföra varje steg korrekt och såg fram emot ögonblicket då jag kunde säga "pappa, jag klarade det!". Den här aktiviteten bidrog till att bygga upp min självtillit och gjorde det enklare för en rastlös pojke att vara uppmärksam när mamma eller pappa lärde ut en evangelieprincip.

President Gordon B. Hinckley sa: "Om ni hyser minsta tvivel om värdet i att hålla familjens hemafton, så prova på det. Samla era barn omkring er, undervisa dem, bär vittnesbörd för dem, läs i skrifterna tillsammans och ha roligt tillsammans."⁵

Det kommer alltid att finnas motstånd mot att ha familjens hemafton.⁶ Men jag uppmanar er att ta er förbi hindren och göra familjens hemafton till en prioritering – och se till att den alltid är rolig.

Familjebönsundervisning

Familjeböner är ännu ett ypperligt tillfälle att undervisa.

Jag älskar hur president N. Eldon Tanners pappa undervisade honom under en familjbön. President Tanner berättade följande:

"Jag minns hur min far en kväll när vi knäböjde i familjbön sa till Herren: 'Eldon gjorde något i dag som han inte borde ha gjort – han är ledsen för det och om du förlåter honom kommer han inte att göra om det.'

Det gjorde mig fast besluten att inte göra om det – mycket mer än vad ett kok stryk hade gjort."⁷

När jag var liten blev jag ibland irriterad på våra till synes oändliga familjböner, och tänkte: Bad vi inte



just, för bara några minuter sedan? Nu, som förälder, vet jag att vi inte kan be för ofta som familj.⁸

Jag har alltid imponerats av hur vår himmelske Fader presenterade Jesus Kristus som sin älskade Son.⁹ Jag tycker om att nämna mina barn vid namn i bön när de hör mig uttrycka för min himmelske Fader hur mycket jag älskar dem. Det verkar inte finnas något bättre tillfälle att uttrycka kärlek för våra barn än när vi ber med dem eller ger dem en välsignelse. När familjer samlas i ödmjuk bön lär de sig kraftfulla och varaktiga lärdomar.

Jourundervisning

Att undervisa som förälder är som att vara jourläkare. Vi behöver ständigt vara redo att undervisa våra barn eftersom vi aldrig vet när möjligheten dyker upp.

Vi är som Frälsaren, vars undervisning ofta "inte [ägde] rum i en synagoga utan i informella, vardagliga miljöer: när han åt en måltid med sina lärjungar, drog upp vatten från en brunn eller gick förbi ett fikonträd."¹⁰

För ett antal år sedan berättade min mor att hennes två bästa samtal om

evangeliet med min storebror Matt ägde rum en gång medan hon vek tvätt och en annan gång när hon körde honom till tandläkaren. En av många egenskaper jag beundrade hos min mor var hur beredd hon var att undervisa sina barn.

Det fanns ingen ände på hennes föräldraundervisning. När jag verkade som biskop sa min då 78-åriga mamma till mig att jag behövde klippa håret. Hon visste att jag behövde vara ett föredöme och hon tvekade inte att säga det till mig. Jag älskar dig mamma!

Som far känner jag mig motiverad att personligen studera och begrunda skrifterna för att kunna vara lyhörd när mina barn eller barnbarn ger mig möjlighet att undervisa på språng.¹¹ "Några av de bästa undervisningstillfällena börjar med en fråga eller ett bekymmer som en [familjemedlem] har på hjärtat."¹² Lyssnar vi vid de här tillfällena?¹³

Jag älskar aposteln Petrus uppmaning: "Var ständigt beredda att svara var och en [även barn] som ber er förklara det hopp ni har."¹⁴

När jag var tonåring brukade pappa och jag för skojs skull utmana varandra

för att se vem som hade starkast grepp. Vi grep varandras händer så hårt vi kunde för att försöka få den andre att grimasera av smärta. Det verkar inte vara särskilt roligt nu, men på något sätt var det det då. Efter en sådan kamp såg pappa mig i ögonen och sa: "Du har starka händer, min son. Jag hoppas att dina händer alltid har styrkan att aldrig vidröra en ung kvinna på ett olämpligt sätt." Han uppmanade mig sedan att hålla mig moraliskt ren och hjälpa andra göra detsamma.

Äldste Douglas L. Callister berättade följande om sin far. "När jag åkte hem från jobbet en dag sa min far spontant: 'Jag betalade mitt tionde i dag. Jag skrev 'tack' på tiondechecken. Jag är så tacksam mot Herren för att han välsignar vår familj.'"

Äldste Callister hyllade sedan sin läromästare till far med orden: "Han undervisade både om lydiga handlingar och inställningen till lydnad."¹⁵

Jag tror vi gör klokt i att då och då ställa oss frågan: "Vad ska jag lära ut, eller vad lär jag mina barn genom mina lydiga handlingar och min inställning till lydnad?"

Familjens skriftstudieundervisning

Familjens skriftstudier är ett idealiskt forum för att undervisa om läran i hemmet.

President Russell M. Nelson har sagt: "Inte bara ska föräldrar hålla fast vid Herrens ord, utan de har ett gudomligt uppdrag att undervisa sina barn om det."¹⁶

Under våra barns uppväxt försökte Julie och jag vara konsekventa och kreativa. Ett år bestämde vi att vi skulle läsa Mormons bok på spanska som familj. Var det därför Herren kallade vart och ett av våra barn som utförde en heltidsmission till en spansktalande mission? *Es posible.*



Jag blev djupt rörd när broder Brian K. Ashton berättade för mig att han och hans far läste varenda sida i Mormons bok tillsammans under hans sista år på high school. Broder Ashton älskar skrifterna. De står skrivna i hans sinne och i hans hjärta. Hans far planterade det fröet när broder Ashton var tonåring och det fröet¹⁷ har vuxit till ett djupt rotat träd av sanning. Broder Ashton har gjort detsamma med sina större barn.¹⁸ Hans åttaåring frågade honom nyligen: "Pappa när får jag läsa Mormons bok med dig?"

Exempelundervisning

Slutligen är vår mest inflytelserika undervisning vårt exempel. Vi uppmanas att vara "ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, tro och renhet".¹⁹

Under en resa nyligen besökte Julie och jag kyrkan och såg den här versen i handling. En ung man som snart skulle resa iväg som missionär höll tal på sakramentsmötet.

Han sa: "Ni tror allihop att min pappa är en så bra man i kyrkan,

men ..." Han gjorde en paus och jag undrade nervöst vad han skulle säga härnäst. Han fortsatte med att säga: "Han är en ännu bättre man hemma."

Jag tackade den här unge mannen efteråt för hans inspirerande hyllning till sin far. Då fick jag veta att hans far var biskop i församlingen. Även om den här biskopen trofast tjänade sin församling, kände hans son att hans bästa arbete utfördes i hemmet.²⁰

Äldste D. Todd Christofferson har sagt: "Vi har många tillfällen att undervisa det ... uppväxande släktet och vi bör ägna våra bästa tankegångar och ansträngningar åt att utnyttja dem maximalt. Mer än allt annat måste vi fortsätta uppmuntra och hjälpa föräldrar att bli bättre och mer konsekventa lärare ... speciellt genom exempel."²¹

Det är så Frälsaren undervisar.²²

När vi var på semester förra året med våra två yngsta barn föreslog Julie att vi skulle göra ställföreträdande dop både i S:t George tempel och i San Diego tempel. Jag muttrade för mig själv och tänkte: Vi besöker templet

hemma och nu är vi på semester. Varför inte göra något mer semesteraktigt? Efter dopen ville Julie fotografera utanför templet. Jag muttrade i tysthet – igen. Ni kan gissa vad som hände därefter: Vi tog bilder.

Julie vill att våra barn ska ha minnen av hur vi hjälpte våra förfäder och det vill även jag. Vi behövde inte en formell lektion om vikten av tempel. Vi levde den – tack vare en mor som älskar templet och vill att hennes barn ska dela den kärleken.

När föräldrar vårdar sig om varandra och är rättfärdiga föredömen blir barnen evigt välsignade.

Sammanfattning

Till alla er som strävar efter att göra ert bästa i att undervisa i era hem, må ni finna frid och glädje i era ansträngningar. Och om ni känner att det finns utrymme för förbättring eller att ni behöver mer förberedelse, ber jag er att ödmjukt följa de maningar Anden ger er och förbinda er att agera.²³

Äldste L. Tom Perry sa: "Ett samhälles välgång, folkets lycka, framgång och frid har sina gemensamma rötter i undervisningen av barnen i hemmet."²⁴

Ja, mina barn är nu utflugna, men jag har ändå jour och är redo och ivrig att finna ytterligare dyrbara tillfällen att undervisa mina vuxna barn, deras barn och en dag, hoppas jag, deras barn.

Jag vädjar om himlens hjälp i vår strävan att vara kristuslika lärare i våra hem. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se L&F 68:25; 93:40.

Äldste L. Tom Perry har sagt att "motståndarens inflytande är så utbrett och han attackerar och försöker undergräva och förstöra själva grunden till vårt samhälle, det vill säga familjen. Föräldrar måste bestämma sig för att undervisning i hemmet är ett högst heligt och viktigt ansvar" ("Mödrar som undervisar barnen i hemmet", *Liahona*, maj 2010, s. 30).

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum har förkunnat att: "Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. 'Barn är en HERRENS gåva' (Ps. 127:3). Föräldrar har ett heligt ansvar att uppföstra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var de än bor. Män och hustrur – mödrar och fäder – kommer att stå till svans inför Gud för hur de uppfyller dessa plikter" (se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, maj 2017, s. 145).

2. Se Russell M. Nelson, "När vi går framåt tillsammans", *Liahona*, apr. 2018, s. 7.

3. Äldste David A. Bednar har sagt: "Om ni i dag skulle fråga våra vuxna söner vad de minns av familjebön, skriftstudier och familjens hemafton så tror jag att jag vet vad de skulle svara. De skulle nog inte säga att en viss bön eller skriftstudier vid ett visst tillfälle eller en särskilt betydelsefull hemaftonslektion spelade en avgörande roll i deras andliga utveckling. Men det de skulle säga är att de minns att vi som familj var konsekventa" ("Flitigare och mer omtänk-samma hemma", *Liahona*, nov. 2009, s. 19).

4. Se "Hemmet blir som himmelen", *Psalmer*, nr 189.

5. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Gordon B. Hinckley* (2016), s. 166.

6. Se 2 Ne. 2:11.

7. N. Eldon Tanner, "Never Be Ashamed of the Gospel of Christ", *Ensign*, feb. 1980, s. 4.

8. Se 3 Ne. 18:21.

9. Se Matt. 3:16–17; 3 Ne. 11:6–8; L&F 18:34–36; JS – H 1:17.

10. "Ta vara på spontana undervisnings-tillfällen", *Undervisa på Frälsarens sätt* (2016), s. 16. *Undervisa på Frälsarens sätt* innehåller olika tips och verktyg för undervisning i hemmet.

11. Se L&F 11:21; 84:85.

12. *Undervisa på Frälsarens sätt*, s. 16.

13. Se "Lyssna", *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 189–190.

14. 1 Petr. 3:15.

15. Douglas L. Callister, "Most Influential Teacher—Emeritus Seventy Pays Tribute to Father", 29 aug. 2016, news.lds.org.

16. Russell M. Nelson, "Sätt ditt hus i ordning", *Liahona*, jan. 2002, s. 81.

17. Se Alma 32:28–43.

18. Syster Melinda Ashton hoppar in när hennes make, broder Ashton, är bortrest.

19. 1 Tim. 4:12; se även Alma 17:11.

20. Biskop Jeffrey L. Stewart verkar i Southgates andra församling i S:t George, Utah. Samuel, hans son, verkar nu i Colombiamissionen Medellín.

21. D. Todd Christofferson, "Strengthening the Faith and Long-Term Conversion of the Rising Generation", under ledarskapsmötet i samband med generalkonferensen, sep. 2017.

22. Se 3 Ne. 27:21, 27.

23. Se L&F 43:8–9.

24. L. Tom Perry, "Mödrar som undervisar barnen i hemmet", s. 30.





Äldste Dale G. Renlund
i de tolv apostlarnas kворum

Släktforskning och tempeltjänst: Besegling och helande

När vi samlar våra släktberättelser och besöker templet till förmån för våra förfäder uppfyller Gud utlovade välsignelser på båda sidorna av slöjan samtidigt.

Familjerelationer kan vara några av de mest givande och samtidigt mest utmanande upplevelser vi ställs inför. Många av oss har upplevt konflikter av något slag i våra familjer. En sådan konflikt uppstod mellan två av hjältarna i återställelsen av Jesu Kristi kyrka i de sista dagarna. Parley och Orson Pratt var bröder, bland de första nyomvända och ordinerade apostlarna. Båda ställdes inför trosprövningar men övervann dem med ett orubbligt vittnesbörd. Båda uppoffrade och bidrog mycket till sanningens sak.

Under Nauvoo-tiden blev deras relation spänd och ledde så småningom till en hetsig offentlig konfrontation 1846. En djup och vid klyfta skapades mellan dem. Parley skrev i början ett brev till Orson för att överbrygga klyftan, men Orson svarade inte. Parley gav upp. Han kände att brevväxlingen var över för alltid om inte Orson tog initiativ.¹

Flera år senare, i mars 1853, hörde Orson talas om ett projekt där en bok skulle publiceras om avkomman till

William Pratt, brödernas förste amerikanska förfader. Orson började gråta "som ett litet barn" när han fick se det släkthistoriska fyndet. Hans hjärta smälte, och han bestämde sig för att lösa konflikten med sin bror.

Orson skrev till Parley: "Min käre broder, det finns ingen bland avkomman till vår förfader löjtnant William Pratt som har ett så stort intresse av att

forska efter hans efterkommande som vi." Orson var en av de första som insåg att sista dagars heliga är förpliktade att forska efter och sammanställa släkthistorier så att vi kan utföra ställföreträdande förrättningar för våra förfäder. Hans brev fortsatte: "Vi vet att våra fäders Gud har haft sin hand i allt detta. ... Jag ber om ursäkt för att jag har varit så motsträvig mot att skriva till dig. ... Jag hoppas du förlåter mig."² Trots deras orubbliga vittnesbörd var det kärleken till förfäderna som var katalysatorn till att överbrygga klyftan, reparera skadan och till att söka och ge förlåtelse.³

När Gud uppmanar oss att göra något har han ofta många avsikter. Släktforskning och tempeltjänst är inte bara till för de döda utan välsignar också de levande. För Orson och Parley vände detta deras hjärtan till varandra. Släktforskning och tempeltjänst gav kraften att hela det som behövde helas.

Som medlemmar i kyrkan har vi ett gudomligt tilldelat ansvar att söka efter våra förfäder och sammanställa en släkthistoria. Det här är mycket mer än en rekommenderad hobby, för frälsningens förrättningar är nödvändiga för alla Guds barn.⁴ Vi ska hitta våra förfäder som dött utan att ha fått



frälsningens förrättningar. Vi kan utföra de ställföreträdande förrättningarna i templet, och våra förfäder kan välja att ta emot förrättningarna.⁵ Vi har också uppmanats att hjälpa församlings- och stavsmedlemmar med deras släktnamn. Det är enastående förunderligt att vi genom släktforskning och tempeltjänst kan hjälpa till att återlösa de döda.

Men när vi deltar i släktforskning och tempeltjänst i dag gör vi också anspråk på "helande" välsignelser som profeter och apostlar har utlovat.⁶ De här välsignelserna är också enastående förunderliga på grund av hur omfattande och skraddarsydda de är och deras följder under jordelivet. På den långa listan över välsignelser finns dessa:

- Större kunskap om Frälsaren och hans försoningsoffer
- Ökat inflytande från den Helige Anden⁷ för att ge oss styrka och vägledning i våra liv
- Större tro, så att omvändelsen till Frälsaren blir djup och bestående
- Ökad förmåga och motivation att lära och omvända oss⁸ på grund av att vi förstår vilka vi är, var vi kommer ifrån och har en tydligare vision av vart vi är på väg
- Större förädling, helgande och mildrande inflytande i våra hjärtan
- Större glädje genom en ökad förmåga att känna Herrens kärlek
- Fler familjevälsignelser, oavsett vår nuvarande, tidigare eller framtida familjesituation eller hur ofullkomligt vårt släkträd är
- Större kärlek till och uppskattning för förfäder och levande släktingar, så att vi inte längre känner oss ensamma
- Större förmåga att urskilja vad som behöver helas, och därför, med Herrens hjälp, att tjäna andra



- Ökat skydd mot frestelser och motståndarens allt intensivare inflytande
- Ökad hjälp med att hela bekymrade, förkrossade eller oroliga hjärtan och reparera det som är skadat⁹

Om ni har bett om några av de här välsignelserna, engagera er då i släktforskning och tempeltjänst. När ni gör det besvaras era böner. När förrättningar utförs till förmån för avlidna, helas Guds barn på jorden. Det är inte att undra på att president Russell M. Nelson sa följande i sitt första budskap som kyrkans president: "Din gudsdyrkan i templet och det tjänande du utför där för dina förfäder välsignar dig med ökad personlig uppenbarelse och frid och stärker ditt beslut att hålla dig kvar på förbundsstigen."¹⁰

En tidigare profet förutsåg också välsignelser för både de levande och de döda.¹¹ En himmelsk budbärare visade

en syn för Hesekiel där vatten rann fram ur ett tempel. Hesekiel fick veta:

"Detta vatten rinner fram ... och flyter ner över Hedmarken och sedan ut i [det döda] havet ... och vattnet blir då sunt.

Överallt dit den dubbla strömmen kommer upplivas alla levande varelser som rör sig ..., för när detta vatten kommer dit blir vattnet sunt, och allt får liv där strömmen rinner fram."¹²

Vattnet hade två anmärkningsvärda egenskaper. För det första hade den lilla strömmen inga tillflöden, men den växte ändå och förvandlades till en stor flod som blev bredare och djupare ju längre den flöt. Något liknande händer med välsignelserna som strömmar fram från templet när enskilda beseglas som familjer. Meningsfull tillväxt sker när vi går tillbaka och sedan framåt genom generationerna och beseglingsförrättningar svetsar samman familjerna.



För det andra förnyade floden allt som den berörde. Likaså har templets välsignelser en förbluffande förmåga att hela. Tempelvälsignelser kan hela hjärtan och liv och familjer.

Låt mig illustrera detta. År 1999 föll en ung man som hette Todd ihop av ett brustet blodkärl i hjärnan. Todd och hans familj var medlemmar i kyrkan, men de hade varit sporadiskt aktiva och ingen hade fått uppleva templets välsignelser. Sista kvällen av Todds liv satt hans mor Betty vid hans säng och klappade honom på handen och sa: "Todd, om du verkligen måste lämna oss så lovar jag att se till att tempelarbetet för dig blir gjort." Morgonen därpå förklarades Todd hjärndöd. Kirurger transplanterade in Todds hjärta i min patient, en enastående person som heter Rod.

Några månader efter transplantationen fick Rod reda på vilka familjemedlemmarna till hans hjärtdonator var och började korrespondera med dem. Omkring två år senare blev Rod inbjuden av Todds mor Betty att vara med när hon besökte templet för första

gången. Rod och Betty träffades för första gången i celestialet rummet i S:t George tempel i Utah.

En tid därefter dog Todds far – Bettys make. Ett par år senare blev Rod inbjuden av Betty att som ställföreträdare representera hennes avlidne son när han skulle få sina tempelförrättningar. Rod var mycket tacksam över att få göra det, och det ställföreträdande arbetet kulminerade i ett beseglingsrum i S:t George tempel. Betty beseglades till sin avlidne make och hade sin dotterson på andra sidan altaret som ställföreträdare. Sedan, med tårar strömmande nerför kinderna, gjorde hon tecken åt Rod att också komma till altaret. Rod knäböjde bredvid dem som ställföreträdare för hennes son Todd, vars hjärta fortfarande slog i Rods bröst. Rods hjärtdonator Todd beseglades sedan till sina föräldrar för all evighet. Todds mor hade hållit löftet hon gav sin döende son flera år tidigare.

Men berättelsen slutar inte där. Femton år efter sin hjärttransplantation förlovade Rod sig och skulle gifta sig. Han bad då mig att förrätta vigseln i

Provo tempel i Utah. På bröllopsdagen träffade jag Rod och hans underbara brud Kim i ett rum intill beseglingsrummet där deras familjer och nära vänner väntade. Efter att ha pratat en stund med Rod och Kim frågade jag om de hade några frågor.

Rod sa: "Ja." Min donatorfamilj är här och skulle tycka om att träffa dig."

Jag blev överraskad och frågade: "Du menar att de är här? Just nu?"

Rod svarade: "Ja."

Jag gick runt hörnet och bad familjen att komma ut från beseglingsrummet. Betty, hennes dotter och hennes svärson kom ut till oss. Rod hälsade på Betty med en kram, tackade henne för att hon hade kommit och presenterade sedan mig för henne. Rod sa:

"Betty, det här är äldste Renlund. Han var läkaren som tog hand om din sons hjärta för så många år sedan." Hon kom fram till mig och omfamnade mig. Och under flera minuter gav alla varandra kramar och fällde tårar av glädje.

När vi hade återfått fattningen gick vi in i beseglingsrummet där Rod och Kim beseglades för tid och all evighet. Rod, Kim, Betty och jag kan vittna om att himlen var mycket nära, att andra var med oss den dagen som tidigare hade gått igenom dödens slöja.

Med sin oändliga förmåga beseglar och helar Gud enskilda och familjer som upplever tragedier, förluster och svårigheter. Vi jämför ibland känslorna vi upplever i templet med att få en glimt av himlen.¹³ Men den där dagen i Provo tempel gav de här orden av C. S. Lewis resonans hos mig: "[De dödliga] säger om något jordiskt lidande: Ingen framtida lycka kan gottgöra det. Men de förstår inte att himlen, sedan man väl nått den, återverkar på det förflutna och förvandlar även det lidandet till salighet. ... De saliga [skall] säga: Vi har aldrig levt annat än i himlen."¹⁴

Gud styrker, hjälper och stöder oss,¹⁵ och han helgar vår djupaste sorg till vårt bästa.¹⁶ När vi samlar våra släktberättelser och besöker templet till förmån för våra förfäder uppfyller Gud många av de här utlovade välsignelserna samtidigt på båda sidorna av slöjan. Likaså välsignas vi när vi hjälper andra i våra församlingar och stavar att göra detsamma. Medlemmar som inte bor nära ett tempel får också de här välsignelserna genom att släktforska och samla namn på sina förfäder för att de ska få sina tempelförrättningar utförda.

Emellertid har president Russell M. Nelson sagt: "Vi kan ägna hela dagar åt att inspireras av upplevelser som andra har haft med tempeltjänst och släktforskning. Men vi måste göra något för att faktiskt få uppleva glädjen själva." Han fortsätter: "Jag uppmanar er att under bön begrunda vilket slags uppoffring – helst en uppoffring i form av tid – som du kan göra för att släktforska och utföra tempeltjänst oftare."¹⁷ Om ni antar president Nelsons uppmaning kommer ni att upptäcka, samla och foga samman er familj. Dessutom strömmar välsignelser till er och er



familj som floden som Hesekeel talade om. Ni märker att det som behöver helas blir helat.

Orson och Parley Pratt upplevde tidigt i den här tidsutdelningen de beseglade och helande effekterna som släktforskning och tempeltjänst har. Betty, hennes familj och Rod upplevde det. Det kan ni också. Genom sitt försoningsoffer erbjuder Jesus Kristus de här välsignelserna till alla, både de döda och de levande. Tack vare de här välsignelserna inser vi att vi, bildligt talat, aldrig "levt annat än i himlen".¹⁸ Jag vittnar så i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Parley P. Pratt till Orson Pratt, 25 maj 1853, Orson Pratt Family Collection, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City; i Terry L. Givens och Matthew J. Grow, *Parley P. Pratt: The Apostle Paul of Mormonism* (2011), s. 319.
2. Orson Pratt till Parley P. Pratt, 10 mars 1853, Parley P. Pratt Collection, kyrkans historiska bibliotek, Salt Lake City; i Givens och Grow, *Parley P. Pratt*, s. 319.
3. Anmärkningsvärt nog hjälpte Orson Pratt inte bara till med att publicera boken om William Pratts efterkommande, utan en del år senare, år 1870, utförde han och hans familj också över 2 600 ställföreträdande dop för personerna i boken (se Breck England, *The Life and Thought of Orson Pratt* [1985], s. 247).
4. Se Joseph Smith, *History of the Church*, 6:312–313.
5. Se "Namn som sänds in för tempelförrättningar", brev från första presidentskapet, 29 feb. 2012. Förfäder vars namn sänds in för ställföreträdande tempelförrättningar bör vara släkt med den som sänder in namnen. Kyrkans medlemmar får inte, utan undantag, skicka in namn från grupper som inte godkänts för ställföreträdande tempelförrättningar, till exempel celebriteter och offer för judeutrotningen.
6. Se Dallin H. Oaks, "Med visdom och ordning", *Nordstjärnan*, dec. 1989, s. 18–23; D. Todd Christofferson, "De dödas återlösning och vittnesbördet om Jesus", *Liahona*, jan. 2001, s. 10–13; Boyd K. Packer, "Din släktforskning: Hur du börjar", *Liahona*, aug. 2003, s. 12–17; Thomas S. Monson, "Beständiga sanningar i en tid av förändring", *Liahona*, maj 2005, s. 19–22; Henry B. Eyring, "Förenade hjärtan", *Liahona*, maj 2005, s. 77–80; M. Russell Ballard, "Tro, familj, fakta och frukter", *Liahona*, nov. 2007, s. 25–27; Russell M. Nelson, "Frälsning och upphöjelse", *Liahona*, maj 2008, s. 7–10; Russell M. Nelson, "Generationer sammanlänkade genom kärlek", *Liahona*, maj 2010, s. 91–94; David A. Bednar, "Barnens hjärtan skall vända sig", *Liahona*, nov. 2011, s. 24–27; Richard G. Scott, "Glädjen i att återlösa de döda", *Liahona*, nov. 2012, s. 93–95; Quentin L. Cook, "Rötter och grenar", *Liahona*, maj 2014, s. 44–48; Thomas S. Monson, "Påskynda arbetet", *Liahona*, juni 2014, s. 4–5; Henry B. Eyring, "Löftet att hjärtan ska vändas", *Liahona*, juli 2014, s. 4–5; David A. Bednar, "Missionsarbete, släktforskning och tempeltjänst", *Liahona*, okt. 2014, s. 14–19; Neil L. Andersen, "'Min tid' med tempel och teknik", *Liahona*, feb. 2015, s. 26–33; Neil L. Andersen, "Sharing the Temple Challenge", släktupptäckardag, feb. 2015, LDS.org; Quentin L. Cook, "Glädjen i släktforskning", *Liahona*, feb. 2016, s. 22–27; Gary E. Stevenson, "Var är prästadömet's nycklar och myndighet?" *Liahona*, maj 2016, s. 29–32; Dieter F. Uchtdorf, "Beröm till er som värnar om familjen", *Liahona*, maj 2016, s. 77–80; Quentin L. Cook, "Se dig själv i templet", *Liahona*, maj 2016, s. 97–101; Dale G. Renlund, Ruth L. Renlund och Ashley R. Renlund, "Släktforskning och tempelvälsignelser", *Liahona*, feb. 2017, s. 34–39; Dallin H. Oaks och Kristen M. Oaks, "Connected to Eternal Families", släktupptäckardag, mars 2018, LDS.org.
7. Se L&F 109:15.
8. Se L&F 109:21.
9. Se Boyd K. Packer, "Balsam från Gilead", *Nordstjärnan*, jan. 1988, s. 13–15; Jer. 8:22; 51:8.
10. Russell M. Nelson, "När vi går framåt tillsammans", *Liahona*, apr. 2018, s. 7.
11. Se Hes. 40–47; HFS, "Hesekeel".
12. Hes. 47:8–9.
13. Se Spencer W. Kimball, "Glimtar av himmelen", *Nordstjärnan*, apr. 1972, s. 137–141.
14. C. S. Lewis, *Den stora skilsmässan: En dröm om livet efter detta* (2003), i översättning av Alf Ahlberg, s. 75.
15. Se Jes. 41:10.
16. Se "How Firm a Foundation", *Hymns*, nr 85.
17. Russell M. Nelson och Wendy W. Nelson, "Öppna himlen genom tempeltjänst och släktforskning", *Liahona*, okt. 2017, s. 19.
18. Lewis, *Den stora skilsmässan*, s. 75.



Douglas D. Holmes
förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap

Vad varje bärare av aronska prästadömet behöver förstå

Din ordination inom aronska prästadömet har en central roll i att hjälpa Guds barn ta emot Kristi försonings kraft.

Bröder, det är en förmån att få vara med er under denna historiska konferens. När jag var ny missionspresident var jag ivrig att ta emot vår första grupp med nya missionärer. Några av våra mer erfarna missionärer förberedde sig för ett kort möte med dem. Jag lade märke till att de hade ställt fram barnstolar i en halvcirkel.

"Varför har ni ställt fram små stolar?" frågade jag.

"Det är till de nya missionärerna", sa missionärerna en smula skamset.

Jag tror att vårt sätt att se på andra har stor inverkan på hur de uppfattar sig själva och vad de kan bli.¹ Våra nya missionärer satt på vuxenstolar den dagen.

Jag är rädd att vi ibland, bildligt talat, ger våra unga bärare av aronska prästadömet barnstolar att sitta på i stället för att hjälpa dem förstå att Gud har gett dem ett heligt ansvar och ett oerhört viktigt arbete att utföra.

President Thomas S. Monson sa till oss att unga män behöver förstå "vad det innebär ... att vara bärare av Guds

prästadöme. De behöver vägledas till andlig insikt om heligheten i deras ordinerade kall."²

I dag ber jag att den Helige Anden ska vägleda oss till en större insikt om aronska prästadömet's kraft och helighet, och inspirera oss till att fokusera med större hängivenhet på våra prästadömsplikter. Mitt budskap är till

alla dem som bär aronska prästadömet, inklusive dem som även bär melkisedekska prästadömet.

Äldste Dale G. Renlund lärde att syftet med prästadömet är att ge Guds barn tillgång till Jesu Kristi försonings kraft.³ För att ta emot Kristi försonings kraft i våra liv måste vi tro på honom, omvända oss från våra synder, ingå och hålla heliga förbund genom förrättningar och ta emot den Helige Anden.⁴ Det här är inte principer som vi tillämpar bara en gång. De snarare samverkar, stärker och bygger på varandra i den fortsatta utvecklingsprocessen uppåt mot att komma till Kristus och bli fullkomnade i honom.⁵

Så, vilken roll har aronska prästadömet i det här? Hur hjälper det oss att få tillgång till Kristi försonings kraft? Jag tror att svaret ligger i aronska prästadömet's nycklar – nycklarna till änglars betjäning och till det förberedande evangeliet.⁶

Änglars betjäning

Låt oss börja med en aspekt av änglars betjäning. Innan Guds barn kan ha tro på Jesus Kristus så behöver de





känna till honom och bli undervisade om hans evangelium. Som aposteln Paulus sa:

”Hur ska de kunna tro på den som de inte har hört? Och hur ska de kunna höra om ingen predikar?

Och hur ska några kunna predika om de inte blir utsända? ...

Alltså kommer tron av predikan och predikan genom Kristi ord.”⁷

Från tidernas begynnelse har Gud ”sönt änglar till att betjäna människobarnen för att uppenbara det som rör Kristi ankomst”.⁸ Änglar är himmelska varelser som framför Guds budskap.⁹ I både hebreiskan och grekiskan är roten till ordet *ängel* ”budbärare”.¹⁰

På samma sätt som änglar är bemyndigade budbärare utsända av Gud för att förkunna hans ord och uppbygga tro, har vi som bär aronska prästadömet ordinerats till

att ”undervisa samt inbjuda alla att komma till Kristus”.¹¹ Att predika evangeliet är ett prästadömsansvar. Och kraften förknippad med denna plikt är inte bara till för profeter eller ens bara för missionärer. Den är till för dig!¹²

Så hur får vi den här kraften? Hur kan en tolvårig diakon – eller någon av oss – föra tro på Kristus till Guds barns hjärtan? Vi börjar med att samla på oss hans ord så att dess kraft finns inom oss.¹³ Han har lovat att om vi gör det så ska vi få ”Guds kraft till att övertyga människorna”.¹⁴ Det kan vara att undervisa på ett kvorummöte eller att besöka en medlems hem. Det kan handla om något mer avspänt, som ett samtal med en vän eller familjemedlem. I alla dessa sammanhang kan vi, om vi är förberedda, undervisa om evangeliet så som änglar gör: genom den Helige Andens kraft.¹⁵

Jag hörde nyligen Jacob, en aronsk prästadömsbärare i Papua Nya Guinea, vittna om kraften i Mormons bok och om hur den har hjälpt honom att motstå ondska och följa Anden. Hans ord fick min och andras tro att växa. Min tro har också vuxit när jag har hört bärare av aronska prästadömet undervisa och vittna på sina kvorummöten.

Unga män, ni är bemyndigade budbärare. Genom era ord och handlingar kan ni föra tro på Jesus Kristus till Guds barns hjärtan.¹⁶ Som president Nelson sa: ”För dem kommer ni att vara som en tjänande ängel.”¹⁷

Det förberedande evangeliet

Större tro på Kristus leder alltid till en önskan att förändra eller omvända sig.¹⁸ Så det är logiskt att nyckeln till änglars betjäning bör åtföljas av nyckeln till det förberedande evangeliet – ”evangeliet



Prästerna som döpte familjen Mbuelongo i Sydney i Australien lärde sig vad det innebär att ha "fullmakt av Jesus Kristus".

om omvändelse och om dop och syndernas förlåtelse".¹⁹

När ni studerar era plikter inom aronska prästadömet kommer ni att upptäcka en tydlig befallning att inbjuda andra att omvända och förbättra sig.²⁰ Det betyder inte att vi står i ett gatuhörn och ropar: "Omvänd er!" Oftare betyder det att *vi* omvänder oss, vi förlåter, och när vi tjänar andra så erbjuder vi det hopp och den frid som omvändelse för med sig – eftersom vi själva har upplevt den.

Jag har varit tillsammans med bärare av aronska prästadömet när de har besökt medlemmar i sitt kворum. Jag har sett hur deras omsorg uppmjukat hjärtan och hjälpt deras bröder att känna Guds kärlek. Jag hörde en ung man bära vittnesbörd till sina jämnåriga om kraften i omvändelse. När han gjorde det uppmjukades hjärtan, löften gavs och Kristi helande kraft upplevdes.

President Gordon B. Hinckley sa: "Det är en sak att omvända sig. Det är en annan att få sina synder efterskänkta eller förlåtna. Kraften att åstadkomma det finns i aronska prästadömet."²¹ Aronska prästadömet förrättningar dopet och sakramentet vittnar om och fullbordar vår omvändelse till syndernas förlåtelse.²² President Dallin H. Oaks förklarade det på följande sätt: "Vi

är befallda att omvända oss från våra synder och komma till Herren med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande och ta del av sakramentet ... När vi förnyar våra dopförbund på detta sätt, förnyar Herren den renande effekten av vårt dop."²³

Bröder, det är en helig förmån att få utföra förrättningar som ger syndernas förlåtelse till botfärdiga hjärtan genom Frälsarens försonings kraft.²⁴

Jag fick nyligen höra talas om en präst som kämpar med att uttrycka sig och som välsignade sakramentet för första gången. När han gjorde det kom en kraftfull ande över honom och församlingen. Senare under mötet bar han ett enkelt men tydligt vittnesbörd om Guds kraft vilken han hade känt under förrättningen.

I Sydney, Australien, döpte fyra medlemmar av prästernas kворum medlemmar av familjen Mbuelongo. Mamman till en av de här prästerna berättade för mig vilken mäktig inverkan den här upplevelsen haft på hennes son. De här prästerna lärde sig vad det innebär att ha "fullmakt av Jesus Kristus".²⁵

Som ni vet så kan präster nu officiera i ställföreträdande dop i templet. Min 17-åriga son döpte nyligen mig för några av våra förfäder. Vi kände båda två en djup tacksamhet för aronska

prästadömet och privilegiet att kunna verka för Guds barns frälsning.

Unga män, när ni flitigt ägnar er åt era prästadömsplikter, deltar ni med Gud i hans verk "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan".²⁶ Upplevelser som den här ökar er önskan och förbereder er för att som missionärer predika omvändelse och döpa nyomvända. De förbereder er också för ett livslångt tjänande inom melkisedekska prästadömet.

Johannes Döparen, vårt föredöme

Bärare av aronska prästadömet, vi har förmånen och plikten att vara medtjänare till Johannes Döparen. Johannes sändes som bemyndigad budbärare att vittna om Kristus och inbjuda alla att omvända och låta döpa sig – med andra ord utövade han de aronska prästadömet's nycklar som vi har talat om. Johannes sa sedan: "Jag döper er i vatten till omvändelse. Men den som kommer efter mig är starkare än jag ... Han ska döpa er i den helige Ande och eld."²⁷

På så vis bereder aronska prästadömet vägen för Guds barn, med nycklarna till änglars betjäning och det förberedande evangeliet, att genom melkisedekska prästadömet ta emot den Helige Andens gåva – den största gåva vi kan få i det här livet.²⁸

Vilket djupgående ansvar Gud har gett till bärare av aronska prästadömet!

En inbjudan och ett löfte

Föräldrar och prästadömsledare, kan ni känna vikten av president Monsons råd att hjälpa unga män förstå "vad det innebär ... att vara bärare av Guds prästadöme"?²⁹ Att förstå och ära aronska prästadömet förbereder dem för att bli trofasta melkisedekska prästadömsbärare, kraftfyllda missionärer och rättfärdiga äkta män och

fäder. Genom sitt tjänande ska de förstå och också känna prästadömetts verkliga kraft, kraften att handla i Kristi namn för Guds barns frälsning.

Unga män, Gud har ett uppdrag åt er att utföra.³⁰ Din ordination inom aronska prästadömet har en central roll i att hjälpa hans barn ta emot Kristi försonings kraft. Jag lovar att när du sätter dessa heliga plikter i centrum av ditt liv så känner du Guds kraft som aldrig förr. Du förstår då din identitet som en Guds son, kallad med en helig kallelse att utföra hans verk. Och liksom Johannes Döparen kommer du att hjälpa till att förbereda vägen för hans Sons återkomst. Om dessa sanningar vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Detta är vad som hände med Mose. Efter hans anmärkningsvärda möte med Gud började han se sig själv annorlunda – som en Guds son. Detta perspektiv hjälpte honom motstå Satan, som kallade honom "människoson" (se Mose 1:1–20). Se även Thomas S. Monson, "Se andra sådana som de kan bli", *Liahona*, nov. 2012, s. 68–71; Dale G. Renlund, "Genom Guds ögon", *Liahona*, nov. 2015, s. 93–94.
2. Thomas S. Monson, ledarskapsmöte under generalkonferensen, mars 2011.
3. Se Dale G. Renlund, "Prästadömetts och Frälsarens försonings kraft", *Liahona*, nov. 2017, s. 64–67.
4. Se 2 Ne. 31–32; 3 Ne. 11:30–41; 27:13–21; Eth. 4:18–19; Mose 6:52–68; 8:24.
5. Se Moro. 10:32; se även *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2005), s. 6.
6. Se L&F 13:1; 84:26–27; 107:20.
7. Rom. 10:14–15, 17. Joseph Smith undervisade om samma sanning: "Tro kommer av att höra Guds ord, genom Guds tjänares vittnesbörd, och detta vittnesbörd åtföljs alltid av profetians och uppenbarelseens ande" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* [2007], s. 382).
8. Moro. 7:22; se Alma 12:28–30; 13:21–24; 32:22–23; 39:17–19; Hel. 5:11; Moro. 7:21–25, 29–32; L&F 20:35; 29:41–42; Mose 5:58; se även Matt. 28:19; Rom. 10:13–17.
9. Se George Q. Cannon, *Gospel Truth*, urval av Jerreld L. Newquist (1987), s. 54.
10. Se James Strong, *The New Strong's*

Exhaustive Concordance of the Bible (1984), avsnittet hebreisk och kaldeisk ordbok, s. 66, avsnittet grekisk ordbok, s. 7.

11. L&F 20:59.
12. Se Henry B. Eyring, "Så att även han kan bli stark", *Liahona*, nov. 2016, s. 75–78; Alma 17:3; Hel. 5:18; 6:4–5; L&F 28:3.
13. Se 1 Joh. 2:14; Alma 17:2; 26:13; 32:42. *Min plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare* är ett värdefullt redskap för att uppnå detta.
14. L&F 11:21; se även L&F 84:85.
15. Se 2 Ne. 32:3; L&F 42:14; 50:17–22.
16. Se Moro. 7:25.
17. Russell M. Nelson, "Ära prästadömet", *Nordstjärnan*, juli 1993, s. 40; se även Alma 27:4.
18. Se Alma 34:17; Hel. 14:13.
19. L&F 84:27.
20. Se L&F 20:46, 51–59, 73–79. *Min plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare* är ett värdefullt redskap för att hjälpa oss förstå våra plikter.
21. Se Gordon B. Hinckley, "Arons prästadöme – en gåva från Gud", *Nordstjärnan*, juli 1988, s. 46.
22. Äldste D. Todd Christofferson förklarade: "Dop i vatten är det avslutande eller krönande steget i omvändelseprocessen. Övergivandet av synd, tillsammans med vårt förbund att lyda fullkomnar vår omvändelse. Faktum är att omvändelsen inte är fullkomlig utan det förbundet" ("Bygg upp din tro på Kristus", *Liahona*, sept. 2012, s. 14–15). Se även D. Todd Christofferson, "Omvändelsens gudomliga gåva", *Liahona*, nov. 2011, s. 38–41; JSÖ, Matt. 26:24 (i HFS).
Sakramentets förrättning ger oss "möjlighet varje vecka att förnya heliga



- förbund som gör att vi kan ta del av Frälsarens försonande nåd med samma andliga renande effekt som dopet och konfirmationen har" ("Förstå våra förbund med Gud", *Liahona*, juli 2012, s. 21). Se även Dallin H. Oaks, "Alltid hava hans Ande", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 56–59.
23. Se Dallin H. Oaks, "Aronska prästadömet och sakramentet", *Liahona*, jan. 1999, s. 44.
 24. Äldste David A. Bednar förklarade: "De förrättningar för frälsning och upphöjelse som utförs i Herrens återställda kyrka är mycket mer än ritualer eller symboliska handlingar. De är snarare bemyndigade kanaler genom vilka himlens välsignelser och krafter kan flöda in i den enskildes liv" ("Att alltid behålla våra synders förlåtelse", *Liahona*, maj 2016, s. 60).
 25. L&F 20:73.
 26. Mose 1:39.
 27. Matt. 3:11.
 28. Många ledare i kyrkan har fastställt den Helige Andens som jordelivets största gåva. President Dallin H. Oaks har sagt: "Att få ha den Helige Andens ständiga sällskap är det dyrbaraste vi kan äga här i dödligheten" ("Aronska prästadömet och sakramentet", *Liahona*, jan. 1999, s. 44). Äldste Bruce R. McConkie undervisade: "Om man talar ur ett evigt perspektiv är evigt liv den största av alla Guds gåvor. Men om vi begränsar perspektivet till att gälla endast detta liv är den Helige Andens gåva den största gåva en dödlig kan åtnjuta" ("What Is Meant by 'The Holy Spirit?'" *Instructor*, feb. 1965, s. 57). President Wilford Woodruff vittnade: "Om du har den Helige Anden med dig – och varje människa borde ha det – kan jag säga till dig att det inte finns någon större gåva, ingen större välsignelse, inget starkare vittnesbörd som getts till någon människa på jorden. Du kan bli betjänad av änglar, du kan få se många underverk, många mirakel på jorden, men jag påstår att den Helige Andens gåva är den största gåva som kan förlänas människan" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff* [2005], s. 49). Och äldste David A. Bednar tillade: "De Guds bud som vi lyder och de inspirerande råd från kyrkans ledare som vi följer inriktar sig framför allt på att vi ska få Andens sällskap. I grunden syftar all undervisning i evangeliet och alla dess aktiviteter till att vi ska komma till Kristus genom att ta emot den Helige Anden i vårt liv" ("Ta emot den Helige Anden", *Liahona*, nov. 2010, s. 97).
 29. Thomas S. Monson, ledarskapsmöte under generalkonferensen, mars 2011.
 30. Se Mose 1:6.



President Russell M. Nelson

Inledande ord

Vi tillkännager en viktig omorganisation av våra melkisedeska prästadömskvorum för att kunna utföra Herrens verk mer effektivt.

Tack broder Holmes, för ditt viktiga budskap.

Kära bröder, vi saknar djupt president Thomas S. Monson och äldste Robert D. Hales. Men vi fortsätter sträva framåt i Herrens verk.¹

Jag är mycket tacksam för varje man som bär det heliga prästadömet. Ni är vår Återlösares hopp, han som önskar "att var och en skall kunna tala i Herren Guds, ja, i världens Frälsares namn".² Han vill att *alla* hans ordinerade söner ska representera honom, tala för honom, agera för honom och välsigna Guds barns liv över hela världen så att "tron skall kunna tillta på [hela] jorden".³

En del av er tjänar där kyrkan har varit etablerad i generationer. Andra tjänar där kyrkan är relativt ny. En del av er tillhör stora församlingar. Andra tillhör små grenar där avstånden är stora. Oavsett era individuella omständigheter är var och en av er medlem i ett prästadömskvorum med ett gudomligt mandat att lära och undervisa, att älska och tjäna andra.

I kväll tillkännager vi en viktig omorganisation av våra melkisedeska prästadömskvorum för att kunna utföra Herrens verk mer effektivt. *I varje församling ska högprästerna och äldsterna nu slås ihop till ett enda äldstekvorum.*

Den här justeringen kommer att storligen öka kapaciteten och förmågan hos de män som bär prästadömet att tjäna andra. Blivande äldster välkomnas till och tas om hand av det kvorumet. I varje stav fortsätter stavspresidentskapet att presidera över högprästernas kvorum i staven. Men sammansättningen av det kvorumet baseras på *nuvarande* ämbeten i prästadömet, vilket kommer att förklaras senare.

Äldste D. Todd Christofferson och äldste Ronald A. Rasband i de

tolv apostlarnas kvorum ska nu undervisa oss mer om de här viktiga justeringarna.

De här justeringarna har analyserats i flera månader. Vi har känt ett trängande behov av att förbättra sättet varpå vi tar hand om våra medlemmar och rapporterar våra kontakter med dem. För att göra det bättre behöver vi stärka våra prästadömskvorum så att de kan ge större vägledning i tjänandeverket av kärlek och stöd som Herren avser för sina heliga.

De här justeringarna är inspirerade av Herren. När vi inför dem blir vi ännu effektivare än vi någonsin har varit tidigare.

Vi är engagerade i den allsmåttige Gudens verk. Jesus är Kristus! Vi är hans ödmjuka tjänare! Gud välsigne er bröder, när vi lär oss och utför vår plikt. Det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr 166.
2. L&F 1:20.
3. L&F 1:21.





Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Äldstekvorumet

Med ett kворum för melkisedekska prästadömet i församlingen förenas prästadömsbärarna så att de kan utföra alla delar av frälsningsarbetet.

Strax efter att kyrkan bildats i denna sista tidsutdelning sa Herren i en uppenbarelse: "Och genom er tros bön skall ni ta emot min lag, så att ni kan veta hur min kyrka skall ledas och få allting rätt inför mig."¹ Den principen har följts i kyrkan – och det löftet har uppfyllts av Herren – ända sedan dess. Mönster för prästadömet organisation och tjänande har uppenbarats allt eftersom, först genom profeten Joseph Smith när prästadömet ämbeten och kворum upprättades i vår tid. Viktiga justeringar uppenbarades och tillämpades under bland annat president Brigham Youngs, president John Taylors och president Spencer W. Kimballs ämbets-tider rörande de tolv kворum, de sjuttio, högpräster och andra ämbeten och kворum inom både melkisedekska prästadömet och aronska prästadömet.² I dag, i ett historisk uttalande för bara en liten stund sedan, tillkännagav President Russell M. Nelson ytterligare en viktig justering.

Jag vill upprepa en del av hans uttalande: "I kväll tillkännager vi en viktig omorganisation av våra melkisedekska prästadömskvorum för att kunna utföra Herrens verk mer effektivt.

I varje församling ska högpräster och äldsterna nu slås ihop till ett enda

äldstekvorum ... sammansättningen av det kvorumet baseras på nuvarande ämbeten i prästadömet."

President Nelson tillade:

"De här justeringarna har analyserats i flera månader. Vi har känt ett trängande behov av att förbättra sättet varpå vi tar hand om våra medlemmar ... För att göra det bättre behöver vi stärka våra prästadömskvorum så att de kan ge större vägledning i tjänandeverket av kärlek och stöd som Herren avser för sina heliga.

De här justeringarna är inspirerade av Herren. När vi inför dem blir vi ännu effektivare än vi någonsin har varit tidigare."³

På uppdrag av första presidentskapet ska äldste Ronald A. Rasband och jag ge mer information som vi hoppas besvarar frågor som ni kan ha.

Äldsters och högprästers kворum.

Först, för att åter betona det, vilka förändringar sker för högprästgrupper och äldstekvorumet på församlingsnivå? I en församling förenas nu medlemmarna i äldstekvorum och högprästgrupper till ett enda kворum för melkisedekska prästadömet med ett kvorumpresidentskap. Detta kворum, som nu utökas i antal och enighet, ska kallas "äldstekvorumet". Högpräster-gruppen upphör. Äldstekvorumet omfattar alla äldster och blivande äldster i församlingen och alla högpräster som för närvarande *inte* verkar i biskopsrådet, i stavspresidentskapet, i högrådet eller som aktiv patriark. Högprästerens kворum i staven består av de





högpräster som för närvarande *verkar* i stavspresidentskapet, i biskopsråden, i högrådet eller som aktiva patriarker.

Äldstekvorumets presidentskap.

Hur ska äldstekvorumets presidentskap organiseras? Stavspresidentskapet avlöser befintliga gruppledarskap för högprästerna och presidentskap för äldstekvorumen och kallar ny president och rådgivare för äldstekvorumet i varje församling. Det nya presidentskapet för äldstekvorumet kan bestå av äldster och högpräster, med varierande ålder och erfarenhet, som tjänar tillsammans i ett kvorumpresidentskap. En äldste eller en högpräst kan tjäna som kvorumpresident eller som rådgivare i presidentskapet. Högprästerna ska inte "ta över" äldstekvorumet. Vi förväntar oss att äldster och högpräster samarbetar i olika konstellationer i kvorumpresidentskapet och i kvorumets tjänande. Dessa justeringar i kvorumen bör tillämpas så snart det är praktiskt möjligt.

Prästadömsämbeten i äldstekvorumet

Påverkar den här justeringen av kvorumets struktur kvorumets medlemmars prästadömsämbeten? Nej, den upphäver inte något prästadömsämbete som en kvorummedlem kan ha ordinerats till tidigare. Som ni vet kan en man ordinerats till ett annat prästadömsämbete under sin livstid, och han förlorar inte och går inte miste om någon tidigare ordination när han får en ny. En prästadömsbärare kan ibland verka i mer än ett ämbete i taget, men när en högpräst också verkar som patriark eller biskop verkar han vanligtvis inte i alla sina prästadömsämbeten samtidigt. Biskopar och de sjuttio, till exempel, verkar inte aktivt i dessa ämbeten när de har avlösts eller blivit emeritusmedlem. Så vilka prästadömsämbeten en man än bär så verkar han, medan han tillhör äldstekvorumet, som äldste.

För flera år sedan sa president Boyd K. Packer att "prästadömet är större än något av dess ämbeten. ... Prästadömet är inte delbart. En

äldste bär lika mycket prästadöme som en apostel (se L&F 20:38). När en man [förlänas] prästadömet tar han emot fullheten av det. Det finns emellertid ämbeten inom prästadömet – uppdelningar av myndighet och ansvarsområden. ... Det sägs ibland att ett ämbete är 'högre än' eller 'lägre än' ett annat ämbete. Ämbetena i melkisedekska prästadömet är varken 'högre' eller 'lägre', de representerar snarare olika verksamhetsområden."⁴ Bröder, jag hoppas innerligt att vi inte längre ska tala om att "avancera" till ett annat ämbete inom melkisedekska prästadömet.

Äldster fortsätter att ordinerats till högpräster när de kallas till ett stavs-presidentskap, högråd eller biskopsråd – eller vid andra tillfällen på stavs-presidentens begäran efter begrundan under bön och inspiration. När deras tid av tjänande i stavs-presidentskap, högråd eller biskopsråd är över går högpräster tillbaka till äldstekvorumet i sin församling.

Vägledning för äldstekvorumets president

Vem leder äldstekvorumets presidents arbete? Stavspresidenten presiderar över melkisedekska prästadömet i staven. Därför är äldstekvorumets president direkt ansvarig inför stavspresidenten, som ger utbildning och ledning med hjälp av stavspresidentskapet och högrådet. Biskopen, som församlingens presiderande högpräst, träffar också regelbundet äldstekvorumets president. Biskopen rådgör med honom och ger honom lämplig vägledning om hur han på bästa sätt kan tjäna och välsigna församlingens medlemmar, i harmoni med alla församlingens organisationer.⁵

Avsikten bakom dessa ändringar

Vad är syftet bakom justeringarna i melkisedekska prästadömet kvorum? Med ett kvorum för melkisedekska prästadömet i församlingen förenas prästadömsbärarna så att de kan utföra alla delar av frälsningsarbetet, däribland tempeltjänst och släktforskning som tidigare samordnades av högprästernas grupp. Det ger kvorummedlemmar möjlighet att oavsett ålder och bakgrund få utbyte av varandras perspektiv och erfarenheter, även de som är i en annan fas i livet. Det ger också ytterligare möjligheter för erfarna prästadömsbärare att vara mentorer för andra, däribland blivande äldster, nya medlemmar, unga vuxna och dem som återvänder till kyrkan. Jag kan inte nog uttrycka hur spännande det är att begrunda den allt viktigare roll som äldstekvorumet kommer att spela i framtiden. Visdomen, erfarenheten, kapaciteten och styrkan som kommer att finnas i dessa kvorum förebådar en ny dag och en ny nivå för prästadömet tjänande kyrkan över.

Under en generalkonferens för tjuo år sedan återgav jag en berättelse som

tidigare tagits upp av äldste Vaughn J. Featherstone i de sjuttio och som tål att upprepas.

”År 1918 var broder George Goates en bonde som odlade sockerbeter i Lehi, Utah. Vintern kom tidigt det året och en stor del av betorna frös i marken. För George och hans unge son Francis gick skörden långsamt och mödosamt. Under tiden rasade en influensaepidemi. Den fruktade sjukdomen tog livet av Georges son Charles och tre av Charles små barn, två små flickor och en pojke. Inom loppet av bara sex dagar fick en sörjande George Goates resa tre gånger till Ogden, Utah, för att hämta hem kropparna till begravning. Efter dessa tragiska händelser spände George och Francis för sin vagn och satte åter kurs mot betfältet.

[På vägen] passerade de vagn efter vagn med betor som kördes till fabriken av deras grannar. När de passerade varandra vinkade kuskarna och hälsade: 'Hej, farbror George.' 'Beklagar sorgen, George.' 'Hårt slag, George.' 'Du har många vänner, George.'

På sista vagnen satt ... den fräknige Jasper Rolfe. Han vinkade glatt och ropade: 'Det var den sista, farbror George!'

[Broder Goates] vände sig till Francis och sa: 'Jag önskar allt det där vore vårt.'

När de kom fram till grinden, hoppade Francis ner från den stora betesvagnen och öppnade grinden och [hans far] körde ut på fältet. [George] höll in, stannade hästarna ... och såg ut över fältet. ... Det fanns inte en sockerbeta på hela fältet. Då gick det upp för honom vad Jasper Rolfe hade menat när han ropade: 'Det var den sista, farbror George!'

[George] steg ner från vagnen, tog upp en handfull av den feta bruna

myllan som han älskade så mycket och sedan ... blasten från en beta, och han såg en stund på dessa symboler för sitt arbete, som om han inte kunde tro sina ögon.

Sedan satte [han] sig ner på en hög av blast. Denne man som tagit hem fyra av sina kära och begravt dem inom loppet av endast sex dagar, gjort kistor, grävt gravar och till och med hjälpt till med svepningarna – denne store man som aldrig tvekade, eller ryggade, eller sviktade under denna hjärtslitande prövning – satte sig ner på en hög av blast och grät som ett litet barn.

Så reste han sig, torkade ögonen ... såg upp mot himlen och sa: 'Tack, Fader, för äldsterna i vår församling.'⁶

Ja, tack Gud för männen som bär prästadömet och för det tjänande de



ännu kommer att utföra för att lyfta enskilda och familjer och för att upp-
rätta Sion.

Första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och presidentskapet för de sjuttios kворum har begrundat dessa justeringar under en längre tid. Efter många böner, noggranna studier av skriftens ord om prästadömskvorum och bekräftelse på att detta är Herrens vilja, går vi enigt vidare och tar ännu ett steg i det som faktiskt är den fortgående återställelsen. Herrens vägledning är uppenbar och jag gläds över den och vittnar om honom, om hans prästadöme och om era ordinationer inom detta prästadöme, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 41:3.
2. Se till exempel William G. Hartley, "The Priesthood Reorganization of 1877: Brigham Young's Last Achievement", i *My Fellow Servants: Essays on the History of the Priesthood* (2010), s. 227–264; "To the Seventies", i *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints* (1965), sammanst. av James R. Clark, s. 352–354; Hartley, "The Seventies in the 1880s: Revelations and Reorganizing", i *My Fellow Servants*, s. 265–300; Edward L. Kimball, *Lengthen Your Stride: The Presidency of Spencer W. Kimball* (2005), s. 254–258; Susan Easton Black, "Early Quorums of the Seventies", i *A Firm Foundation: Church Organization and Administration* (2011), red. av David J. Whittaker och Arnold K. Garr, s. 139–160; Richard O. Cowan, "The Seventies' Role in the Worldwide Church Administration", i *A Firm Foundation*, s. 573–593.
3. Russell M. Nelson, "Inledande ord", *Liahona*, maj 2018, s. 54.
4. Se Boyd K. Packer, "Vad varje äldste bör känna till – liksom varje syster", *Liahona*, nov. 1994, s. 17, 19.
5. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 7.3.1.
6. Se D. Todd Christofferson, "Prästadöms kворum", *Liahona*, jan. 1999, s. 47; se även Vaughn J. Featherstone, "Så bliva de då bestående, tron, hoppet, kärleken", *Nordstjärnan*, nov. 1973, s. 472–473.



Äldste Ronald A. Rasband
i de tolv apostlarnas kворum

Se! En kunglig armé

Vilken glädje det blir för alla melkisedekska prästadömsbärare att välsignas med att få undervisa, lära och tjäna sida vid sida.

Mina älskade bröder i prästadömet, det är med stor ödmjukhet jag står inför er vid detta historiska tillfälle, på uppdrag av vår käre profet och president Russell M. Nelson. Jag älskar och stödjer denna underbara gudsman och vårt nya första presidentskap. Jag vittnar tillsammans med äldste D. Todd Christofferson och mina andra bröder i de tolv apostlarnas kворum om att ändringarna som tillkännagetts denna kväll är Herrens vilja.

Som president Nelson sa är detta en fråga som under bön har samtalats om och övervägts av kyrkans seniorbröder under en längre tid. Önskan var att söka Herrens vilja och att stärka melkisedekska prästadöms kворum. Inspiration togs emot, och denna kväll har vår profet meddelat Herrens vilja. "För Herren Gud gör ingenting utan att uppenbara sin hemlighet för sina tjänare profeterna."¹ Så välsignade vi är som har en levande profet i dag!

Under hela våra liv har syster Rasband och jag rest världen runt i olika uppdrag i kyrkan och yrkeslivet. Jag har sett nästan varje slags enhet i kyrkan: en liten gren i Ryssland där antalet melkisedekska prästadömsbärare kunde räknas på ena handens fingrar, en liten och växande gren i Afrika

där högprästerna och äldsterna möttes tillsammans eftersom det totala antalet bärare av melkisedekska prästadömet var lågt, och väletablerade församlingar med så många äldster att de behövde delas upp i två kворum!

Var vi än har varit har vi sett hur Herrens hand har gått före hans tjänare, förberett folket och vägen framför dem så att alla hans barn kan välsignas utifrån varje behov. Har han inte lovat att han "skall gå framför vårt ansikte" och "vara på vår högra sida och på vår vänstra" och att hans "Ande skall vara





i våra hjärtan och hans änglar runt omkring oss”?²

När jag tänker på er alla påminns jag om psalmen ”Se! En kunglig armé.”

*Se! En kunglig armé,
med fanor, sköld och svärd,
marscherar fram att segra
i livets stora värld.
Dess led är fylld av kämpar,
enade och starka,
som följer sin anförare
och sjunger glatt sin sång.³*

Äldste Christofferson har besvarat flera frågor som säkerligen kommer att uppstå efter tillkännagivandet att högprästernas grupp och äldstekvorum på församlingsnivå ska slås ihop till en enad, mäktig armé av bröder inom melkisedekska prästadömet.

Dessa justeringar kommer att hjälpa äldstekvorum och Hjälpföreningen att harmonisera sitt arbete. De kommer också att förenkla kvorumets samordning med biskopsrådet och församlingsrådet. Och de gör det möjligt för

biskopen att delegera fler ansvar till äldstekvorumets och Hjälpföreningens presidenter så att biskopen och hans rådgivare kan fokusera på sina primära ansvar – särskilt på att presidera över de unga kvinnorna, och de unga männen som bär aronska prästadömet.

Förändringar i kyrkans organisation och funktion är inte ovanliga. 1883 sa Herren till president John Taylor: ”[Angående] hur min kyrka och mitt prästadöme ska förvaltas och organiseras ... ska jag uppenbara för er, från tid efter annan, genom de medel jag därtill utfäst, allt som är nödvändigt för min kyrkas framtida utveckling och fullkomning, för mitt rikets anpassning och utveckling.”⁴

Nu några ord till er bröder som är högpräster: Ni ska veta att vi älskar er! Vår Fader i himlen älskar er! Ni är en storslagen del av prästadömet kungliga armé, och vi kan inte föra detta verk framåt utan er godhet, ert tjänande, er erfarenhet och er rättfärdighet. Alma lärde att män kallas som högpräster på grund av sin mycket stora tro

och sina goda gärningar för att undervisa och betjäna andra.⁵ Er erfarenhet behövs i dag, kanske mer än någonsin.

I många församlingar har vi högpräster som nu får möjlighet att ha en äldste som presidera över dem som deras kvorumpresident. Vi har ett prejudikat med äldster som presidera över högpräster: äldster som för närvarande tjänar som grenspresidenter i området i världen där det finns högpräster i grenen, och det finns grenar med endast ett organiserat äldstekvorum och där det finns högpräster.

Vilken glädje det blir för *alla* bärare av melkisedekska prästadömet att välsignas med att få undervisa, lära och tjäna sida vid sida med alla medlemmarna i församlingen. Var ni än är och oavsett era omständigheter inbjuder vi er att under bön och trofast och med glädje ta emot nya möjligheter att leda eller ledas och att enligt tjäna i en enda förenad skara bröder i prästadömet.

Jag ska nu ta upp ytterligare frågor som kan behöva förtydligas när vi går framåt för att tillämpa Herrens vilja i



fråga om organiseringen av hans kворum i det heliga prästadömet.

Vilka anpassningar gäller för högprästernas kворum i staven? Högprästernas kворum i staven fortsätter att verka. Stavspresidentskap fortsätter att tjäna som presidentskap för högprästernas kворum i staven. Men som äldste Christofferson nämnde kommer högprästernas kворum i staven nu att bestå av högpräster som *för närvarande* verkar i stavspresidentskapet, i biskopsråd i församlingar, som medlemmar i stavens högråd och som aktiv patriark. Församlings- och stavskamrerer och verkställande sekreterare tillhör inte högprästernas kворum i staven. När någon som för närvarande verkar som högpräst, patriark, sjuttio eller apostel besöker en församling och önskar delta i prästadömsmötet går han till äldstekvorumet.

När bröderna med dessa ämbeten med tiden blir avlösta återgår de till sina hemmaenheter som medlemmar i äldstekvorumet.

Vilken *roll* har högprästernas kворum i staven? Stavspresidentskapet träffar med medlemmarna i högprästernas kворum för att rådgöra tillsammans, vittna och tillhandahålla utbildning. De stavsmöten som beskrivs i våra handböcker kvarstår med två justeringar:

För det första håller församlingar och stavar inte längre möten för prästadömetts verkställande kommitté. Om

särskilda frågor i församlingen uppstår, såsom känsliga familjeproblem eller en ovanlig välfärdsutmaning, kan de tas upp under ett utvidgat biskopsrådsmöte. Andra mindre känsliga frågor kan tas upp i församlingsrådet. Det som brukade kallas mötet för prästadömetts verkställande kommitté i staven kallas numera "högrådets möte".

För det andra hålls inte längre det årliga mötet med alla ordinerade högpräster i staven. Men stavspresidentskapet fortsätter att hålla ett årligt möte med högprästernas kворum i staven enligt vad som tillkännagavs i dag.

Kan en församling ha mer än ett äldstekvorum? Svaret är ja. I enlighet med Läran och förbunden, kapitel 107, vers 89: När en församling har ovanligt många aktiva melkisedekska prästadömsbärare kan ledarna organisera mer än ett äldstekvorum. I sådana fall bör varje kворum ha ungefär samma balans i fråga om ålder, erfarenhet och prästadömsämbete och styrka.

Jag vittnar om att när vi tillämpar denna inspirerade omstrukturering av kvorumen i våra församlingar och stavar så får vi se otaliga välsignelser. Låt mig ge er några få exempel.

Under biskopens ledning kan fler prästadömsresurser bidra till frälsningsarbetet. Till exempel med Israels insamling genom tempeltjänst och släktforskning, arbetet med behövande familjer och personer samt med att

hjälpa missionärerna föra själar till Jesus Kristus.

När tidigare presiderande ledare återvänder för att dela sin erfarenhet med äldstekvorumet stärks kvorumets medlemmar.

Det finns en större mångfald av gåvor och förmågor i kvorumet.

Större flexibilitet och tillgänglighet finns för att möta befintliga och trängande behov i församlingar och kворum och för att utföra våra olika tjänandeuppdrag.

Mentorskap och enighet ökar när nya äldster och erfarna högpräster delar upplevelser sida vid sida i kvorumets möten och uppdrag.

Biskopar och grenspresidenter kommer förhoppningsvis att frigöras så att de kan ägna sig åt att uppfylla sina uppdrag att leda sina hjordar och betjäna de behövande.

Vi förstår att alla församlingar och stavar är olika. Vi har förståelse för dessa skillnader, och det är vår förhoppning att ni tillämpar dessa ändringar så snart som möjligt efter denna generalkonferens. Vi har fått anvisningar av en Guds profet! Vilken oerhörd välsignelse och vilket oerhört ansvar. Låt oss utföra det i all rättfärdighet och hängivenhet!

Låt mig påminna om att prästadömetts myndighet kommer av att man avskiljs och ordineras, men att prästadömetts sanna kraft, kraften att handla i Herren Jesu Kristi namn, endast kan komma genom att man lever rättfärdigt.

Herren förkunnade för profeten Joseph Smith, återställelsens profet: "Se och ge akt: Jag skall ta hand om era hjordar och skall uppresa äldster och sända dessa till dem.

Se, jag skall påskynda mitt verk i dess tid."⁶

Detta är sannerligen en tid då Herren påskyndar sitt verk.



President Henry B. Eyring
andre rådgivare i första presidentskapet

Låt oss alla använda detta tillfälle till att reflektera över och förbättra våra liv så att de blir mer i samklang med hans vilja, så att vi må förtjäna de många välsignelser han har lovat de sanna och trofasta.

Bröder, tack för allt ni gör i detta fantastiska verk. Må vi gå framåt i denna stora och ärofyllda sak.

*Så att när kampen är över,
när kiv och strid upphör,
när alla tryggt har samlats
i fridens stora dal,
ska denna stora skara,
inför en evig kung
ge honom pris och ära,
uti sin seger sång:*

*Sejer, sejer,
genom den som återlöst oss!
Sejer, sejer,
genom Jesus Krist, vår Gud!
Sejer, sejer, sejer,
genom Jesus Krist, vår Gud!*

I dag står vi alla som vittnen om hur Herren uppenbarar sin vilja genom sin profet president Russell M. Nelson. Jag vittnar om att han är Guds profet här på jorden. Jag vittnar om Herren Jesus Kristus, som är vår store Återlösare och Frälsare. Detta är hans verk och detta är hans vilja, vilket jag högtidligt vittnar om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Amos 3:7.
2. Se L&F 84:88.
3. Se "Behold! A Royal Army", *Hymns*, nr 251.
4. I *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, sammanst. av James R. Clark, (1965), 2:354.
5. Se Alma 13.
6. L&F 88:72-73.
7. Se "Behold! A Royal Army", *Hymns*, nr 251.

Inspirerat tjänande

Vi fylls av den Helige Anden som mest när vi fokuserar på att tjäna andra. Det är därför vi har fått prästadömsansvaret att tjäna i Frälsarens ställe.

Mina älskade bröder, jag är tacksam för möjligheten att tala till er under denna historiska generalkonferens. Vi har inröstat president Russell M. Nelson som den 17:e presidenten för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. När jag har haft förmånen att få arbeta tillsammans med honom dagligen, har jag känt Anden bekräfta att president Nelson har kallats av Gud att leda Herrens sanna kyrka.

Jag vittnar också om att Herren har kallat äldste Gerrit W. Gong och äldste

Ulisses Soares att verka som medlemmar i de tolv apostlarnas kворum. Jag älskar och stöder dem. De kommer, i sitt tjänande, att välsigna människor världen över och i generationer.

Den här konferensen är historisk av ännu en anledning. President Nelson har tillkännagett ett inspirerat steg framåt i Herrens organiserade plan för sin kyrka. Den planen inbegriper en ny sammansättning av prästadöms kворum i församlingar och stavar så att vi på ett bättre sätt kan utföra våra





prästadömsansvar. Dessa ansvar har alla att göra med hur vi i prästadömet tar hand om vår Faders barn.

Herrens plan för hur hans heliga ska ge kärleksfull omsorg har tagit många uttryck under årens lopp. Under den första tiden i Nauvoo behövde profeten Joseph Smith ett organiserat sätt att ta hand om vägen av i stort sett utarmade nyomvända som kom till staden. Fyra av mina förfäder fanns bland dem: Eyring, Bennion, Romney och Smith. Profeten organiserade omsorgen om dessa heliga utifrån geografiska kriterier. I Illinois kallades dessa indelningar för "stadsdistrikt".

När de heliga färdades över slätterna organiserades deras omsorg om varandra i "kompanier". En av mina förfäder på fars sida var på väg hem från sin mission i det som i dag är Oklahoma när han träffade på ett kompani längs leden. Han var så försvagad av sjukdom att han och hans kamrat låg ner i en liten vagn.

Kompaniets ledare skickade två unga kvinnor för att hjälpa dem som fanns i den ensamma vagnen. En av dem, en ung syster som funnit evangeliet i Schweiz, fastnade med blicken på

en av missionärerna och kände medlidande. Han räddades av de heliga i det kompaniet. Han hämtade sig tillräckligt för att kunna gå resten av vägen till Saltsjödalens med sin unga räddare vid sin sida. De blev förälskade och gifte sig. Han blev min farfars far Henry Eyring och hon blev min farfars mor Maria Bommeli Eyring.

Många år senare, när några nämnde hur svårt det hade varit att färdas tvärs över kontinenten, sa hon: "Åh nej, det var inte svårt. Medan vi vandrade talade vi hela tiden om vilket under det var att vi båda hade funnit Jesu Kristi sanna evangelium. Det var den lyckligaste tiden i mitt liv."

Sedan dess har Herren använt sig av olika sätt att hjälpa sina heliga ta hand om varandra. Nu har han välsignat oss med stärkta och enade kворum på församlings- och stavnivå, kворum som arbetar tillsammans med alla organisationer i församlingen.

Stadsdistrikt, kompanier och stärkta kворum har alla krävt att minst två ting måste råda för att Herrens avsikt att hans heliga ska ta hand om varandra på det sätt som han tar hand om dem ska kunna uppfyllas. Dessa råder

när de heliga känner Kristi kärlek till varandra och låter den komma före egennyttan. Skrifterna kallar den för "den kärlek som är Kristi rena kärlek" (Moro. 7:47). Och de råder när den Helige Anden vägleder den som tjänar så att han vet vad Herren vet är bäst för personen han försöker hjälpa.

Om och om igen under de senaste veckorna har jag sett medlemmar i kyrkan göra något som tyder på att de känt på sig vad Herren skulle göra, det som tillkännagetts här i dag. Låt mig ge er två exempel. Det första är ett tal under ett sakramentsmöte som hölls av en 14-årig lärare i aronska prästadömet som förstår vad prästadömsbärare kan uppnå i Herrens tjänst. Det andra är en bärare av melkisedekska prästadömet som, med Kristi kärlek, inspirerades att tjäna en familj.

Låt mig först läsa orden som den unge mannen sa under sakramentsmötet i en församling. Jag var där. Försök minnas hur det kändes när ni var 14 år och hör hur han säger mycket mer än en så ung man rimligtvis kan veta:

"Jag har verkligen gillat att tillhöra lärarnas kворum i vår församling sedan jag fyllde 14 år i fjol. En lärare har fortfarande alla ansvar som en diakon har, plus några nya.

Eftersom en del av oss är lärare, andra blir det en dag och alla i kyrkan välsignas genom prästadömet, är det viktigt att vi alla lär oss mer om en lärares plikter.

För det första, i Läran och förbunden 20:53 står det: 'Lärares plikt är att alltid vaka över kyrkan och att vara med och styrka dem.'

Sedan står det i Läran och förbunden 20:54–55:

"Och se till att det inte finns någon ondska i kyrkan, inte heller någon inbördes hårdhet, inte heller lögn, förtal eller skvaller,

samt se till att kyrkan ofta kommer tillsammans och även se till att alla medlemmarna gör sin plikt.”

Den unge mannen fortsatte:

”Herren säger till oss att det är vårt ansvar att inte bara ta hand om kyrkan, utan att också ta hand om människorna i kyrkan på det sätt som Kristus skulle ha gjort, eftersom det är hans kyrka. Om vi försöker hålla buden, vara snälla mot varandra, vara ärliga, vara goda vänner och njuta av att vara tillsammans, så kan vi ha Anden med oss och veta vad vår himmelske Fader vill att vi ska göra. Om vi inte gör det kan vi inte utföra vårt ämbete.”

Han fortsatte:

”När en lärare väljer att visa ett gott exempel genom att vara en god hemlärare, hälsa på medlemmarna i kyrkan, förbereda sakramentet, hjälpa till i hemmet och vara en fridstiftare, så väljer han att hedra sitt prästadöme och utföra sitt ämbete.

Att vara en god lärare innebär inte bara att man tar ansvar när man är i kyrkan eller på kyrkans aktiviteter. Aposteln Paulus lärde: ’Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, tro och renhet’ (1 Tim. 4:12).”

Sedan sa den unge mannen:

”Oavsett var vi är eller vad vi gör kan vi vara goda exempel på rättfärdighet, alltid och överallt.

Pappa och jag är hemlärare hos familjen Brown.¹ Varje gång vi besöker dem tycker jag om att tala med dem och lära känna dem. En sak jag verkligen gillar med familjen Brown är att närt vi är där är de villiga att lyssna och de har alltid bra saker att berätta om.

När vi verkligen lär känna andra i församlingen genom hemundervisningen blir det lättare att utföra lärarens nästa plikt: att hälsa på medlemmarna i kyrkan. När vi hjälper andra att känna sig välkomna och delaktiga i kyrkan

hjälper det alla medlemmar i församlingen att känna sig älskade och förberedda att ta del av sakramentet.

När lärare har hälsat på dem som kommer till kyrkan hjälper de till varje söndag genom att förbereda sakramentet. Jag gillar verkligen att dela ut och förbereda sakramentet i den här församlingen eftersom alla är så vördnadsfulla. Jag känner alltid Anden när jag förbereder och delar ut sakramentet. Det är verkligen en välsignelse i mitt liv att få göra det varje söndag.

Tjänande som att dela ut sakramentet är något som andra ser och de tackar oss för, men annat tjänande, som att förbereda sakramentet, utförs oftast utan att någon märker det. Det spelar *ingen* roll om andra *ser* att vi tjänar, det som spelar någon roll är att Herren vet att vi har tjänat honom.

Som lärare bör vi alltid försöka stärka kyrkan, våra vänner och vår familj genom att utföra våra prästadömsansvar. Det är inte alltid lätt, men Herren ger oss inte några befallningar utan att bereda en utväg för oss att utföra det som han befäller oss (se 1 Ne. 3:7).”

När den unge mannen avslutade sitt tal fortsatte jag att förundras över hans mognad och visdom. Han sammanfattade sitt tal så här: ”Jag vet att vi blir bättre om vi väljer att följa [Jesus Kristus].”

En annan berättelse om tjänande i prästadömet återgavs för en månad sedan under ett sakramentsmöte i en församling. Jag var där. I det här fallet visste denna väl bevandrade melkiskediska prästadömsbärare inte när han talade att han beskrev exakt det som Herren vill ska hända med stärkta prästadömskvorum. Låt mig sammanfatta hans berättelse:

Han och hans hemlärarkamrat hade fått i uppdrag att tjäna sju familjer.



Nästan alla sju ville *inte* få besök. När hemlärarna kom till deras lägenheter vägrade de att öppna dörren. När de ringde fick de inget svar. När de lämnade meddelanden ringde familjerna inte tillbaka. Denna seniorkamrat började till sist att betjäna dem brevledes. Han började till och med att använda klargula kuvert i hopp om att få svar.

En av de sju familjerna bestod av en mindre aktiv ensamstående syster som hade emigrerat från Europa. Hon hade två små barn.

Efter många försök att kontakta henne fick han ett sms. Hon skrev bryskt att hon hade alltför mycket att göra för att hinna träffa hemlärare. Hon hade två jobb och var också i det militära. Hon var först och främst polis och hennes mål var att bli kriminalare och att sedan återvända till sitt hemland och fortsätta arbeta där.

Hemläraren fick aldrig tillfälle att besöka henne i hennes hem. Han sms:ade henne då och då. Varje månad skickade han ett handskrivet brev, och skickade kort till varje barn under högtider.

Han fick aldrig svar. Men hon visste vilka hennes hemlärare var, hur hon kunde kontakta dem och att de skulle fortsätta tjäna i prästadömet.



Så en dag fick han ett brådskande sms från henne. Hon behövde desperat hjälp. Hon visste inte vem hennes biskop var, men hon kände sina hemlärare.

Om några dagar var hon tvungen att lämna staten för en månads lång utbildning i det militära. Hon kunde inte ta barnen med sig. Hennes mor, som skulle ha tagit hand om barnen, hade precis flugit till Europa för att ta hand om sin man som blivit allvarligt sjuk.

Denna mindre aktiva ensamstående system hade råd att köpa en biljett till Europa för sitt yngsta barn, men inte till sin 12-årige son Eric.² Hon bad sin hemlärare att hitta en trygg medlemsfamilj som Eric kunde bo hos under de kommande 30 dagarna!

Hemläraren sms:ade tillbaka att han skulle göra sitt bästa. Sedan kontaktade han sina prästadömsledare. Biskopen, som presiderande högpräst, lät honom kontakta medlemmarna i församlingrådet, bland annat Hjälpföreningens president.

Hjälpföreningens president hittade snabbt fyra trygga medlemsfamiljer med barn i Erics ålder som han kunde bo hos i en vecka vardera. Under den kommande månaden gav dessa

familjer Eric mat, de hittade plats för honom i sina redan trånga lägenheter eller små hus, tog med honom på familjens inplanerade sommaraktiviteter, tog med honom till kyrkan, lät honom delta i familjens hemafton och så vidare.

Familjerna som hade pojkar i Erics ålder tog med honom till diakonernas kvorummöten och -aktiviteter. Under den 30-dagarsperioden var Eric i kyrkan varje söndag för första gången i sitt liv.

När hans mamma kom hem från utbildningen fortsatte Eric att gå i kyrkan, vanligtvis med en av dessa fyra familjer eller med andra som blivit hans vänner, bland annat hans mors besökslärare. Med tiden ordinerades han till diakon och började dela ut sakramentet regelbundet.

Låt oss nu se in i Erics framtid. Det skulle inte förvåna oss om han blir ledare i kyrkan i sin mors hemland när hans familj återvänder dit – allt på grund av att heliga arbetade tillsammans i enighet, under en biskops ledning, för att tjäna på grund av kärleken de kände och i den Helige Andens kraft.

Vi vet att vi måste ha kärlek för att kunna frälsas i Guds rike. Moroni

skrev: "Om ni inte har kärlek kan ni på intet sätt bli frälsta i Guds rike" (Moro. 10:21; se även Eth. 12:34).

Vi vet också att kärlek är en gåva som vi får när vi gjort allt vi kan. Vi måste "be till Fadern av allt vårt hjärta att vi må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare" (se Moro. 7:48).

Det känns som om vi fylls av den Helige Anden som mest när vi fokuserar på att tjäna andra. Det är därför vi har fått prästadömsansvaret att tjäna i Frälsarens ställe. När vi engagerar oss i att tjäna andra tänker vi mindre på oss själva, och det blir lättare för den Helige Anden att komma till oss och hjälpa oss i vår livslånga strävan efter att förlänas kärlekens gåva.

Jag vittnar om att Herren redan har tagit ett stort steg framåt i sin plan för att vi ska bli ännu mer inspirerade och kärleksfulla i vårt tjänande som prästadömsbärare. Jag är tacksam för hans kärlek, som han så frikostigt ger oss. Jag vittnar om detta i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Namnet har ändrats.
2. Namnet har ändrats.



President Dallin H. Oaks
förste rådgivare i första presidentskapet

Prästadömets makt

Att ni ärar det heliga prästadöme som ni bär är viktigt för Herrens verk i era familjer och i era ämbeten i kyrkan.

Mina älskade bröder, vi har hört ett uppenbart tillkännagivande av president Russell M. Nelson. Vi har hört viktiga vidareutvecklingar av ämnet av äldsterna Christofferson och Rasband och av president Eyring. Vad som härefter sägs, inklusive fler ord från president Nelson, utvecklar närmare vad ni, Herrens ledare och prästadömsbärare, nu ska göra i era ansvar. I samband med det ska jag gå igenom några grundläggande principer som styr det prästadöme ni bär.

I. Prästadömet

Melkisedekska prästadömet är den gudomliga myndighet som Gud har delegerat för att utföra sitt verk "att åstadkomma ... evigt liv för människan" (Mose 1:39). År 1829 förlänades det till Joseph Smith och Oliver Cowdery av Frälsarens apostlar Petrus, Jakob och Johannes (se L&F 27:12). Det är heligt och mäktigt bortom vår förmåga att beskriva.

Prästadömets *nycklar* är makten att styra utövandet av prästadömsmyndigheten. Så när apostlarna förlänade melkisedekska prästadömet till Joseph och Oliver, gav de dem också nycklarna till att styra dess utövande (se L&F 27:12–13). Men alla prästadömsnycklar

förlänades inte vid det tillfället. Alla nycklar och all kunskap som krävs för denna "tidernas fullbordans utdelning" (L&F 128:18) ges "rad på rad" (v. 21). Ytterligare nycklar gavs i Kirtlands tempel sju år senare (se L&F 110:11–16). De gavs för att styra prästadömsmyndigheten i de nya uppdrag som gavs vid det tillfället, till exempel dop för de döda.

Melkisedekska prästadömet är inte en statussymbol eller titel. Det är en gudomlig kraft som anförtratts oss för att användas i Guds verk för sina barn.

Vi bör alltid komma ihåg att de män som bär prästadömet inte *är* "prästadömet". Det är inte lämpligt att säga "prästadömet och kvinnorna". Vi bör säga "*bärarna* av prästadömet och kvinnorna".

II. Ett tjänandeverk

Låt oss nu reflektera över vad Herren Jesus Kristus förväntar sig av dem som bär hans prästadöme – hur vi ska föra själar till honom.

President Joseph F. Smith sa: "Det har sagts, med rätta, att kyrkan är fullkomligt organiserad. Det enda problemet är att dessa organisationer inte är helt vakna för de förpliktelser som åvilar dem. När de vaknar helt och fullt och förstår de krav som ställs på dem, kommer de att uppfylla sina plikter mera trofast, och Herrens verk kommer att bli desto starkare och mäktigare och mera inflytelserikt i världen."¹

President Smith varnade också: "De gudagivna hederstitlarna ... hör ihop med det heliga prästadömets ämbeten och ska inte användas eller





betraktas som om titlarna hade sitt ursprung hos människor. De är inte ämnade att vara till dekoration, inte heller till att vara ett uttryck för överlägsenhet; snarare är de en utnämning till att ödmjukt tjäna den ende Herre som vi utger oss för att tjäna. ...

Vi arbetar för själarnas frälsning och vi bör känna att detta är den största plikt som anförtrotts oss. Därför bör vi vara villiga att uppoffra allting, om så skulle krävas, för Guds kärlek, människornas frälsning och Guds rikes seger på jorden.”²

III. Prästadömetts ämbeten

I Herrens kyrka har melkisedekska prästadömetts ämbeten olika funktioner. Läran och förbunden talar om högprästerna som ”lokala presidenter eller tjänare över olika stavar som är spridda vida omkring” (L&F 124:134). Den talar om äldster som ”lokala tjänare åt [Herrens] kyrka” (L&F 124:137). Här följer andra lärdomar om de här separata funktionerna.

En högpräst verkar och betjänar i andliga ting (se L&F 107:10, 12). Dessutom, som president Joseph F. Smith sa, ”eftersom han ordinerats till högpräst bör han känna det som sin plikt ... att vara ett exempel för vuxna och unga som är värt att efterlikna. Han bör göra sig i stånd att vara en

rättfärdighetens lärare, inte endast genom undervisning utan än mer genom exempel. På så sätt kan de yngre dra fördel av hans ålder och erfarenhet, och sålunda kan han bli en kraftkälla i det samhälle där han bor.”³

Om äldstens plikter sa äldste Bruce R. McConkie i de tolv apostlarnas kvorum: ”En äldste är en Herrens Jesu Kristi tjänare. ... Han är bemyndigad att stå i Mästarens ställe ... när det gäller att tjäna medmänniskorna. Han är Herrens representant.”⁴

Äldste McConkie kritiserade uppfattningen att man ”bara är äldste”. ”Varje äldste i kyrkan har lika mycket prästadöme som kyrkans president”, sa han. ”Vad är en äldste? Han är en herde, en herde som tjänar i den gode herdens fålla.”⁵

I den här viktiga uppgiften att verka i den gode herdens fålla, finns det ingen skillnad mellan högprästens och äldstens ämbeten inom melkisedekska prästadömet. I Läran och förbundens viktiga kapitel 107 förkunnar Herren: ”Högprästerna enligt det melkisedekska prästadömetts orden har rätt att verka i sin egen ställning under presidentskapets ledning och betjäna i andliga ting, och även i en äldstes ... ämbete [eller ämbeten inom aronska prästadömet]” (L&F 107:10; se även v. 12).

Den viktigaste principen för alla prästadömsbärare är den princip som undervisas av profeten Jakob i Mormons bok. När han och hans bror Josef hade invigts som präster och lärare för folket förkunnade han: ”Och vi ärade vårt ämbete inför Herren och tog på oss ansvaret att låta deras synder komma över våra huvuden, om vi inte med all iver undervisade dem om Guds ord” (Jakob 1:19).

Bröder, våra ansvar som bärare av prästadömet ska tas på allvar. Andra organisationer kan kanske nöja sig med världens standard för att leverera budskap eller utföra sina andra funktioner. Men vi som bär Guds prästadöme har den gudomliga makt som till och med styr tillträdet till Guds celestia rike. Vi har det syfte och ansvar som Herren förklarade i det uppenbarade förordet till Läran och förbunden. Vi ska predika för världen

”så att var och en skall kunna tala i Herrens Guds, ja, i världens Frälsares namn,

så att även tron skall kunna tillta på jorden,

så att mitt eviga förbund skall kunna upprättas,

så att mitt evangeliums fullhet skall kunna förkunnas av de svaga och ringa till världens ändar och inför kungar och styresmän” (L&F 1:20–23).

För att uppfylla detta gudomliga uppdrag måste vi vara trofasta i att ”ära” våra ämbeten och ansvar inom prästadömet (se L&F 84:33). President Harold B. Lee förklarade vad det innebär att ära prästadömet: ”När man blir prästadömsbärare blir man ett Herrens ombud. Vi bör betrakta vårt ämbete som att det är att gå Herrens ärenden. Detta är vad som menas med att ära prästadömet.”⁶

Därför, bröder, om Herren själv skulle be er att hjälpa en av hans söner

eller döttrar – vilket han har gjort genom sina tjänare – skulle ni göra det? Och om ni gjorde det, skulle ni handla som hans ombud och ”gå Herrens ärenden” och förlita er på hans utlovade hjälp?

President Lee undervisade mer om att ära prästadömet: ”När man håller ett förstoringsglas över något gör det att föremålet ser större ut än när man ser det med blotta ögat – så fungerar ett förstoringsglas. Så ... om man ärar sitt prästadöme – det vill säga gör det större än man först tyckte att det var och viktigare än någon annan tyckte att det var – är det så man ärar sitt prästadöme.”⁷

Här är ett exempel på en prästadömsbärare som ärar sitt prästadömsansvar. Jag hörde det från äldste Jeffrey D. Erektion, min följeslagare under en stavskonferens i Idaho. Som ung, gift äldste, fattig och med en känsla av att inte kunna klara av sista året på college, bestämde Jeffrey sig

för att hoppa av skolan och tacka ja till ett attraktivt jobberbjudande. Några dagar senare kom presidenten för hans äldstekvorum hem till honom. ”Förstår du vikten av de prästadömsnycklar jag bär?” frågade äldsternas kvorumpresident. När Jeffrey sa att han gjorde det, berättade presidenten att ända sedan han hört att Jeffrey skulle hoppa av college hade Herren plågat honom under sömnlösa nätter för att han skulle framföra följande budskap: ”Som president för ditt äldstekvorum råder jag dig att inte hoppa av skolan. Det är ett budskap till dig från Herren.” Jeffrey fortsatte studera. När jag många år senare träffade honom var han en framgångsrik affärsman och jag hörde honom berätta för en samling prästadömsbärare: ”Det [rådet] har gjort stor skillnad i mitt liv.”

En prästadömsbärare ärade sitt prästadöme och ämbete, och det gjorde ”stor skillnad” för ett annat Guds barn.

IV. Prästadömet i familjen

Hittills har jag talat om prästadörets funktion i kyrkan. Nu vill jag tala om prästadömet i familjen. Det börjar med nycklar. Principen att prästadömsmyndighet endast kan utövas under ledning av den som bär nycklarna till den uppgiften är grundläggande i kyrkan, men gäller inte utövandet av prästadömsmyndighet i familjen.⁸ En far som bär prästadömet presiderar i familjen med myndigheten från det prästadöme han bär. Han behöver varken direktiv eller godkännande av prästadörets nycklar för att kunna ge sina familjemedlemmar råd, hålla familjemöten, ge prästadömsvälsignelser till fru och barn, eller ge välsignelser för att bota familjemedlemmar eller andra.

Om fäder ärade sitt prästadöme i den egna familjen, skulle det främja kyrkans uppdrag minst lika mycket som något annat de kunde göra. Fäder som bär melkisedekska prästadömet bör hålla buden så att de kan ha prästadörets kraft till att ge välsignelser till sin familj. Fäder bör också bygga kärleksfulla familjerelationer så att familjemedlemmarna gärna vill be dem om välsignelser. Och föräldrar bör uppmuntra till fler prästadömsvälsignelser i familjen.

Fäder, fungera som ”likvärdiga makar” till era hustrur, i enlighet med tillkännagivandet om familjen.⁹ Och fäder, när ni har förmånen att utöva er prästadömsmyndighets makt och inflytande, gör det ”genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek” (L&F 121:41). Att hålla den här höga nivån på utövandet av prästadörets myndighet är viktigast i familjen. President Harold B. Lee gav följande löfte kort efter att han hade blivit kyrkans president:





President Russell M. Nelson

”Aldrig är kraften i det prästadöme som ni bär vackrare än när det är kris i ert hem, någon är allvarligt sjuk, [eller] när något viktigt beslut måste fattas ... Genom prästadömetts makt, som är den allsmäktige Gudens makt, finns kraften att utföra underverk, om det är Herrens vilja. Men för att vi ska kunna använda detta prästadöme måste vi vara värdiga att utöva det. Den som inte förstår denna princip går miste om de välsignelser som det innebär att bära detta prästadöme.”¹⁰

Mina älskade bröder, att ni är det heliga prästadöme som ni bär är viktigt för Herrens verk i era familjer och i era ämbeten i kyrkan.

Jag vittnar om honom vars prästadöme det är. Genom hans försonings lidande och offer och uppståndelse har alla män och kvinnor fått en försäkran om odödlighet och möjligheten att uppnå evigt liv. Vi bör vara och vara trofasta och flitiga i att göra vår del i Gud vår evige Faders stora verk. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith* (1999), s. 345.
2. *Se Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith*, s. 342, 344–345.
3. Joseph F. Smith, *Evangeliets lära*, (1982), s. 151.
4. Bruce R. McConkie, ”Bara en äldste”, *Nordstjärnan*, juni 1975, s. 2; kursivering i originalet har inte bevarats.
5. Bruce R. McConkie, ”Bara en äldste”, s. 1–2; kursivering i originalet har inte bevarats.
6. *Se Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee* (2001), s. 92.
7. *The Teachings of Harold B. Lee*, sammanst. av Clyde J. Williams (1996), s. 499.
8. Se Dallin H. Oaks, ”Prästadömetts myndighet i familjen och i kyrkan”, *Liahona*, nov. 2005, s. 24–27.
9. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen.”, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
10. *Se Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B. Lee*, s. 97.

Tjäna med Guds kraft och myndighet

Vi tjänar i hans namn, med hans kraft och myndighet och med hans kärleksfulla godhet

Mina älskade bröder, tack för er hängivenhet mot Herren och hans heliga verk. Det är en sann glädje att få vara med er. Som nytt första presidentskap tackar vi er för era böner och ert stöd. Vi är tacksamma för era liv och för att ni tjänar Herren. Er plikttrohet och ert osjälviska tjänande är lika viktiga i era ämbeten som de är för oss i våra ämbeten. Under en livstid av tjänande i den här kyrkan har jag lärt mig att det egentligen inte spelar någon roll *var* man tjänar. Det Herren bryr sig om är *hur* man tjänar.

Jag uttrycker min djupa tacksamhet för president Thomas S. Monson, som var ett exempel för mig i över 50 år. Jag uttrycker också min djupa beundran för hans rådgivare, president Henry B. Eyring och president Dieter F. Uchtdorf. Jag berömmar dem för deras arbete i Herrens och hans profeters tjänst. Båda dessa hängivna tjänare har fått nya uppgifter. De fortsätter att tjäna med kraft och hängivenhet. Jag hedrar och älskar dem båda.

Det är en storslagen välsignelse att få tjäna i Herrens sanna och levande kyrka med hans myndighet och kraft.

Återställelsen av Guds prästadöme, däribland prästadömetts nycklar, ger värdiga sista dagars heliga tillgång till de största av alla andliga välsignelser. Vi ser dessa välsignelser flöda till män, kvinnor och barn över hela världen.

Vi ser trofasta kvinnor som förstår den inneboende kraften i sina ämbeten och i sin begåvning och andra tempelförrättningar. Dessa kvinnor vet hur man kallar ner himlens krafter för att skydda och stärka sina män, sina barn och andra människor man älskar. De är andligt starka kvinnor som leder, undervisar och tjänar utan fruktan i sina ämbeten med Guds kraft och myndighet!¹ Jag är så tacksam för dem!

Vi ser också trofasta män som lever upp till sina förmåner som bärare av prästadömet. De leder och tjänar genom offer på Herrens sätt med kärlek, vänlighet och tålmod. De välsignar, leder, skyddar och stärker andra genom kraften i det prästadöme de bär. De åstadkommer underverk för de människor de tjänar samtidigt som de skyddar sina egna äktenskap och familjer. De skyr det onda och är



mäktiga äldster i Israel.² Jag är ytterst tacksam för dem!

Får jag nu uttrycka ett bekymmer? Det är följande: Alldeles för många av våra bröder och systrar förstår inte helt begreppet prästadömet kraft och myndighet. De betar sig som om de hellre tillfredsställer sina egna själviska önskningar och begär än använder sig av Guds kraft för att välsigna hans barn.

Jag är rädd för att alldeles för många av våra bröder och systrar inte förstår de privilegier som skulle kunna vara deras.³ Vissa av våra bröder betar sig till exempel som om de inte förstår vad prästadömet är och vad det gör det möjligt för dem att göra. Låt mig ge er några konkreta exempel.

För inte så länge sedan närvarade jag på ett sakramentsmöte då ett nyfött barn skulle få ett namn och en fars välsignelse. Den unge fadern höll sitt dyrbara spädbarn i famnen, gav henne ett namn, och bad sedan en vacker *bön*. Men han gav *inte* barnet en välsignelse. Den ljuvliga lilla flickan fick ett namn men ingen välsignelse! Den käre äldsten förstod inte skillnaden mellan

en bön och en prästadömet välsignelse. Med sitt prästadömet myndighet och kraft hade han kunnat välsigna sitt lilla barn, men det gjorde han inte. Jag tänkte: "Vilken förlorad möjlighet!"

Låt mig ge några fler exempel. Vi känner till bröder som avskiljer systrar som ledare och lärare i Primär, Unga kvinnor och Hjälpföreningen, men underlåter att välsigna dem – att välsigna dem med kraften att kunna uppfylla sina ämbeten. De ger bara uppmaningar och instruktioner. Vi ser en värdig far som underlåter att ge sin fru och sina barn prästadömet välsignelser när det är just det de behöver. Prästadömet kraft har återställts till jorden, och ändå går alldeles för många bröder och systrar igenom fruktansvärda provningar i livet utan att någonsin få en riktig prästadömet välsignelse. Vilken tragedi! Det är en tragedi som vi kan eliminera.

Bröder, vi bär Guds heliga prästadömet! Vi har hans myndighet att välsigna hans folk. Tänk bara på den storslagna försäkran Herren gav oss när han sa: "Den du välsignar skall jag välsigna."⁴ Det är vårt privilegium

att handla i Jesu Kristi namn för att välsigna Guds barn enligt hans vilja för dem. Stavspremier och biskopar, vill ni se till att varje medlem i kворumen under ert förvaltningsansvar förstår hur man ger en prästadömet välsignelse – och också den personliga värdighet och andliga förberedelse som krävs för att fullständigt kunna nedkalla Guds kraft.⁵

Till alla bröder som bär prästadömet: Jag uppmanar er att inspirera medlemmarna att hålla sina förbund, fasta och be, studera skrifterna, dyrka Gud i templet och tjäna i tro som Guds män och kvinnor. Vi kan hjälpa alla att med trons öga se att lydnad och rättfärdighet för dem närmare Jesus Kristus, låter dem njuta av den Helige Andens sällskap och uppleva glädje i livet!

Ett kännetecken för Herrens sanna och levande kyrka kommer alltid att vara en organiserad, riktad ansträngning att betjäna vart och ett av Guds barn och deras familjer.⁶ Eftersom det är hans kyrka ska vi som hans tjänare betjäna den enskilda, precis som han gjorde.⁷ Vi tjänar i hans namn, med



hans kraft och myndighet och med hans kärleksfulla godhet

En upplevelse för över 60 år sedan i Boston lärde mig hur mäktigt privilegiet att betjäna den enskilde kan vara. Vid den tiden gjorde jag min specialisttjänstgöring inom kirurgi på Massachusetts General Hospital. Jag tjänstgjorde varje dag, varannan natt, och varannan helg. Jag hade begränsat med tid för min fru, våra fyra barn och kyrkan. Trots det gav vår grenspresident mig uppgiften att besöka Wilbur och Leonora Cox i deras hem, i förhoppning att broder Cox skulle bli aktiv i kyrkan igen. Han och Leonora hade beseglats i templet.⁸ Men Wilbur hade inte deltagit i kyrkan på många år.

Min kamrat och jag åkte hem till dem. När vi kom in välkomnade syster Cox oss med värme,⁹ men broder Cox gick tvärt in i ett annat rum och stängde dörren.

Jag gick fram till den stängda dörren och knackade på. Efter några ögonblick hörde jag ett dovt: "Kom in." Jag

öppnade dörren och såg broder Cox sitta bredvid en mängd amatörradio-utrustning. I det lilla rummet tände han en cigarr. Mitt besök var uppenbarligen inte särskilt välkommet.

Jag såg mig omkring i rummet med förundran och sa: "Broder Cox, jag har alltid velat lära mig mer om amatörradio. Skulle du kunna tänka dig att lära mig om det? Jag är ledsen att jag inte kan stanna längre i kväll, men får jag komma tillbaka en annan gång?"

Han tvekade en stund och sa sedan ja. Det var början på vad som blev en underbar vänskap. Jag kom tillbaka och han undervisade mig. Jag började tycka om och respektera honom. När vi umgicks framträdde den här mannens storhet. Vi blev väldigt goda vänner, och det blev våra kära eviga livskamrater också. Tiden gick, och så småningom flyttade vår familj därifrån. Lokala ledare fortsatte ta hand om familjen Cox.¹⁰

Cirka åtta år efter det där första besöket bildades Bostons stav.¹¹ Kan ni

gissa vem som var dess första stavs-president? Jo! Broder Cox! Under de år som följde tjänade han också som missionspresident och tempelpresident.

Många år senare fick jag, som medlem av de tolv apostlarnas kворum, i uppgift att bilda en ny stav i Sanpete County i Utah. Under de sedvanliga intervjuerna blev jag glatt överraskad av att åter igen stöta på min käre vän broder Cox! Jag kände mig manad att kalla honom som ny stavspatriark. När jag hade ordinerat honom kramade vi om varandra och grät. Andra människor i rummet undrade varför de här två vuxna männen grät. Men vi visste. Och syster Cox visste. Våra tårar var glädjetårar! Vi mindes i tysthet den otroliga kärlekens och omvändelsens resa som började över 30 år tidigare en kväll i deras hem.

Berättelsen slutar inte där. Broder och syster Cox familj växte till 3 barn, 20 barnbarn och 54 barnbarns barn. Dessutom har de påverkat hundratals missionärer, tusentals fler i templet, och hundratals fler som har fått patriarkaliska välsignelser av Wilbur Cox. Hans och Leonoras inflytande fortsätter som ringar på vattnet genom många generationer över hela världen.

Upplevelser som den här med Wilbur och Leonora Cox sker varje vecka – förhoppningsvis varje dag – i den här kyrkan. Hängivna Jesu Kristi tjänare utför hans arbete, med hans kraft och myndighet.

Broder, det finns dörrar vi kan öppna, prästadömsvälsignelser vi kan ge, hjärtan vi kan trösta, bördor vi kan lätta, vittnesbörd vi kan stärka, liv vi kan rädda och glädje vi kan ta med in i de sista dagars heligas hem – allt detta eftersom vi bär Guds prästadöme. Vi är de män som "kallades och förbereddes från världens grundläggning enligt Guds förutskänndom, på grund



Generalauktoriteter och generalämbetsmän i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET



Dallin H. Oaks
förste rådgivare



Russell M. Nelson
president



Henry B. Eyring
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM



M. Russell Ballard



Jeffrey R. Holland



Dieter F. Uchtdorf



David A. Bednar



Quentin L. Cook



D. Todd Christofferson



Neil L. Andersen



Ronald A. Rasband



Gary E. Stevenson



Dale G. Renlund



Gerrit W. Gong



Ulisses Soares

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO



L. Whitney Clayton



Craig C. Christensen



Lynn G. Robbins



Juan A. Uceda



Patrick Kearon









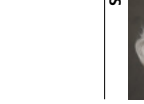





















































Carl B. Cook



Robert C. Eby

GENERALAUKTORITETSSJUTTIO

(i alfabetisk ordning)

 Marcos A. Adukkalis	 Valeri V. Cordón	 Jack N. Grand	 Erich W. Kopschke	 Joni L. Koch	 Kevin W. Pearson	 Juan Pablo Villar	 Terence M. Vinson	 Takashi Wada	 Taniel B. Wakolo	 Scott D. Whiting	 Larry Y. Wilson	 Chi Hong (Sam) Wong	 Jorge F. Zaballos	 Claudio D. Živic	 Steven E. Snow	 Vem P. Stanfill	 Brian K. Taylor	 Michael John U. Teh	 José A. Teixeira	 Amulio Valenzuela	 Dean M. Davies föste rådgivare	 Gérard Gausse presiderande biskop	 W. Christoppler-Wardell andre rådgivare												
 Eduardo Gavarret	 Lawrence E. Conbridge	 Carlos A. Godoy	 Hugo E. Martinez	 James B. Martino	 John C. Pingree Jr	 Rafael E. Pino	 Richard J. Majinas	 Kyle S. McKey	 Peter F. Meus	 Hugo Montoya	 O. Vincent-Hareket	 Donald L. Helstrom	 Kevin S. Hamilton	 Allen D. Haynie	 Maibhas Held	 David P. Homer	 David F. Evans	 Enrique R. Fabella	 Bradley D. Foster	 Randy D. Funk	 Ian S. Aldern	 Willford W. Andersen	 Jose L. Alonso	 Wilford W. Andersen	 Steven R. Bangertner	 W. Mark Bassett	 David S. Baxter	 Randall K. Bernmett	 Shayne M. Boven	 Mark A. Bragg	 Craig A. Cardon	 Matthew L. Carpenter	 Yoon Hwan Choi	 Kim B. Clark	 Weatherford T. Clayton

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

SÖNDAGSSKOLAN



Devin G. Durant
föste rådgivare



Tad R. Callister
president



Brian K. Ashton
andre rådgivare

UNGA KVINNOR



Michelle D. Craig
fösta rådgivare



Bonnie H. Gordon
president



Becy Craven
andre rådgivare

GENERALÄMBETSMÄN

HJÄLPFÖRENINGEN



Sharon Eubank
fösta rådgivare



Jean B. Bingham
president



Reyna J. Aburto
andre rådgivare

PRIMÄR



Lisa L. Hakkruss
fösta rådgivare



Joy D. Jones
president



Cristina B. Franco
andre rådgivare

UNGA MÄN



Douglas D. Holmes
föste rådgivare



Stephen W. Övren
president



M. Joseph Brough
andre rådgivare





Äldste Larry Y. Wilson
i de sjuttios kvorum

av [vår] stora tro” för att göra det här arbetet.¹²

I kväll ber jag er att bokstavligen ställa er upp tillsammans med mig i vårt stora, eviga brödraskap. När jag nämner ert prästadömsämbete, ställ er upp och stå kvar. Diakoner, stå upp! Lärare, stå upp! Präster! Biskopar! Äldster! Högpräster! Patriarker! Sjuttio! Apostlar!

Nu, bröder, stå kvar och sjung tillsammans med kören alla tre verserna i ”Rise Up, O Men of God”.¹³ Tänk medan ni sjunger på er plikt att som Guds mäktiga armé hjälpa till att bereda världen för Herrens andra ankomst. Det här har ålagts oss. Det här är vårt privilegium. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Russell M. Nelson, ”En vädjan till mina systrar”, *Liahona*, nov. 2015, s. 96.
2. Se Russell M. Nelson, ”Betala priset för prästadöms kraft”, *Liahona*, maj 2016, s. 66–69; se även Alma 13:7–8; L&F 84:17–20, 35–38.
3. Se L&F 84:19–22; 107:18–19; JSÖ, 1 Mos. 14:30–31 (i HFS).
4. L&F 132:47.
5. Sambandet mellan prästadöms kraft och personlig rättfärdighet utvecklas mer i detalj i president Russell M. Nelsons tal ”Betala priset för prästadöms kraft”, s. 66–69; se även L&F 121:34–37, 41–44.
6. Nödvändigheten av en organiserad och riktad insats för att betjäna enskilda och familjer är uppenbar varhelst och närhelst Jesu Kristi kyrka har etablerats. Se exempelvis Luk. 10:1–20; Apg. 6:1–6; Ef. 4:11–14; Mosiah 18:9, 18–19, 27–29; L&F 20:42, 51, 57.
7. Se 3 Ne. 17:9–10, 20–21.
8. Manti tempel, Utah den 15 juni 1937.
9. Leonoras fasta och bön varje måndag i åratal hade säkerligen ett kraftfullt gott inflytande.
10. År 1954 kallade grenspresidenten Ira Terry Wilbur som grenens superintendent för Söndagsskolan. Wilbur tog emot ämbetet och slutade genast med alla vanor som stred mot Visdomsordet. Han ägnade resten av sitt liv åt att tjäna i Frälsarens verk.
11. År 1962.
12. Alma 13:3.
13. ”Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, nr 324.

Ta den Helige Anden till din vägledare

Vilken enastående gåva de får som sätter sin tro till Jesus Kristus. Den gåvan är den Helige Anden.

Den här påsksöndagen går våra tankar till Herren Jesu Kristi uppståndelse och till den tomma graven som ger varje troende hopp i Kristi seger över ett annars säkert nederlag. Jag tror, liksom aposteln Paulus, att precis som Gud ”uppväckte Kristus från de döda [ska han] också göra [våra] dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i [oss]”.¹

Precis som Kristus ger liv åt våra kroppar igen efter den fysiska döden genom sin uppståndels kraft, kan han även göra oss levande från andlig död.² I Moses bok läser vi om hur Adam på detta sätt gjordes levande: ”Och sålunda döptes [Adam] och Guds Ande sänkte sig över honom, och sålunda föddes han av Anden och blev levandegjord i sitt inre.”³

Vilken enastående gåva de får som sätter sin tro till Jesus Kristus. Den gåvan är den Helige Anden som ger oss det som i Nya testamentet kallas ”liv i Kristus”.⁴ Men tar vi ibland denna gåva för givet?

Bröder och systrar, det är en enastående förmån att ha ”tagit den Helige Anden till [vår] vägledare”⁵, som följande berättelse visar.

Under Koreakriget tjänstgjorde fänrik Frank Blair på ett skepp för trupptransporter som var stationerat i Japan.⁶ Skeppet var inte stort nog att ha en formell fältpräst, så kaptenen bad broder Blair att vara skeppets informelle fältpräst eftersom han hade lagt märke till att den unge mannen var troende och principfast, och högt respekterad av hela besättningen.

Fänrik Blair skrev: ”Vårt skepp hamnade mitt i en enorm tyfon. Vågorna var uppemot femton meter höga. Jag hade vakten ... och under tiden slutade en av våra tre motorer att fungera och rapporter kom om en spricka i skeppets mittlinje. Vi hade två återstående motorer, och en av dem fungerade bara på halv effekt. Vi var i allvarlig knipa.”

Fänrik Blair avslutade sin vakt och var i färd med att gå till sängs när kaptenen knackade på hans dörr. Han frågade: ”Kan du vara snäll och be för det här skeppet?” Självklart gick fänrik Blair med på att göra det.

I det ögonblicket kunde fänrik Blair helt enkelt ha bett, ”Himmelske Fader, jag ber dig välsigna vårt skepp och beskydda oss”, och sedan ha gått och



lagt sig. I stället bad han om att få veta om det fanns något *han kunde göra* för att trygga skeppets säkerhet. Som svar på broder Blairs bön manade den Helige Anden honom att gå till kommandobryggan, tala med kaptenen och ta reda på mer. Han fick veta att kaptenen försökte avgöra hur snabbt han skulle låta skeppets återstående motorer gå. Fänrik Blair återvände till sin hytt för att be igen.

Han bad "Vad kan jag göra för att bidra till att lösa problemet med motorerna?"

Som svar viskade den Helige Anden att han behövde gå runt på skeppet för att samla mer information genom det han observerade. Han återvände till kaptenen och bad om tillstånd att gå runt på däck. Sedan, med en livlina knuten runt midjan, gick han ut i stormen.

När han stod i aktern iakttog han de enorma propellrarna som blottades när skeppet lyftes över en vågkam. Endast en fungerade helt och den spann mycket snabbt. Efter att ha sett det bad fänrik Blair återigen en bön. Det tydliga svaret han fick var att den återstående bra motorn pressades för hårt och behövde varvas ner. Så han återvände till kaptenen och gav honom den rekommendationen. Kaptenen blev förvånad och berättade att skeppets maskinist just hade föreslagit motsatsen – att de skulle öka takten på den bra

motorn för att komma undan stormen. Dock valde kaptenen att följa fänrik Blairs förslag och varvade ner motorn. När gryningen kom befann sig skeppet tryggt på lugnt vatten.

Bara två timmar senare slutade den bra motorn helt att fungera. Med halv effekt i den återstående motorn kunde skeppet släpa sig i hamn.

Kaptenen sa till fänrik Blair: "Om vi inte hade varvat ner den där motorn när vi gjorde det, hade den gett upp mitt i stormen."

Utan den motorn hade det inte funnits något sätt att styra. Skeppet skulle ha kantrat och sjunkit. Kaptenen tackade den unge mormonofficern och sa att han trodde att han genom att följa fänrik Blairs andliga intryck hade räddat skeppet och dess besättning.

Den här berättelsen är ganska dramatisk. Även om vi troligtvis inte ställs inför lika ödesdigra omständigheter innehåller den här berättelsen viktiga riktlinjer för hur vi *kan* få Andens vägledning oftare.

För det första, vad gäller uppenbarhet så måste vi på rätt sätt ställa in vår mottagare efter himlens frekvens. Fänrik Blair levde ett rent och trofast liv. Om han inte varit lydig skulle han *inte* haft det andliga självförtroende som behövdes för att be som han gjorde för skeppets säkerhet och ta emot sådan tydlig vägledning. Vi måste var och en göra ansträngningen att anpassa vårt

liv efter Guds befallningar för att kunna ledas av honom.

Ibland kan vi inte höra himlens signal eftersom vi inte är värdiga. Omvändelse och lydighet är det som krävs för att uppnå tydlig kommunikation igen. Gamla testamentets ord för *omvända sig* betyder just "att vända" eller "vända om".⁷ När du känner dig långt bort från Gud behöver du bara fatta beslutet att vända dig från synden och vända dig mot Frälsaren, så kommer du att upptäcka att han väntar på dig med öppen famn. Han är ivrig att vägleda dig och du är endast en bön bort från att ta emot den vägledningen igen.⁸

För det andra bad inte fänrik Blair bara att Herren skulle *lösa* hans problem. Han frågade vad *han kunde göra* för att vara en del av lösningen. Vi kan på samma sätt fråga: "Herre, vad behöver jag göra *för att vara en del av lösningen?*" I stället för att bara lista våra problem i bön och be Herren lösa dem, bör vi söka efter mer proaktiva sätt att ta emot Herrens hjälp och förbinda oss att agera enligt Andens vägledning.

Det finns en tredje viktig lärdom i fänrik Blairs berättelse. Kunde han ha bett med sådan lugn tillförsikt om han inte hade tagit emot vägledning från Anden vid tidigare tillfällen? När en tyfon slår till finns inte tid att damma av den Helige Andens gåva och klura ut hur den ska användas. Den här unge mannen följde uppenbarligen ett mönster som han hade använt många gånger tidigare, bland annat som heltidsmissionär. Vi behöver den Helige Anden som vår vägledare i lugna vatten, så att vi inte kan missta oss på hans röst i den starkaste av stormar.

Vissa kanske tycker att vi inte bör förvänta oss daglig vägledning från Anden eftersom det "inte [är] lämpligt att [Gud] skall befalla i allt" för att vi

inte ska bli lata tjänare.⁹ Det här skriftstället gavs dock till några tidiga missionärer som bad Joseph Smith ta emot uppenbarelse åt dem som de borde ha fått själva. I den föregående versen sa Herren till dem att komma till missionsfältet ”enligt vad de rådslår mellan sig själva och mig”¹⁰.

De här missionärerna sökte specifik uppenbarelse angående sina resplaner. De hade ännu inte lärt sig att söka egen vägledning i personliga angelägenheter. Herren kallade den här inställningen för vad den är: lättja. Tidiga medlemmar i kyrkan kan ha varit så glada över att ha en sann profet att de riskerade att själva inte lära sig hur man tar emot uppenbarelse. Att vara andligt oberoende är att höra Herrens röst genom hans Ande för ens eget liv.

Alma rådde sin son: ”Rådgör med Herren *i allt vad du gör*.”¹¹ Att leva på det här sättet – det vi ofta kallar att ”leva enligt Andens vägledning” – är en stor förmån. Det medför en känsla av lugn och visshet såväl som Andens frukter: kärlek, glädje och frid.¹²

Fänrik Blairs förmåga att ta emot uppenbarelse räddade honom och hans skeppskamrater från en rasande storm. Andra slags stormar rasar i dag. Mormons boks liknelse om livets träd¹³ ger en kärnfull bild av hur andlig trygghet kan uppnås i en sådan värld. I drömmen skildras hur en plötslig mörkrets dimma uppstår för att andligen förgöra medlemmar i kyrkan som vandrar på stigen tillbaka till Gud.¹⁴

När jag begrundar den här bilden ser jag för mitt inre skaror av människor som färdas på den stigen, vissa med händer som fast greppar järnstången, men många andra följer bara dem som går framför dem. Det sistnämnda förhållningssättet kräver inte mycket eftertanke eller ansträngning. Man behöver bara göra och tänka det



som andra gör och tänker. Det fungerar fint i soligt väder. Men stormarna av förvillelse och dimmorna av falskhet uppstår utan förvarning. I de här situationerna är förtrolighet med den Helige Andens röst skillnaden mellan andligt liv och andlig död.

Nephis mäktiga löfte är att ”de som hörsammar Guds ord och *håller fast vid det*, ... skall aldrig förgås. Inte heller skall motståndarens frestelser och brinnande pilar slå dem med blindhet för att leda dem till undergång.”¹⁵

Att följa deras fotspår som går framför oss på stigen är inte tillräckligt. Vi kan inte bara göra och tänka det som andra gör och tänker – vi måste ta emot vägledning i våra liv. Vi måste var och en hålla den egna handen om järnstången. Då kan vi gå till Herren med ödmjuk tillförsikt, med vetskap om att han ska ”leda [oss] vid handen

och besvara [våra] böner”.¹⁶ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Rom. 8:11; se även Joh. 14:16.
2. Se 2 Ne. 2:21; Alma 42:9.
3. Mose 6:65.
4. Romans 8:2 [KJV]; se även 2 Ne. 25:25.
5. L&F 45:57.
6. Berättelse som delas med Frank Blairs tillstånd. Broder Blair, som nu är 89 år gammal, var i konferenscentret när talet gavs.
7. Det hebreiska ordet som översätts till ”repent” i exempelvis Ezekiel 14:6 [KJV] är *shoob* (transkriberat). Det betyder ”att vända tillbaka” eller ”vända om”. (Se James Strong, *The Exhaustive Concordance of the Bible* [1890], nr 7725).
8. Se Jakob 6:5; Mosiah 16:12; Alma 5:33; 19:36; 29:10; 3 Ne. 9:14.
9. L&F 58:26.
10. L&F 58:25; kursivering tillagd.
11. Alma 37:37; kursivering tillagd.
12. Se Gal. 5:22.
13. Se 1 Ne. 8; 12; 15.
14. Se 1 Ne. 8:23–24; 12:17.
15. 1 Ne. 15:24; kursivering tillagd.
16. L&F 112:10.



Reyna I. Aburto.

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

I enighet

För att nå vår storslagna bestämmelse behöver vi varandra och vi behöver vara eniga.

En av de mest förunderliga varelsena på jorden är monarkfjärilen. Under en resa till Mexiko då vi skulle tillbringa julen med min mans familj, besökte vi ett fjärilsreservat där miljoner monarkfjärilar övervintar. Det var fascinerande att se en sådan imponerande syn och reflektera över hur Guds skapelser är ett exempel på enighet och lydnad mot gudomliga lagar.¹

Monarkfjärilar är mästare på att navigera. De använder sig av solen för att veta i vilken riktning de ska flyga. Varje vår färdas de hundratals mil från Mexiko till Kanada och varje höst återvänder de till samma barrskogar i Mexiko.² De gör det år efter år, ett litet vingslag i taget. Under sin resa samlas de i skaror i träd om nättarna för att skydda sig mot köld och rovdjur.³



Liksom monarkfjärilarna som återvänder till sitt hem i Mexiko är vi på väg tillbaka till vårt himmelska hem.

På engelska talar man om en flock fjärilar som ett kalejdoskop.⁴ Är inte det en vacker bild? Varje fjärl i ett kalejdoskop är unik och ändå har dessa till synes sköra varelser alla formats av en kärleksfull skapare som gett dem förmågan att överleva, färdas, föröka sig och sprida liv när de rör sig från en blomma till en annan och sprider pollen. Även om varje fjärl är unik arbetar de tillsammans för att göra världen till en vackrare och mer fruktbar plats.

Likt monarkfjärilarna befinner vi oss på en färd tillbaka till vårt himmelska hem där vi kan återförenas med våra himmelska föräldrar.⁵ Likt fjärilarna har vi fått gudomliga egenskaper som gör att vi kan navigera genom livet för att "[uppfylla] ändamålet med [vår] skapelse".⁶ Likt dem kommer Herren, om våra hjärtan är förenade,⁷ att skydda oss "så som en höna samlar sina kycklingar under sina vingar"⁸ och göra oss till ett vackert kalejdoskop.

Flickor och pojkar, unga kvinnor och unga män, systrar och bröder, vi befinner oss på den här resan tillsammans. För att nå vår storslagna bestämmelse behöver vi varandra och vi behöver vara eniga. Herren har befallt oss: "Var ett, om ni inte är ett är ni inte mina."⁹

Jesus Kristus är det yttersta exemplet på enighet med sin Fader. De är ett i syfte, kärlek och handlingar och "Sonsens vilja införlivas i Faderns vilja".¹⁰

Hur kan vi följa Herrens fullkomliga exempel på enighet med Fadern och bli mer eniga med dem och med varandra?

Vi hittar ett inspirerande mönster i Apostlagärningarna 1:14. Vi läser: "[Männen] höll *enigt* ut i bön tillsammans med några kvinnor."¹¹

Jag tycker att det är anmärkningsvärt att ordet "enighet" dyker upp flera gånger i Apostlagärningarna,

där vi läser om vad Jesu Kristi efterföljare gjorde omedelbart efter det att han uppstigit till himlen som en uppstående varelse, och om vilka välsignelser de fick på grund av sina ansträngningar. Det är också anmärkningsvärt att vi finner ett liknande mönster bland de rättfärdiga på den amerikanska kontinenten under den tid då Herren besökte och betjänade dem. När man gör något i "enighet" gör man det i samförstånd och tillsammans.

Några exempel på vad de trofasta heliga gjorde i enighet på båda platserna var att vittna om Jesus Kristus, studera Guds ord och tjäna varandra i kärlek.¹²

Herrens efterföljare var ett i syfte, kärlek och handlingar. De visste vilka de var, de visste vad de måste göra, och de gjorde det med kärlek till Gud och till varandra. De var en del av ett storartat kalejdoskop som rörde sig framåt i enighet.

Några exempel på välsignelser som de fick var att de uppfylldes av den helige Anden, de fick se underverk ibland sig, kyrkan växte, det fanns inga stridigheter bland dem och Herren välsignade dem i allt.¹³

Vi kan anta att anledningen till att de var så eniga var att de kände Herren personligen. De hade varit nära honom och de hade bevittnat hans gudomliga mission, de underverk han utförde och hans uppståndelse. De såg och rörde vid märkena i hans händer och fötter. De visste med säkerhet att han var den utlovade Messias, världens Återlösare. De visste att "han är källan till allt helande, all frid och evigt framåtskridande".¹⁴

Även om vi kanske inte har sett vår Frälsare med våra fysiska ögon kan vi veta att han lever. När vi kommer närmare honom, när vi strävar efter att få ett personligt vittnesbörd om hans



gudomliga mission genom den Helige Anden, förstår vi bättre vad vårt syfte är. Guds kärlek bor då i våra hjärtan,¹⁵ vi får viljekraft att vara ett i våra familjers, församlingars och grannskaps kalejdoskop, och vi tjänar varandra "på nya och bättre sätt".¹⁶

Mirakel sker när Guds barn arbetar tillsammans, ledda av Anden, för att nå ut till nödställda.

Vi hör så många berättelser om hur människor visat sina grannar kärlek när katastrofer har inträffat. När staden Houston drabbades av en svår översvämning förra året glömde folk bort sina egna behov och kom till undsättning. En äldstekommissionspresident skickade ut ett nödrop i grannskapet och en flotta på 77 båtar sattes snabbt ihop. Räddningsmanskap tog sig runt till drabbade områden och transporterade hela familjer till ett av våra möteshus så att de kunde få tak över huvudet och den hjälp de så desperat behövde. Medlemmar och icke-medlemmar arbetade tillsammans med ett syfte.

I Santiago i Chile hade en hjälpföreningspresident en önskan om

att hjälpa invandrare från Haiti i sitt närområde. Genom att rådgöra med sina prästadömsledare kom hon och de andra ledarna på idén att erbjuda dessa invandrare kurser i spanska så att de bättre skulle kunna integreras i sitt nya hem. Varje söndagsmorgon samlades missionärerna och deras ivriga elever. Känslan av enighet i den byggnaden är ett inspirerande exempel på människor med olika bakgrunder som tjänar i enighet.

I Mexiko reste hundratals medlemmar i timmar för att hjälpa de som överlevt två stora jordbävningar. De kom med verktyg, maskiner och kärlek till sin nästa. När frivilliga samlades i ett av våra möteshus i väntan på instruktioner började borgmästaren i staden Ixhuatán att gråta när han såg ett sådant uttryck för "Kristi rena kärlek".¹⁷

Herren ger oss nu möjligheten att rådgöra tillsammans varje månad i våra prästadömskvorum och hjälpföreningar, så att vi alla kan delta mer aktivt i vårt församlings- eller grenskalejdoskop – en plats där vi alla passar in och där vi alla behövs.



Vi har alla olika stigar att vandra, men vi vandrar dem ändå tillsammans. Vår stig handlar inte om vad vi har gjort eller var vi varit, utan vart vi ska och vad vi är på väg att bli tillsammans, i enighet. När vi rådgör tillsammans, vägleda av den Helige Anden, kan vi se var vi befinner oss och var vi behöver vara. Genom den Helige Anden kan vi se sådant som vi inte ser med våra naturliga ögon eftersom "uppenbarelser kan fås av oss alla"¹⁸ och när vi slår ihop dessa uppenbarelser kan vi se mer.

När vi arbetar i enighet bör vårt syfte vara att söka och utföra Herrens vilja – vår motivation bör vara den kärlek vi känner till Gud och vår nästa¹⁹ och vår största önskan bör vara att "arbeta flitigt"²⁰ så att vi kan bereda vägen för Frälsarens härliga återkomst. Det enda sättet som vi kan göra det är genom att göra det "i enighet".

Låt oss likt monarkfjärilar fortsätta vår resa tillsammans med ett syfte, var och en av oss med våra egna egenskaper och bidrag, och arbeta för att göra det här till en vackrare och mer fruktbar värld, ett litet steg i taget och i harmoni med Guds bud.

Vår Herre Jesus Kristus har lovat oss att när vi samlas i hans namn är han mitt ibland oss.²¹ Jag vittnar om att han lever och att han uppstod en vacker

vårmorgon som den här. Han är monarkernas Monark, "kungarnas Kung och herrarnas Herre"²².

Må vi vara ett i Fadern och i hans enfödde Son och låta oss ledas av den Helige Anden är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Abr. 3:26; 4:7, 9–12, 15, 18, 21, 24–25.
2. Ett intressant faktum om monarkfjärilar är att det tar upp till tre generationer att genomföra resan norrut till Kanada. Dock gör en "supergeneration" hela resan söderut till Mexiko, tillbringar vintern där och flyger den första etappen tillbaka norrut. (Se "Flight of the Butterflies" [video, 2012]; "Flight: A Few Million Little Creatures That Could", WBUR News, 28 sep. 2012, wbur.org.)
3. Se "Why Do Monarchs Form Overnight Roosts during Fall Migration?" learner.org/jnorth/tm/monarch/sl/17/text.html.
4. Se "What Is a Group of Butterflies Called?" amazingbutterflies.com/frequentlyaskedquestions.htm; se även "kaleidoscope", merriam-webster.com. *Kalejdoskop* kommer från grekiskans *kalos* ("skön") och *eidos* ("form").
5. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, maj 2017, s. 145.
6. L&F 88:19; se även L&F 88:25.
7. Se Mosiah 18:21.
8. 3 Ne. 10:4.
9. L&F 38:27.
10. Mosiah 15:7.
11. Apg. 1:14; kursivering tillagd.
12. En del av det som de heliga gjorde i Jerusalem: valde en ny apostel och sju män med gott anseende och lade händerna på dem (se Apg. 1:26; 6:3–5); samlades på pingstdagen (se Apg. 2:1); vittnade om Jesus Kristus (se Apg. 2:22–36; 3:13–26; 4:10, 33; 5:42); kallade folk till omvändelse och döpte dem (se Apg. 2:38–41); höll fast vid gemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna (se Apg. 2:42); var tillsammans och hade allt gemensamt (se Apg. 2:44–46; 4:34–35); var i templet (se Apg. 2:46); delade måltid med varandra i jublande glädje (se Apg. 2:46); prisade Gud och var omtlyckta av hela folket (se Apg. 2:47); lydde tron (se Apg. 6:7); ägnade sig åt bön och åt ordets tjänst (se Apg. 6:4). En del av de saker som de heliga gjorde på den amerikanska kontinenten: predikade Kristi evangelium (se 3 Ne. 28:23); bildade en Kristi kyrka (se 4 Ne. 1:1); döpte människor (se 4 Ne. 1:1); alla behandlade varandra rättvist (se 4 Ne. 1:2); hade allting

gemensamt ibland sig (se 4 Ne. 1:3); återuppbyggde städer (se 4 Ne. 1:7–9); gifte sig (se 4 Ne. 1:11); vandrade efter de bud som de hade fått från Herren (se 4 Ne. 1:12); fortsatte att fasta och be (se 4 Ne. 1:12); kom ofta tillsammans för att be och höra Herrens ord (se 4 Ne. 1:12).

13. Några av de välsignelser som de heliga fick i Jerusalem: de uppfylldes av den helige Anden (se Apg. 2:4; 4:31); de fick tungomålstalets och profetians gåva och talade om Guds väldiga gärningar (se Apg. 2:4–18); många under och tecken gjordes genom apostlarna (se Apg. 2:43); underverk skedde (se Apg. 3:1–10; 5:18–19; 6:8, 15); fler människor slöt sig till kyrkan (se Apg. 2:47; 5:14). Några av de välsignelser som de heliga fick på den amerikanska kontinenten: människor omvändes till Herren (se 3 Ne. 28:23; 4 Ne. 1:2); ett släktled välsignades (se 3 Ne. 28:23); det fanns inga stridigheter eller ordstrider bland dem (se 4 Ne. 1:2, 13, 15, 18); det fanns inga rika eller fattiga (se 4 Ne. 1:3); de hade alla gjorts fria och var delaktiga i den himmelska gåvan (se 4 Ne. 1:3); det rådde fred i landet (se 4 Ne. 1:4); mäktiga underverk skedde (se 4 Ne. 1:5, 13); Herren gav dem mycket stor framgång (se 4 Ne. 1:7, 18); de blev starka och förökade sig mycket snabbt, och de blev mycket fagra och behagliga (se 4 Ne. 1:10); de välsignades enligt de många löften som Herren hade givit dem (se 4 Ne. 1:11); "det fanns [inte] några stridigheter i landet tack vare Guds kärlek som bodde i folkets hjärtan" (4 Ne. 1:15); "det fanns ingen avund, ingen missämja, inga oroligheter, inget hor, inga lögner, inga mord eller något slag av lösaktighet. Och det kunde förvisso inte finnas något lyckligare folk bland alla de folk som skapats av Guds hand" (4 Ne. 1:16); "det fanns inga rövare, inga mördare, inte heller fanns det lamaniter eller något annat slags -iter, utan de var ett, Kristi barn och arvingar till Guds rike" (4 Ne. 1:17); Herren välsignade dem i alla deras förehavanden (se 4 Ne. 1:18).
14. Jean B. Bingham, "För att er glädje skall bli fullkomlig", *Liahona*, nov. 2017, s. 85.
15. Se 4 Ne. 1:15.
16. Jeffrey R. Holland, "Sändebud till kyrkan", *Liahona*, nov. 2016, s. 62.
17. Moro. 7:47.
18. Neil L. Andersen, i "Biorganisationers paneler använder nya utbildningsbiblioteket", *Liahona*, apr. 2011, s. 76.
19. Se Matt. 22:37–40.
20. Jakob 5:61.
21. Se Matt. 18:20.
22. 1 Tim. 6:15.



Äldste Massimo De Feo
i de sjuttios kvorum

Ren kärlek: Kännetecknet på alla sanna lärjungar till Jesus Kristus

Jesu Kristi evangelium handlar främst om Faderns och Frälsarens kärlek till oss och vår kärlek till dem och till varandra.

Vi älskar och saknar president Thomas S. Monson och vi älskar och stödjer president Russell M. Nelson. President Nelson har en speciell plats i mitt hjärta.

När jag var en ung pappa kom vår lille son, som var fem år, hem från skolan en dag och frågade sin mamma: "Vad jobbar pappa med?" Han förklarade att hans nya klasskamrater hade börjat diskutera sina pappors jobb. En sa att hans pappa var polischef medan en annan stolt förkunnade att hans pappa var chef för ett stort företag.

Så när min son fick frågor om sin pappa svarade han bara: "Min pappa arbetar på ett kontor med en dator." När han märkte att svaret inte gjorde särskilt stort intryck på hans nya små vänner tillade han: "Och förresten är min pappa chef för universum."

Jag antar att diskussionen slutade där.

Jag sa till min fru: "Det är dags att lära honom fler detaljer i frälsningsplanen och vem som verkligen för befälet."

Men när vi undervisade våra barn om frälsningsplanen växte deras kärlek till vår himmelske Fader och till Frälsaren allteftersom de förstod att det är en kärleksplan. Jesu Kristi evangelium handlar främst om Faderns och Frälsarens kärlek till oss och vår kärlek till dem och till varandra.

Äldste Jeffrey R. Holland har sagt: "Evighetens största och främsta *bud* är att vi ska älska Gud av hela *vårt* hjärta, vår förmåga, vårt förstånd och vår styrka – det är det största och främsta budet. Men evighetens största och främsta *sanning* är att Gud älskar oss av allt *sitt* hjärta, sin förmåga, sitt förstånd och sin styrka. Den kärleken är grundstenen i evigheten och den bör vara grundstenen i våra dagliga liv."¹

Som grundstenen i vårt dagliga liv är ren kärlek något som erfordras av alla sanna lärjungar till Jesus Kristus.

Profeten Mormon lärde: "Därför, mina älskade bröder, be till Fadern av allt ert hjärta att ni må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över





alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare.”²

Kärlek är verkligen det sanna kännetecknet på alla sanna lärjungar till Jesus Kristus.

Sanna lärjungar älskar att tjäna. De vet att tjänande är ett uttryck för kärlek och ett förbund de ingick vid dopet.³ Oavsett vilka ämbeten de har i kyrkan eller deras roll i samhället känner de en växande önskan att älska och tjäna Herren och varandra.

Sanna lärjungar älskar att förlåta. De vet att Frälsarens försoning täcker allas våra synder och misstag. De vet att priset han betalade är ett pris där ”allt ingår”. Andliga skatter, avgifter, kommissioner och debiteringar på grund av synder, misstag och felsteg ingår. Sanna lärjungar är snara att förlåta och snara att be om förlåtelse.

Mina kära bröder och systrar, om ni har det svårt att finna styrka att förlåta, tänk då inte på vad andra har gjort mot er, utan tänk på vad Frälsaren har gjort för er, så kan ni finna frid i de återlösande välsignelserna av hans försoning.

Sanna lärjungar älskar att underkasta sig Herren med frid i hjärtat. De är ödmjuka och undergivna eftersom de älskar honom. De har tro nog att helt och fullt acceptera hans vilja, inte bara i det som han gör utan också i hur och

när han gör det. Sanna lärjungar vet att de verkliga välsignelserna inte alltid är vad de vill ha utan snarare vad Herren vill att de ska ha.

Sanna lärjungar älskar Herren mer än världen och är ståndaktiga och orubbliga i sin tro. De förblir starka och fast grundade i en föränderlig och förvirrande värld. Sanna lärjungar älskar att lyssna till Andens och profeternas röst och blir inte förvirrade av världens röster. Sanna lärjungar älskar att stå på ”heliga platser”⁴ och älskar att heliggöra platserna de står på. Vart de än går för de med sig Herrens kärlek och frid till andras hjärtan. Sanna lärjungar älskar att lyda Herrens bud och de lyder eftersom de älskar Herren. Eftersom de älskar och håller buden förnyas deras hjärtan och hela deras natur förändras.

Ren kärlek är kännetecknet på alla sanna lärjungar till Jesus Kristus.

Jag lärde mig om ren kärlek av min mor. Hon var inte medlem i kyrkan.

En dag för många år sedan besökte jag min mor, som kämpade mot cancer. Jag visste att hon skulle dö, men det bekymrade mig att hon led. Jag sa inget, men eftersom hon kände mig väl sa hon: ”Jag ser att du är bekymrad.”

Till min förvåning frågade hon mig sedan med svag röst: ”Kan du lära mig

att be? Jag vill be för dig. Jag vet att ni börjar med ’Käre himmelske Fader’, men vad säger jag sedan?”

När jag knäböjde vid hennes säng och hon bad för mig, kände jag en kärlek jag aldrig känt förut. Det var enkel, sann, ren kärlek. Fastän hon inte kände till frälsningsplanen hade hon i hjärtat en personlig kärleksplan, en moders kärleksplan för sin son. Hon hade ont och kämpade med att ens finna styrka att be. Det var knappt jag hörde hennes röst, men jag kände verkligen hennes kärlek.

Jag minns att jag tänkte: Hur kan någon som lider så mycket be för någon annan? Hon är den som behöver hjälp.

Då kom svaret tydligt till mig: ren kärlek. Hon älskade mig så mycket att hon glömde bort sig själv. I sin allra svåraste stund älskade hon mig mer än sig själv.

Mina kära bröder och systrar, var det inte det Frälsaren gjorde? Visserligen i ett evigt och mycket bredare perspektiv. Men mitt i sina största plågor, i trädgården den kvällen, var det han som behövde hjälp då han led på ett sätt vi inte ens kan föreställa oss eller förstå. Men i slutändan glömde han sig själv och bad för oss tills han hade betalat hela priset. Hur kunde han göra det? På grund av sin rena kärlek till Fadern, som sände honom, och till oss. Han älskade Fadern och oss mer än sig själv.

Han sonade för något han inte hade gjort. Han sonade för synder han inte hade begått. Varför? Ren kärlek. Eftersom han hade betalat hela priset kunde han erbjuda oss välsignelserna av det han betalat för om vi bara ville omvända oss. Varför erbjöd han oss det här? Återigen och alltid: Ren kärlek.

Ren kärlek är kännetecknet på alla sanna lärjungar till Jesus Kristus.



Äldste Claudio D. Zivic
i de sjuttios kvorum

President Thomas S. Monson sa: "Låt oss börja nu, redan i dag, att uttrycka vår kärlek till alla Guds barn, vare sig de är släktingar, vänner, bekanta eller fullständiga främlingar. När vi stiger upp varje morgon, låt oss besluta oss för att reagera med kärlek och vänlighet på allt som kommer i vår väg."⁵

Bröder och systrar, Jesu Kristi evangelium är ett kärlekens evangelium. Det största budet handlar om kärlek. För mig handlar alltihop om kärlek. Kärleken från Fadern, som offrade sin Son för oss. Kärleken från Frälsaren, som offrade allt för oss. Kärleken hos en mor eller far som skulle ge vad som helst för sina barn. Kärleken hos dem som tjänar i tysthet och som är obekanta för de flesta av oss men välbekanta för Herren. Kärleken hos dem som förlåter alla och alltid. Kärleken hos dem som ger mer än de får.

Jag älskar min himmelske Fader. Jag älskar min Frälsare. Jag älskar evangeliet. Jag älskar den här kyrkan. Jag älskar min familj. Jag älskar det här underbara livet. För mig handlar alltihop om kärlek.

Må den här dagen då vi minns Frälsarens uppståndelse bli en dag av andlig förnyelse för var och en av oss. Må den här dagen bli början på ett liv fyllt av kärlek, "grundstenen i vårt dagliga liv".

Må våra hjärtan fyllas med Kristi rena kärlek, det sanna kännetecknet på alla sanna lärjungar till Jesus Kristus. Det är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Jeffrey R. Holland, "I morgon skall Herren göra under bland er", *Liahona*, maj 2016, s. 126–127.
2. Moro. 7:48.
3. Se Mosiah 18:10.
4. L&F 45:32.
5. Thomas S. Monson, "Kärlek – kärnan i evangeliet", *Liahona*, maj 2014, s. 94.

Den som håller ut till slutet ska bli frälst

Låt oss vara trogna det vi har trott på och det vi vet.

Kära bröder och systrar, jag uppskattar verkligen möjligheten att få uttrycka några av mina känslor till er.

För flera år sedan var jag och min fru närvarande vid invigningsceremonin för den interaktiva utställningen för barn på kyrkans historiska museum i Salt Lake City. När ceremonin var slut gick president Thomas S. Monson fram till oss och tog oss i hand och sa: "Håll

ut så kommer ni att segra" – en stor lärdom och en sanning som vi alla så klart kan bekräfta.

Jesus Kristus försäkrade oss: "Den som håller ut till slutet ska bli frälst."¹

Att hålla ut innebär "att stå fast i sitt beslut att hålla Guds bud trots frestelser, motgångar och svårigheter".²

Även de som har haft mäktiga andliga upplevelser och har tjänat troget kan en dag gå vilse eller bli inaktiva



om de inte håller ut till slutet. Må vi alltid ha orden "det ska inte hända mig" inpräntade i våra sinnen och hjärtan.

När Jesus Kristus undervisade i Kapernaum "drog sig många av hans lärjungar undan och slutade vandra med honom.

Då sade Jesus till de tolv: "Inte tänker ni väl också gå?"³

Jag tror att Jesus Kristus i dag frågar var och en av oss som har slutit heliga förbund med honom: "Inte tänker ni väl också gå?"

Min bön är att vi var och en, efter att ha reflekterat djupt över vad evigheten bär i sin famn, ska svara som Simon Petrus: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord."⁴

Låt oss vara trogna det vi har trott på och det vi vet. Om vi inte har levt i enlighet med det vi vet, låt oss ändra på det. Syndare som fortsätter att synda och som inte omvänder sig, sjunker djupare och djupare ner i smutsen tills Satan gör dem till sina, vilket allvarligt äventyrar deras möjligheter att omvända sig, bli förlåtna och välsignas med evighetens alla välsignelser.

Jag har hört många ursäkter från personer som slutat delta aktivt i kyrkan och inte längre har rätt perspektiv på syftet med vår resa här på jorden. Jag uppmanar dem till reflektion och till att återvända, eftersom jag tror att ingen kommer kunna komma med ursäkter inför vår Herre Jesus Kristus.

När vi döpte oss slöt vi förbund – inte med vilken man som helst utan med Frälsaren, och gick med på att "ta på [oss] Jesu Kristi namn och [vara] beslutna att tjäna honom intill änden".⁵

Vår närvaro på sakramentsmötena är ett av de viktigaste sätten för oss att utvärdera vår beslutsamhet att tjäna honom, vår andliga styrka, och hur mycket vår tro på Jesus Kristus har vuxit.

Att ta del av sakramentet är det viktigaste vi kan göra på sabbatsdagen. Herren förklarade den här förrättningen för sina apostlar precis innan han dog. Han gjorde samma sak på den amerikanska kontinenten. Han säger till oss att om vi deltar i den här förrättningen är det ett vittne för Fadern om att vi alltid minns honom och han lovar i gengäld att vi alltid kommer att ha hans ande hos oss.⁶

I Alma den yngres ord till sin son Shiblon finner vi kloka råd och varningar som hjälper oss att förbli trogna våra förbund.

"Se till att du inte förhäver dig i höghed, ja, se till att du inte skryter, vare sig med din egen visdom eller med din stora styrka.

Var frimodig, men inte överlägsen. Och se även till att du tyglar alla dina lidelser så att du kan fyllas med kärlek. Se till att du avhåller dig från lättja."⁷

För flera år sedan när jag var på semester ville jag paddla kajak för

första gången. Jag hyrde en kajak och full av entusiasm kastade jag mig ut i havet.

Efter några minuter välte en våg kajaken. Med stor ansträngning och med paddeln i ena handen och kajaken i den andra lyckades jag komma på rätt köl.

Jag försökte på nytt att paddla min kajak, men bara några minuter senare tippade den över igen. Jag fortsatte envist att försöka men utan resultat, tills någon som förstod sig på kajaker sa att det måste finnas en spricka i den och att kajaken måste ha tagit in vatten vilket gjort den ostadig och omöjlig att kontrollera. Jag släpade i land kajaken och drog ut proppen och mycket riktigt kom det ut en stor mängd vatten.

Jag tror att vi ibland går igenom livet med synder som, likt läckan i min kajak, hindrar vår andliga utveckling.

Om vi fortsätter att synda glömmar vi de förbund som vi har slutit med Herren, även om vi fortsätter att kantra





på grund av den obalans som dessa synder skapar i våra liv.

Precis som sprickorna i min kajak behöver sprickorna i våra liv lagas. Vissa synder kräver mer arbete för att vi ska kunna omvända oss från dem.

Därför borde vi fråga oss: Hur ligger vi till vad gäller vår inställning gentemot Frälsaren och hans verk? Är vi som Petrus när han förnekade Kristus? Eller har vi kommit så långt att vi har samma inställning och beslutsamhet som han hade efter det stora missionsuppdrag han fick av Frälsaren?⁸

Vi måste sträva efter att lyda alla buden och särskilt dem som är svårast för oss att hålla. Herren kommer att vara vid vår sida och hjälpa oss när vi behöver det och är svaga, och om vi visar en uppriktig önskan och handlar utifrån den, kommer han att ”göra så att det svaga blir starkt.”⁹

Lydnad ger oss styrka att övervinna synden. Vi måste även förstå att när vår tro prövas måste vi vara lydiga, ofta utan att veta resultaten i förväg.

Jag föreslår en formel som hjälper oss hålla ut till slutet:

1. Dagligen be och läsa skrifterna.
2. Varje vecka ta del av sakramentet med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.
3. Betala vårt tionde och våra fasteoffer varje månad.
4. Vartannat år – varje år för ungdomar – förnya våra tempelrekommendationer.
5. Under hela livet tjäna i Herrens verk.

Må evangeliets stora sanningar hålla våra sinnen på rätt köl, och må vi hålla våra liv fria från sprickor som kan hindra vår trygga resa på livets hav.

Framgång på Herrens sätt har ett pris, och det enda sättet att nå den är genom att betala det priset.

Jag är så tacksam över att vår Frälsare höll ut till slutet och genomförde sitt stora försoningsoffer.

Han led för våra synder, smärtor, depressioner, ångestkänslor, sjukdomar

och rädslor, och därför vet han hur han ska hjälpa oss, inspirera oss, trösta oss och hur han ska stärka oss så att vi kan hålla ut och få den krona som väntar dem som inte låter sig besegras.

Livet ser olika ut för var och en av oss. Vi har alla en tid av prövning, en tid av lycka, en tid för att fatta beslut, en tid för att övervinna hinder och en tid för att tillvarata möjligheter.

Oavsett hur vår personliga situation ser ut, vittnar jag om att vår Himmelske Fader ständigt säger: ”Jag älskar dig. Jag stöttar dig. Jag är med dig. Ge inte upp. Omvänd dig och håll ut på den väg jag har visat dig. Och jag lovar dig att vi kommer att ses igen i vårt celestia hem.” I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt. 24:13.
2. HFS, ”Uthärda”, scriptures.lds.org
3. Joh. 6:66–67.
4. Joh. 6:68.
5. L&F 20:37.
6. Se 3 Ne. 18:7.
7. Alma 38:11–12.
8. Se Mark. 16:15.
9. Eth. 12:27.



President Henry B. Eyring
andre rådgivare i första presidentskapet

Hans Ande hos er

Jag ber av hela mitt hjärta att du ska höra Andens röst vilken sänds i så frikostigt mått till dig.

Mina bröder och systrar, jag är tacksam för möjligheten att tala till er på Herrens sabbat, vid generalkonferensen för hans kyrka under denna påskhögtid. Jag tackar min Himmelske Fader för gåvan som är hans älskade Son, som frivilligt kom till jorden för att bli vår Återlösare. Jag är tacksam för kunskapen att han sonade för våra synder och steg fram i uppståndelsen. Varje dag välsignas jag med att veta att på grund av hans försoning kan jag en dag uppstå för att leva för evigt i en kärleksfull famil.



Jag vet dessa saker på det *enda sätt* någon av oss kan veta dem. Den Helige Anden har talat till mitt sinne och hjärta att de är sanna – inte bara en gång utan ofta. Jag har behövt den fortsatta trösten. Vi upplever alla tragedier under vilka vi behöver Andens bekräftelse. Jag kände det när jag en dag stod med min far i ett sjukhus. Vi såg min mor ta några hastiga andetag – och sedan inga fler. När vi betraktade hennes ansikte log hon då smärtan försvann. Efter några tysta ögonblick talade min far först. Han sa: "En liten flicka har gått hem."

Han sa det mjukt. Han verkade känna frid. Han gav uttryck för något han visste var sant. I tysthet började han samla ihop mors personliga tillhörigheter. Han gick ut i sjukhuskorridoren för att tacka var och en av sköterskorna och läkarna som hade sett till henne under flera dagar.

Min far hade den Helige Andens sällskap i den stunden så att han kunde känna, veta och göra det han gjorde den dagen. Han hade i likhet med många tagit emot löftet: "Så att de alltid kan ha hans Ande hos sig" (L&F 20:79).

Mitt hopp i dag är att stärka er önskan och er förmåga att ta emot den Helige Anden. Kom ihåg, han är den tredje medlemmen i gudomen. Fadern och Sonen är uppståndna varelser. Den

Helige Anden är en person som består av ande. (Se L&F 130:22.) Det är ditt val om du ska ta emot honom och välkomna honom in i ditt hjärta och sinne.

Villkoren för hur vi kan ta emot denna gudomliga välsignelse tydliggörs i orden som uttalas varje vecka men som kanske inte alltid sjunker in i våra hjärtan och sinnen. För att få Anden sänd till oss så måste vi "alltid minnas" Frälsaren och "hålla hans bud" (se L&F 20:77).

Den här tiden på året hjälper oss minnas Frälsarens offer och hur han uppstod från graven som en återuppståndna varelse. Många av oss har bilder av dessa händelser i våra minnen. Jag stod en gång med min hustru utanför en grav i Jerusalem. Många tror att det är den graven varifrån den korsfäste Frälsaren framkom som en återuppståndna och levande Gud.

Den respektfulle guiden gjorde en gest med sin hand den dagen och sa till oss: "Kom och titta på en tom grav."

Vi böjde oss ner för att gå in. Vi såg en stenbänk vid en vägg. Men till mitt sinne kom en annan bild, lika verklig som det vi såg den dagen. Det var bilden av Maria som hade lämnats av apostlarna vid graven. Det är vad Anden lät mig se och höra i mitt sinne, lika klart som om jag hade varit där:

"Men Maria stod utanför graven och grät. När hon gråtande lutade sig in i graven,

fick hon se två änglar i vita kläder sitta där Jesu kropp hade legat, den ene vid huvudändan och den andre vid fotändan.

De frågade henne: 'Kvinna, varför gråter du?' Hon svarade: 'De har tagit min Herre, och jag vet inte var de har lagt honom.'

När hon hade sagt det, vände hon sig om och såg Jesus stå där, men hon förstod inte att det var han.



Jesus frågade henne: 'Kvinna, varför gråter du? Vem söker du?' Hon trodde att det var trädgårdsmästaren och sade till honom: 'Herre, om det är du som har burit bort honom, så säg var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom.'

Jesus sade till henne: 'Maria.' Då vände hon sig om och sade till honom på hebreiska: 'Rabbuni!' – det betyder lärare.

Jesus sade till henne: 'Rör mig inte, för jag har inte stigit upp till Fadern än. Men gå till mina bröder och säg till dem att jag stiger upp till min Far och er Far, till min Gud och er Gud' (Joh. 20:11-17).

Jag har bett om att få lov att känna något liknande det Maria kände vid graven och vad två andra apostlar kände på sin väg till Emmaus medan de färdades med den uppståndne Frälsaren, i tron att han var en besökare i Jerusalem:

"Men de bad honom ivrigt: 'Stanna kvar hos oss! Det är snart kväll och dagen går mot sitt slut.' Då gick han in och stannade hos dem.

Och när han låg till bords med dem, tog han brödet, tackade Gud, bröt det och gav åt dem.

Då öppnades deras ögon, och de kände igen honom, men han försvann ur deras åsyn.

De sade till varandra: 'Brann inte våra hjärtan i oss när han talade med oss på vägen, när han öppnade Skrifterna för oss?' (Luk. 24:29-32).

Några av dessa ord upprepades under ett sakramentsmöte som jag närvarade vid för mer än 70 år sedan. På den tiden hölls sakramentsmötena på kvällarna. Det var mörkt ute. Församlingen sjöng dessa välbekanta ord. Jag hade hört dem många gånger. Men mitt bestående minne är av en känsla den särskilda kvällen. Den för mig närmare Frälsaren. Om jag citerar orden så kanske känslan kommer till oss alla igen:

*Bliv kvar hos mig, det afton är,
och timman bliver sen;
Välkommen var, min gäst så kär;
mot natt det lider re'n.
Nu skymning faller, dröj, jag ber,
i denna timma sen.*

*Bliv kvar hos mig, det afton är,
du dagens stöd mig är.
Mitt bröst du gjort mer brinnande,*

*då du mig varit när.
Du är mitt ljus, min fot skall ej
nå törne eller sten.*

*O Frälsare, bli kvar hos mig,
mot natt det lider re'n.
O Frälsare, bli kvar hos mig,
mot natt det lider re'n.¹*

Än mer dyrbart än minnet av händelser är minnet av när den Helige Anden rör vid våra hjärtan och hans fortsatta bekräftelse av sanning. Mer dyrbart än att kunna se med våra ögon eller att minnas ord som har talats och lästs är att minnas känslan som åtföljer Andens stilla röst. Jag har sällan känt det exakt så som de resande på vägen mot Emmaus kände – likt en mild men omisskännlig brännande känsla i hjärtat. Det är oftare en känsla av lätt och stillsam bekräftelse.

Vi har den Helige Andens ovärderliga löfte att vara vår följeslagare och vi har även sanna anvisningar om hur vi kan göra anspråk på den gåvan. Dessa ord uttalas av Herrens bemyndigade tjänare när han lägger sina händer på vårt huvud: "Ta emot den Helige

Anden.” I den stunden försäkras du och jag att han kommer att sändas. Men det är vår plikt att välja att öppna våra hjärtan för att ta emot Andens betjäning under hela livet.

Profeten Joseph Smiths upplevelser vägleder oss. Han påbörjade och fortsatte sin verksamhet med beslutet att hans egen visdom inte var tillräcklig för att veta vilken väg han skulle följa. Han valde att vara ödmjuk inför Gud.

Därefter valde Joseph att fråga Gud. Han bad i tro på att Gud skulle svara. Svaret kom när han var en ung pojke. Dessa budskap kom när han behövde veta hur Gud skulle upprätta sin kyrka. Den Helige Anden tröstade och vägledde honom genom hela hans liv.

Han följde inspiration när det uppstod svårigheter. Han mottog exempelvis vägledning att skicka de tolv till England när han som mest behövde dem. Han skickade dem.

Han tog emot tillrättavisning och tröst från Anden när han fängslades och de heliga var oerhört förtryckta. Och han lydde när han färdades till Carthage trots att han visste att han stod inför dödlig fara.

Profeten Joseph Smith var ett exempel för oss på hur vi kan ta emot fortsatt andlig vägledning och tröst genom den Helige Anden.

Det första val han gjorde var att vara ödmjuk inför Gud.

Det andra var att be med tro på Herren Jesus Kristus.

Det tredje var att lyda exakt. Lydnad kan vara att agera snabbt. Det kan vara att förbereda sig. Eller det kan vara att vänta med tålmod på ytterligare inspiration.

Och det fjärde är att be för att känna till andras behov och hjärtan och hur du kan hjälpa dem åt Herren. Joseph bad för de heliga som befann sig i svårigheter när han var i fängelse. Jag



har haft möjligheten att observera Guds profeter när de ber sina böner, frågar efter inspiration, tar emot vägledning och agerar på den.

Jag har sett hur ofta deras böner handlar om de människor de älskar och tjänar. Deras omsorg för andra tycks öppna deras hjärtan för att ta emot inspiration. Det kan vara likadant för dig.

Inspiration hjälper oss att tjäna andra åt Herren. Du, liksom jag, har upplevt det. Min biskop sa en gång till mig – vid ett tillfälle då min hustru hade svåra prövningar i sitt eget liv – ”Varje gång jag hör om någon i församlingen som behöver hjälp så upptäcker jag att din hustru hunnit dit före mig. Hur gör hon det?”

Hon är lik alla dem som är framstående tjänare i Herrens rike. Det verkar som att det finns två saker de gör. Framstående tjänare har kvalificerat sig för att den Helige Anden ska vara en nästintill ständig följeslagare. Och de har kvalificerats för kärlekens gåva vilken är Kristi rena kärlek. Dessa gåvor har vuxit inom dem när de har använt dem i tjänande, på grund av sin kärlek till Herren.

Det sätt varpå bön, inspiration och kärlek till Herren samverkar i vårt

tjänande beskrivs för mig perfekt med dessa ord:

”Om ni ber om något i mitt namn, ska jag göra det.

Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.

Och jag ska be Fadern, och han ska ge er en annan Hjälpare, som ska vara hos er för alltid:

sanningens Ande. Världen kan inte ta emot honom, för världen ser honom inte och känner honom inte. Ni känner honom, för han förblir hos er och ska vara i er.

Jag ska inte lämna er faderlösa, jag ska komma till er.

Ännu en kort tid, och världen ser mig inte längre. Men ni ska se mig, för jag lever, och ni ska leva.

Den dagen ska ni förstå att jag är i min Far, och att ni är i mig och jag i er.

Den som har mina bud och håller fast vid dem är den som älskar mig. Den som älskar mig ska bli älskad av min Far, och jag ska älska honom och uppenbara mig för honom” (Joh. 14:14–21).

Jag bär mitt personliga vittnesbörd om att Fadern är i denna stund medveten om dig, dina känslor och de andliga och timliga behoven hos alla runt dig. Jag bär vittne om att Fadern och Sonen sänder den Helige Anden



President Dallin H. Oaks
förste rådgivare i första presidentskapet

till alla som har den gåvan, frågar efter den välsignelsen och strävar efter att vara värdig den. Varken Fadern, eller Sonen eller den Helige Anden tvingar sig på i våra liv. Vi är fria att välja. Herren har sagt till alla:

”Se, jag står vid dörren och knackar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, ska jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig.

Den som segrar ska jag låta sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har sekrat och sitter hos min Far på hans tron.

Den som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna!” (Upp. 3:20–22).

Jag ber av hela mitt hjärta att du ska höra Andens röst vilken sänds i så frikostigt mått till dig. Och jag ber att du alltid ska öppna ditt hjärta för att ta emot honom. Om du ber om inspiration med verkligt uppsåt och med tro på Jesus Kristus, så kommer du att få det på Herrens sätt och i hans egen tid. Gud gjorde det för den unge Joseph Smith. Han gör det i dag för vår levande profet, president Russell M. Nelson. Han har placerat dig nära andra Guds barn så att du kan tjäna dem åt honom. Jag vet det, inte endast genom det jag har sett med mina ögon utan än mer kraftfullt genom det Anden har viskat till mitt hjärta.

Jag har känt den kärlek som Fadern och hans älskade Son har till alla Guds barn i världen och för hans barn i andevärlden. Jag har känt trösten och vägledningen från den Helige Anden. Jag ber att du må känna glädjen av att ha Anden med dig som ständig följeslagare. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. ”Bliv kvar hos mig, det afton är”, *Psalmer*, nr 101.

Små och enkla medel

Vi behöver påminnas om att totalt sett och i det långa loppet får till synes små medel stora ting att ske.

I.

Mina kära bröder och systrar, liksom er har jag blivit djupt rörd och upplift och inspirerad av budskapet och musiken och känslan av att få vara tillsammans. Jag är säker på att jag talar för oss alla när jag nu tackar våra bröder och systrar som, som redskap i Herrens hand, har stärkt oss under vår stund tillsammans.

Jag är glad att få tala till den här lyssnarskaran på påsksöndagen. I dag firar vi tillsammans med andra kristna vår Herre Jesu Kristi uppståndelse. För medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är Jesu Kristi bokstavliga uppståndelse en grundpelare i vår tro.

Eftersom vi tror på redogörelserna i både Bibeln och Mormons bok om Jesu Kristi bokstavliga uppståndelse, tror vi också på det stora antal lärdomar i skrifterna om att en liknande uppståndelse väntar alla dödliga som någonsin har levt på den här jorden. Den uppståndelsen ger oss det som aposteln Petrus kallade ”ett levande hopp” (1 Petr. 1:3). Detta levande hopp är vår övertygelse om att döden inte är slutet på vår identitet utan bara ett nödvändigt steg i vår himmelske Faders barmhärtiga plan för sina barn. Den planen erfordrar en övergång från dödlighet till odödlighet. En grundläggande del av den

övergången är dödens solnedgång och den underbara morgon som möjliggörs av vår Herre och Frälsares uppståndelse, vilken vi firar den här påsksöndagen.

II.

I en underbar psalm vars ord skrevs av Eliza R. Snow, sjunger vi:

*O visdom stor, o kärleks nåd:
Vår Gud oss frälsning bjöd,
och Herren kom från himlens råd
att lida korsets död.¹*

Som ett steg i denna gudomliga plan och endräkt, samlas vi till möten, som den här konferensen, för att undervisa och stödja varandra.

Jag har känt mig manad att den här morgonen använda mig av Almas ord när han undervisade sin son Helaman, vilka är nedtecknade i Mormons bok: ”Med små och enkla medel uträttas mycket stort” (Alma 37:6).

Vi undervisas om många små och enkla medel i Jesu Kristi evangelium. Vi behöver påminnas om att totalt sett och i det långa loppet får dessa till synes små medel stora ting att ske. Många tal om det här ämnet har hållits av generalauktoriteter och andra respekterade lärare. Ämnet är så viktigt att jag vill tala om det igen.

Jag påmindes om kraften i små och enkla medel i det långa loppet genom något som jag såg på en morgonpromenad. Här är bilden jag tog. Den tjocka och starka betongtrottoaren spricker. Är det följderna av stora och kraftfulla stötar? Nej, den här sprickbildningen orsakas av den långsamma tillväxten av en av rötterna som löper ut från trädet i närheten. Här är ett liknande exempel jag såg på en annan gata.

Den påtryckande kraften som fick de här tunga betongtrottoarerna att spricka var för liten för att mätas



dagligen eller ens månatligen, men dess inverkan i det långa loppet var otroligt kraftfull.

Så är också den kraftfulla inverkan av de små och enkla medel som vi undervisar om i skrifterna och av levande profeter. Tänk bara på skriftstudierna som vi har fått lära oss att införliva i våra dagliga liv. Eller tänk på de personliga böner och de familjeböner på knä som ingår i trofasta sista dagars heligas regelbundna trosutövning. Tänk på ungdomarnas deltagande i

seminariet eller institutklasserna för unga vuxna. Även om dessa verksamheter kan tyckas små och enkla, blir resultatet i det långa loppet andlig uppbyggelse och tillväxt. Det sker eftersom var och en av dessa små och enkla medel inbjuder till den Helige Andens sällskap, Vittnet som upplyser oss och leder oss till sanning, precis som president Eyring förklarade.

Ännu en källa till andlig uppbyggelse är ständigt omvändelse, även efter till synes små överträdelser. Vår egen inspirerade självbedömning kan hjälpa oss förstå var vi brustit och hur vi kan



förbättra oss. Sådan omvändelse bör föregå vårt deltagande av sakramentet varje vecka. Några saker att fundera över i den här omvändelseprocessen föreslås i psalmen "Har jag gjort något gott?"

*Har jag gjort något gott på vår jord
i dag?*

Har jag tröstat den som fällt en tår?

*Har jag glatt någon vän, visat kärlek
till den,*

och gjort allt vad jag förmår?

Har jag lättat någons börda i dag?

Har jag fyllt den sjukas begär?

*Har jag gett av min styrka till den som
är svag?*

När de bad om hjälp, var jag där?²

Visst handlar det här om små medel, men de är sannerligen bra exempel på det som Alma lärde sin son Helaman: "Och Herren Gud använder sig av medel för att genomföra sina stora och eviga avsikter, och med mycket små medel ... åstadkommer [Herren] många själs frälsning" (Alma 37:7).

President Steven C. Wheelwright gav en lyssnarskara på Brigham Young University-Hawaii den här inspirerade beskrivningen av Almas undervisning: "Alma bekräftade för sin son att förvisso är det mönster som Herren följer när vi utövar tro på honom och följer hans föreskrifter i det som är smått och enkelt, att han välsignar oss med små dagliga underverk, och i det långa loppet med förunderliga verk."³

President Howard W. Hunter lärde: "Ofta är det de alldagliga sysslorna vi utför som har störst positiv inverkan på andras liv, jämfört med sådant som världen så ofta anser har med storhet att göra."⁴

En tilltalande sekulär lära om just den här principen kommer från den före detta senatoren Dan Coats från Indiana, som skrev: "Den enda förberedelsen för just det djupgående beslut som kan förändra ett liv eller till och med en nation, är de hundratals och tusentals halvmedvetna, självdefinierande, till synes obetydliga beslut som fattas enskilt."⁵

Dessa "till synes obetydliga" personliga beslut innefattar hur vi använder vår tid, vad vi ser på teve och på internet, vad vi läser, den konst och musik vi omger oss med på jobbet och hemma, vilken underhållning vi söker

och hur vi tillämpar vår förpliktelse att vara ärliga och sannfärdiga. Ytterligare ett till synes litet och enkelt medel är att vara hövlig och gladlynt i vår personliga kontakt med andra.

Inga av de här önskvärda små och enkla medlen lyfter oss till storhet om de inte utövas konsekvent och kontinuerligt. President Brigham Young sägs ha sagt: "Våra liv består av små, enkla förhållanden som sammantagna blir något storartat och summerar hela den mannens eller kvinnans liv."⁶

Vi omges av medias inflytande och kulturellt förfall som drar oss nedströms i våra värderingar om vi inte ständigt gör motstånd. För att ta oss uppströms mot vårt eviga mål, måste vi ständigt fortsätta paddla. Det hjälper om vi ingår i ett lag som paddlar tillsammans, som ett roddarlag i full fart. För att bygga vidare på det exemplet är de kulturella strömmarna så starka att vi, om vi så för en stund slutar paddla, förs nedströms mot en destination som vi inte eftertraktar men som blir oundviklig om vi inte ständigt försöker ta oss framåt.

Efter att Nephi redogjort för en till synes liten händelse som fick stora följder, skrev han: "Och sålunda ser vi att Herren med små medel kan åstadkomma stora ting" (1 Ne. 16:29). I Gamla testamentet finns ett minnesvärt exempel på detta. Där läser vi om hur israeliterna hemsöktes av giftiga ormar. Många människor dog av deras bett (se 4 Mos. 21:6). När Moses bad om hjälp blev han inspirerad att göra "en kopparorm och [sätta] upp den på en påle". Och "om någon blev biten av en orm, fäste han blicken på kopparormen och fick leva" (v. 9). Vilken liten sak för ett sådant mirakulöst resultat! Och ändå, som Nephi förklarade när han tog upp det här exemplet för dem som gjorde uppror



mot Herren, även när Herren hade förberett ett enkelt sätt genom vilket de kunde bli botade, "eftersom detta sätt var så enkelt eller så lätt, var det många som omkom" (1 Ne. 17:41).

Det exemplet och den lärdomen påminner oss om att tillvägagångssättets enkelhet eller det befallda uppdragets lätthet inte betyder att det inte är viktigt för att vi ska kunna uppnå vår rättfärdiga önskan.

På liknande sätt kan även små olydiga gärningar eller mindre misslyckanden med att leva rättfärdigt dra oss ner mot det resultat som vi blivit varnade för. Visdomsordet ger

ett exempel på det. Troligen kan inte en enda cigarett, en enda alkoholhaltig drink eller en enda dos av någon annan drog ge en mätbar inverkan på kroppen. Men i det långa loppet ger de en kraftfull och möjligen oåterkallelig inverkan. Kom ihåg sprickorna i trottoaren av de gradvisa små utvidgningarna av trädets rötter. En sak är säker, de hemska följderna av att ta del av något som är beroendeframkallande, som droger som attackerar våra kroppar eller pornografiskt material som bryter ner våra tankar, går helt och hållet att undvika om vi aldrig tar del av dem en första gång – inte en enda gång.



För många år sedan beskrev president M. Russell Ballard för besökarna på en generalkonferens hur ”små och enkla saker kan vara negativa och destruktiva för en persons frälsning”. Han lärde: ”Som tunna fibrer som man kan göra ett garn av, sedan ett snöre och till sist ett rep, kan en kombination av dessa småsaker bli så stark att den inte kan brytas. Vi måste alltid vara medvetna om den kraft små och enkla saker kan ha när andligheten byggs”, sa han. ”Samtidigt måste vi vara medvetna om att Satan använder små och enkla medel för att leda oss in i hopplöshet och förtvivlan.”⁷

President Wheelwright gav en liknande varning till sina åhörare på BYU–Hawaii: ”Det är genom försummelse av de små och enkla medlen som tron sviktar, underverk upphör och framåtskridande mot Herren och hans rike först hejdas och sedan börjar lösas upp i och med att en strävan efter Guds rike ersätts med mer timliga strävanden och världsliga ambitioner.”⁸

Som ett skydd mot de ökande inflytanden som är destruktiva för vårt andliga framåtskridande behöver vi följa

det andliga mönstret av små och enkla medel. Äldste David A. Bednar beskrev den här principen under BYU:s kvinnokonferens: ”Vi kan lära oss mycket om det här andliga mönstrets natur och vikt av tekniken att ... droppa vatten på jord i mycket långsam takt”, till skillnad mot att ösa eller spruta stora mängder vatten där det kanske inte behövs.

Han förklarade: ”Dropparna som i jämn takt sjunker djupt ner i marken ger en hög fuktighetsgrad i jorden där plantor kan frodas. Om du och jag på liknande sätt fokuserar på och ofta tar emot regelbundna droppar av andlig näring, kan evangeliets rötter gräva sig djupt in i vår själ, bli fast förankrade och grundade och producera utsökt och välsmakande frukt.”

Han fortsatte: ”Det andliga mönstret av små och enkla medel som frambringar stora ting leder till orubblighet och ståndaktighet, fördjupat engagemang och mer fullständig omvändelse till Herren Jesus Kristus och hans evangelium.”⁹

Profeten Joseph Smith undervisade om den här principen i ord som nu

finns med i Läran och förbunden: ”Låt ingen betrakta detta som något obetydligt, ty det finns mycket ... vad beträffar de heliga som är beroende av detta” (L&F 123:15).

I samband med de tidigaste försöken att etablera kyrkan i Missouri, manade Herren till tålmod, för ”allt måste ske i sin tid” (L&F 64:32). Sedan gav han den här stora lärdomen: ”Bli därför inte trötta av att göra gott, ty ni lägger grundvalen till ett stort verk. Och av det ringa kommer det som är stort” (L&F 64:33).

Jag tror att vi alla önskar följa president Russell M. Nelsons uppmaning att sträva framåt ”på förbundsstigen”.¹⁰ Vår beslutsamhet att göra det stärks genom att vi konsekvent följer ”det ringa” som vi lär oss genom Jesu Kristi evangelium och ledarna för hans kyrka. Jag vittnar om honom och nedkallar hans välsignelser över alla som strävar efter att hålla sig på hans förbundsstig, i Jesus Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. ”O visdom stor, o kärleks nåd”, *Psalmer*, nr 124.
2. ”Har jag gjort något gott?” *Sånger*; nr 158.
3. Steven C. Wheelwright, ”The Power of Small and Simple Things” (Andakt vid Brigham Young University–Hawaii, 31 aug. 2007), s. 2, devotional.byu.edu.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Howard W. Hunter* (2015), s. 163.
5. Dan Coats, ”America’s Youth: A Crisis of Character”, *Imprimis*, vol. 20, nr 9 (sep. 1991), s. 4; se även äldste Wilford Andersen i hans kolumn i *Mesa Tribune*, maj 1996.
6. Brigham Young, tal i Ogdens tabernakel, 19 juli 1877, som det står skrivet i ”Discourse”, *Deseret News*, 17 okt. 1877, s. 578.
7. Se M. Russell Ballard, ”Små och enkla medel”, *Nordstjärnan*, juli 1990, s. 5, 6.
8. Steven C. Wheelwright, ”The Power of Small and Simple Things”, s. 3.
9. David A. Bednar, ”By Small and Simple Things Are Great Things Brought to Pass” (Brigham Young Universitys kvinnokonferens, 29 apr. 2011), womensconference.byu.edu.
10. Russell M. Nelson, ”När vi går framåt tillsammans”, *Liahona*, apr. 2018, s. 7.



President Russell M. Nelson

Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv

I kommande dagar blir det inte möjligt att överleva andligt utan den Helige Andens ledande, tröstande och ständiga inflytande.

Vilket härligt privilegium det har varit att fira påsk med er denna generalkonferenssöndag! Inget kan vara lämpligare än att minnas det viktigaste som någonsin har skett på jorden genom att dyrka den viktigaste varelse som någonsin har vandrat på jorden. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga dyrkar vi honom som påbörjade sin obegränsade försoning i Getsemane trädgård. Han var villig att lida för allas våra synder och svagheter, och det lidandet fick honom att "blöda ur varje por".¹ Han korsfästes på korset vid Golgata² och återuppstod på den tredje dagen som den först återuppståndne av vår himmelske Faders barn. Jag älskar honom och vittnar om att han lever! Det är han som leder sin kyrka.

Utan Återlösarens obegränsade försoning skulle ingen av oss kunna hoppas på att någonsin återvända till vår himmelske Fader. Utan hans uppståndelse skulle döden innebära slutet. Vår Frälsares försoning gjorde evigt liv till en möjlighet och odödlighet till en realitet för alla.

Det är tack vare hans enastående mission och den frid han ger sina efterföljare som min fru Wendy och jag kände oss tröstade sent den 2 januari 2018 när vi väcktes av ett telefonsamtal om att president Thomas S. Monson hade gått genom slöjan.

Vad vi saknar president Monson! Vi ärar hans liv och hans arv. Han var en andlig jätte som gjorde ett bestående intryck på alla som kände honom och på den kyrka han älskade.

Söndagen den 14 januari 2018 i övre rummet i Salt Lake-templet omorganiserades det första presidentskapet enligt det enkla men heliga mönster som etablerats av Herren. Under gårdagmorgonens högtidliga församling räckte sedan kyrkans medlemmar i hela världen upp händerna för att bekräfta det som apostlarna tidigare hade gjort. Jag är ödmjukt tacksam för ert stöd.

Jag är också tacksam för dem på vars skuldror jag står. Det har varit mitt privilegium att tjäna i de tolv apostlarnas kворum i 34 år och att personligen

känna tio av kyrkans tidigare presidenter. Jag lärde mig mycket av var och en av dem.

Jag har också mina förfäder att tacka för mycket. Alla mina åtta mor- och farföräldrars föräldrar blev omvända till kyrkan i Europa. Var och en av dessa trofasta själar offrade allt för att komma till Sion. Men under följande generationer var inte alla mina förfäder lika hängivna. Jag växte därför inte upp i ett evangeliecentrerat hem.

Jag älskade mina föräldrar. De betydde allt för mig och lärde mig livsviktiga saker. Jag kan inte tacka dem nog för det lyckliga hem de skapade för mig och mina syskon. Men ändå visste jag redan som pojke att något saknades. En dag hoppade jag på spårvagnen och åkte till kyrkans bokhandel för att hitta en bok om kyrkan. Jag tyckte om att lära mig om evangeliet.

När jag förstod Vidsdomsordet ville jag att mina föräldrar skulle leva efter den lagen. Så en dag när jag var mycket ung gick jag ner i källaren och





slog sönder varenda spritflaska mot betonggolvet! Jag förväntade mig att pappa skulle straffa mig, men han sa inte ett ord.

När jag mognade och började förstå hur storartad vår himmelske Faders plan är sa jag ofta till mig själv: "Jag vill inte ha en enda julklapp till! Jag vill bara bli besegrad till mina föräldrar." Den efterlängttade händelsen skedde inte förrän mina föräldrar var över 80 år gamla, men då skedde den. Jag kan inte till fullo uttrycka glädjen jag kände den dagen³ och varje dag känner jag åter glädjen över att de är beseglade och att jag är besegrad till dem.

År 1945, medan jag gick läkarlinjen, gifte jag mig med Dantzel White i Salt Lake-templet. Hon och jag välsignades med nio fantastiska döttrar och en dyrbar son. I dag är vår ständigt växande familj ett av de största glädjeämnena i mitt liv.

År 2005, efter nästan 60 års äktenskap, kallades min kära Dantzel oväntat hem. Ett tag var min sorg nästan förlamande. Men påskens budskap och löftet om uppståndelsen höll mig uppe.

Sedan förde Herren Wendy Watson till min sida. Vi beseglades i Salt

Lake-templet den 6 april 2006. Jag älskar henne så mycket! Hon är en enastående kvinna, en stor välsignelse för mig, för min familj och för hela kyrkan.

Var och en av de här välsignelserna har kommit som en följd av att jag har sökt och följt den Helige Andens maningar. President Lorenzo Snow sa: "Detta är den stora förmån som varje sista dagars helig har ... att det är vår rättighet att ha andliga manifestationer varje dag i vårt liv."⁴

En av de saker Anden har påtalat för mitt sinne upprepade gånger sedan min nya kallelse som president för kyrkan är hur villig Herren är att uppenbara sitt sinne och sin vilja. Privilegiet att ta emot uppenbarelse är en av Guds största gåvor till sina barn.

Genom den Helige Andens tillkännagivanden hjälper Herren oss i alla våra rättfärdiga ansträngningar. Jag minns hur jag i en operationssal stod över en patient, osäker på hur jag skulle genomföra ett ingrepp jag aldrig tidigare utfört, och upplevde hur den Helige Anden skapade en skiss över metoden i mitt sinne.⁵

För att lägga extra krut i mitt frieri till Wendy sa jag till henne: "Jag känner till uppenbarelse och hur man tar emot

den." Det hedrar henne – och, har jag kommit att förstå, är typiskt för henne – att hon redan hade sökt och tagit emot sin egen uppenbarelse om oss, vilket gav henne modet att tacka ja.

Som medlem i de tolv apostlarnas kворum bad jag dagligen om uppenbarelse och tackade Herren varje gång han talade till mitt hjärta och mitt förstånd.

Tänk er vilket underverk det är! Oavsett vilken kallelse vi har i kyrkan kan vi be till vår himmelske Fader och få vägledning, bli varnade för faror och distraktioner, och få hjälp att åstadkomma saker vi helt enkelt inte skulle kunna göra på egen hand. Om vi verkligen tar emot den Helige Anden och lär oss urskilja och förstå hans maningar blir vi vägleda i stort och smått.

När jag nyligen stod inför den skrämmande uppgiften att välja två rådgivare undrade jag hur jag skulle kunna välja bara två av tolv män som jag älskar och respekterar.

Eftersom jag vet att god inspiration baseras på god information träffade jag var och en av apostlarna enskilt under bön.⁶ Jag stängde sedan in mig i ett privat rum i templet och sökte Herrens

vilja. Jag vittnar om att Herren sa åt mig att välja president Dallin H. Oaks och president Henry B. Eyring att tjäna som mina rådgivare i första presidentskapet.

På samma sätt vittnar jag om att Herren inspirerade kallet av äldste Gerrit W. Gong och äldste Ulisses Soares att ordineras till hans apostlar. Jag och vi välkomnar dem till det här unika tjänandets broderskap.

När vi samlas som första presidentskapets råd och de tolv kvorum blir våra mötesrum uppenbarelsrum. Anden är påtagligt närvarande. När vi kämpar med komplicerade frågor utvecklas en spännande process då varje apostel fritt uttrycker sina tankar och åsikter. Även om vi har olika syn på saken initialt är den kärlek vi känner till varandra konstant. Vår enighet hjälper oss urskilja Herrens vilja för sin kyrka.

På våra möten bestämmer aldrig majoriteten! Vi lyssnar under bön på varandra och talar med varandra tills vi är eniga. När vi sedan har uppnått total samstämmighet, är den Helige Andens



enande inflytande nervkittlande! Vi upplever det profeten Joseph Smith visste när han lärde: "Genom en känsla av enighet får vi del i Guds kraft."⁷ Ingen medlem i första presidentskapet eller de tolv kvorum skulle någonsin låta beslut för Herrens kyrka vila på sitt eget omdöme!

Bröder och systrar, hur kan vi bli de män och kvinnor – de kristuslika tjänare – Herren har behov av att vi är? Hur kan vi finna svar på frågor som förbryllar oss? Om Joseph Smiths enastående upplevelse i den heliga lunden lär oss något, är det att himlen är öppen och att Gud talar till sina barn.

Profeten Joseph Smith gav oss ett mönster att följa för att få svar på våra frågor. Eftersom han kände sig dragen till Jakobs löfte att om vi brister i vishet kan vi be till Gud⁸, tog den unge Joseph sin fråga direkt till sin himmelske Fader. Han sökte personlig uppenbarelse, och hans sökande öppnade den här sista evangelieutdelningen.

Vad öppnar ditt sökande på samma sätt för dig? Vilken vishet saknar du? Vad känner du ett angeläget behov av att veta eller förstå? Följ profeten Josephs exempel. Hitta en lugn plats dit du kan gå regelbundet. Ödmjuka dig inför Gud. Utgjut ditt hjärta till din himmelske Fader. Vänd dig till honom för att få svar och tröst.

Be i Jesu Kristi namn om dina bekymmer, din fruktan, dina svagheter – ja, om ditt hjärtas innersta längtan. Och lyssna sedan! Skriv ner de tankar som kommer till ditt sinne. Skriv ner vad du känner och följ upp med de handlingar du manas att utföra. När du upprepar den här processen dag efter dag, månad efter månad, år efter år, kommer du att "tillväxa i uppenbarelsens princip".⁹

Vill Gud verkligen tala med dig? Ja! "Lika gärna kan människan sträcka ut

sin svaga arm för att hejda Missouri-floden i dess bestämda lopp ... som att hindra den Allsmäktige från att utgjuta kunskap från himlen över de sista dagars heligas huvuden."¹⁰

Du behöver inte undra vad som är sant.¹¹ Du behöver inte undra vem du kan lita på. Genom personlig uppenbarelse kan du få ett eget vittnesbörd om att Mormons bok är Guds ord, att Joseph Smith är en profet, och att det här är Herrens kyrka. Oavsett vad andra kanske säger eller gör kan ingen ta ifrån dig det vittnesbörd som burits till ditt hjärta och förstånd angående vad som är sant.

Jag uppmanar dig att sträcka dig bortom din nuvarande andliga förmåga att få personlig uppenbarelse, för Herren har lovat att "om du [söker] skall du få uppenbarelse på uppenbarelse, kunskap på kunskap, så att du kan lära känna hemligheterna och de fridgivande tingen – det som ger glädje, det som ger evigt liv".¹²

Det finns så mycket mer som din himmelske Fader vill att du ska veta. Som äldste Neal A. Maxwell lärde: "För dem som har ögon att se och öron till att höra är det tydligt att Fadern och Sonen ger bort universums hemligheter!"¹³

Inget öppnar himlarna på riktigt samma sätt som kombinationen av ökad renhet, noggrann lydnad, uppriktigt sökande, att man dagligen mättar sig med Kristi ord i Mormons bok,¹⁴ och regelbunden tid som viks åt tempeltjänst och släkttforskning.

Det kan absolut finnas tillfällen när du känner det som om himlarna är stängda. Men jag lovar att när du fortsätter att vara lydig, uttrycker tacksamhet för varje välsignelse Herren ger dig, och tålmodigt rättar dig efter Herrens tidtabell får du den kunskap och förståelse du söker. Varje välsignelse Herren

har åt dig – till och med underverk – följer. Det är vad personlig uppenbarelse gör för dig.

Jag känner optimism inför framtiden. Den är full av möjligheter för var och en av oss att gå framåt, bidra och ta evangeliet till jordens alla hörn. Men jag är inte naiv angående kommande dagar. Vi lever i en värld som är komplex och mer och mer stridslysten. Ständigt tillgängliga sociala medier och nyhetsbevakning dygnet runt bombarderar oss med obehagliga budskap. Om vi ska ha något hopp om att kunna sålla bland de myriader röster och människofilosofier som attackerar sanningen måste vi lära oss att ta emot uppenbarelse.

Vår Frälsare och Återlösare Jesus Kristus utför några av sina mäktigaste kraftgärningar under tiden från nu och fram till sin återkomst. Vi kommer att se mirakulösa tecken på att Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus presiderar över den här kyrkan i majestät och härlighet. Men i kommande dagar blir det inte möjligt att överleva andligt utan den Helige Andens ledande, tröstande och ständiga inflytande.

Mina älskade bröder och systrar, jag vädjar till er att öka er andliga kapacitet att ta emot uppenbarelse. Låt den här påsksöndagen bli ett avgörande ögonblick i era liv. Välj att utföra det andliga arbete som krävs för att njuta av den Helige Andens gåva och för att höra Andens röst oftare och tydligare.

Tillsammans med Moroni uppmanar jag er den här påsksabbatsdagen att ”komma till Kristus och hålla fast vid varje god gåva”.¹⁵ Börja med den Helige Andens gåva, som kan och ska förändra era liv.

Vi är Jesu Kristi efterföljare. Den viktigaste sanning den Helige Anden någonsin kommer att vittna om för er är att Jesus *är* Kristus, den levande Gudens Son. Han lever! Han är



vår förespråkare inför Fadern, vårt föredöme och vår Återlösare. Den här påsksöndagen minns vi hans försöningsoffer, hans bokstavliga återuppståndelse och hans gudomlighet.

Det här är hans kyrka, återställd genom profeten Joseph Smith. Det vittnar jag om och uttrycker min kärlek till var och en av er, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 19:18.
2. Se Luk. 23:33.
3. Se Alma 26:16.

4. *Kyrkans presidenters lärdomar: Lorenzo Snow* (2012), s. 75–76.

5. Se Russell M. Nelson, ”Bönens ljuva kraft”, *Liahona*, maj 2003, s. 8–9.

6. Se 3 Ne. 28:1.

7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 391.

8. Se Jak. 1:5.

9. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 131.

10. L&F 121:33.

11. Se Moro. 10:5.

12. L&F 42:61.

13. Neal A. Maxwell, ”Meek and Lowly” (tal på andligt möte på Brigham Young University, 21 okt. 1986), s. 9; speeches.byu.edu.

14. Se 2 Ne. 32:3.

15. Moro. 10:30.



Äldste Gerrit W. Gong
i de tolv apostlarnas kворum

Frälsaren uppståndnen är

Det är påsksöndag. Jag vittnar förnödnadsfullt och högtidligt om den levande Kristus - han som "dog, begravdes och uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himlen".

Kära bröder och systrar, när våra söner var små berättade jag godnattsagor om beaglevalpar och nynnade godnattpsalmer, bland annat "Frälsaren uppståndnen är"¹. Ibland ändrade jag lekfullt orden: Det är dags att somna nu, halleluja. Oftast somnade våra söner snabbt, eller så visste de att om jag trodde att de sov så skulle jag sluta sjunga.

Ord - i alla fall mina ord - kan inte uttrycka mina överväldigande känslor sedan president Russell M. Nelson kärleksfullt tog mina händer i sina, med min kära Susan vid min sida, och framförde detta heliga kall från Herren som fick mig att tappa andan och som fått mig att fälla många tårar under de senaste dagarna.

Denna påsksöndag sjunger jag jublande "halleluja". Sången om vår uppståndne Frälsares återlösande kärlek² prisar harmonin mellan förbundnen (som sammanlänkar oss med Gud och varandra) och Jesu Kristi försoning (som hjälper oss att lägga av den naturliga människan och ge efter för den Helige Andens maningar³).

Tillsammans kan våra förbund och vår Frälsares försoning möjliggöra och förädla. Tillsammans hjälper de oss att hålla oss fast, och att släppa taget.

Tillsammans förskönar, bevarar, helgar och återlöser de.

Profeten Joseph Smith sa: "För några kan det tyckas som om det är en mycket djärv lära vi talar om - en makt som upptecknar eller binder på jorden och binder i himlen. Men i alla världsåldrar, närhelst Herren genom verklig uppenbarelse har givit en prästadömet tidsutdelning till någon eller några personer, har alltid denna makt givits."⁴

Och så är det i dag. Heliga förbund och förrättningar, som inte är tillgängliga någon annanstans, tas emot i Herrens 159 heliga hus i 43 länder. Utlovade välsignelser kommer genom återställda prästadömsnycklar, lärosatser och myndighet, som speglar vår tro, vår lydighet och hans helige andes löften till oss i våra generationer, i tid och evighet.

Kära bröder och systrar bland alla nationer, släkter och tungomål, runt om i vår världsomspännande kyrka: Tack för er levande tro, ert hopp och er kärlek i varje fotsteg. Tack för ni bidrar till det återställda evangeliets samlade vittnesbörd och upplevelser.

Kära bröder och systrar, vi hör ihop. Vi kan "förenas i enighet och i kärlek"⁵, i allting och överallt⁶. Herren Jesus Kristus säger till var och en av oss, var vi än är och oavsett våra omständigheter: "Kom och se."⁷

Denna dag tillägnar jag ödmjukt hela min själs kraft och förmåga⁸, i det skick de är och kan bli, åt min





Äldste Ulisses Soares

i de tolv apostlarnas kворum

Frälsare, åt min kära Susan och vår familj, åt mina bröder och åt var och en av er mina älskade bröder och systrar.

Allt som är värdigt och evigt är centrerat i att Gud vår kärleksfulle evige Fader och hans Son Jesus Kristus, och hans försoning, verkligen finns och skedde, vilket den Helige Anden vittnar om.⁹ Det är påsksöndag. Jag vittnar vördnadsfullt och högtidligt om den levande Kristus – han som ”dog, begravdes och uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himlen”¹⁰. Han är Alfa och Omega¹¹ – han var med oss i begynnelsen, han är med oss till änden.

Jag vittnar om nutida profeter, från profeten Joseph Smith till president Russell M. Nelson, som vi med glädje stödjer i dag. Som våra primärbarn sjunger: ”Lyss till profeten, han känner Gud.”¹² Jag vittnar om att profeterna i de heliga skrifterna – även i Mormons bok: Ännu ett Jesu Kristi testamente – har uppfyllts, att ”Herrens rike än en gång [är] grundat på jorden som förberedelse för Messias andra ankomst”.¹³ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Profeter talar genom den Helige Andens kraft

Att det finns profeter är ett bevis på Guds kärlek till sina barn. De tillkännager Guds och Jesu Kristi löften och sanna natur.

Mina kära bröder och systrar, var ni än är vill jag uttrycka min uppriktiga tacksamhet för er stödjande röst i går. Jag känner mig otillräcklig och att jag som Mose har en trög tunga, men jag finner tröst i Herrens ord till honom:

”Vem har gett människan munnen? Vem gör henne stum eller döv, seende eller blind? Är det inte jag, HERREN?”

Gå nu, jag ska vara med din mun och lära dig vad du ska säga” (2 Mos. 4:11–12; se även v. 10).

Jag finner också tröst i min älskade frus kärlek och stöd. Hon har varit ett exempel på godhet, kärlek och fullkomlig hängivenhet mot Herren och mot mig och våra barn. Jag älskar henne av hela mitt hjärta och jag är tacksam för det positiva inflytande hon har haft på oss.

Bröder och systrar, jag vill vittna om att president Russell M. Nelson är Guds profet på jorden. Jag har aldrig sett någon som är så vänlig och kärleksfull som han. Jag kände mig så otillräcklig

SLUTNOTER

1. ”Frälsaren uppstånden är”, *Psalmer*, nr 131.
2. Se Alma 5:26.
3. Se Mosiah 3:19.
4. L&F 128:9.
5. Se Mosiah 18:21.
6. Se Mosiah 18:9.
7. Joh. 1:39.
8. Se 1 Ne. 15:25.
9. ”Ni har tagit emot den Helige Anden vilken vittnar om Fadern och Sonen, varför löftet som han har givit, att om ni går in på den vägen skall ni få den Helige Anden, har blivit uppfyllt” (2 Ne. 31:18).
10. *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 49.
11. Se L&F 19:1.
12. ”Lyss till profeten”, *Barnens sångbok*, s. 59.
13. Mormons bok, Inledning.



för det här heliga ämbetet, men hans ord och hans vänliga blick när han gav mig det här ansvaret gjorde att jag kände mig omfamnad av Frälsarens kärlek. Tack, president Nelson. Jag stödjer dig och jag älskar dig.

Visst är det en välsignelse att ha profeter, siare och uppenbarare på jorden i den tid vi lever i, som söker efter att lära känna Herrens vilja och att följa den? Det känns trösterikt att veta att vi inte är ensamma i världen, trots utmaningarna vi möter i livet. Att det finns profeter är ett bevis på Guds kärlek till sina barn. De tillkännager Guds och Jesu Kristi löften och sanna natur för sitt folk. Jag har lärt mig det av egen erfarenhet.

För 18 år sedan fick min fru och jag ett telefonsamtal av president James E. Faust, dåvarande andre rådgivare i första presidentskapet. Han kallade oss att verka som missionspresident och kamrat i Portugal. Han sa att vi bara hade sex veckor innan vi skulle påbörja missionen. Fastän vi kände oss oförberedda och otillräckliga tackade vi ja till kallelsen. Det vi var mest bekymrade över just då var att få visumen som krävdes för att verka i landet, för av tidigare erfarenhet visste vi att den processen tog sex till åtta månader.

President Faust frågade då om vi hade tro på att Herren skulle utföra ett underverk och att vi skulle kunna lösa problemet med visumen fortare. Vi svarade entusiastiskt ja och började genast ordna med dem. Vi fyllde i dokumenten som krävdes för visumen, tog med våra tre små barn och åkte till konsulatet så snart vi kunde. Vi träffade en mycket trevlig kvinna där. När hon gick igenom våra papper och fick veta vad vi skulle göra i Portugal, frågade hon oss: "Ska ni verkligen hjälpa folket i mitt land?"



Vi svarade bestämt ja och förklarade att vi skulle representera Jesus Kristus och vittna om honom och om hans gudomliga mission i världen. Vi återvände dit fyra veckor senare, fick våra visum och anlände till missionsfältet inom sex veckor, som en Herrens profet hade bett oss att göra.

Bröder och systrar, ur djupet av mitt hjärta vittnar jag om att profeterna talar genom den Helige Andens kraft. De vittnar om Kristus och om hans gudomliga mission på jorden. De representerar Herrens sinne och hjärta och är kallade att representera honom och lära oss vad vi måste göra för att återvända för att leva i Guds och hans Son Jesu Kristi närhet. Vi välsignas när vi utövar vår tro och följer deras

lärdomar. Genom att följa dem blir livet gladare och mindre komplicerat, våra svårigheter och problem blir lättare att bära och vi skapar en andlig rustning omkring oss som skyddar oss mot angreppen från vår tids fiende.

Denna påskdag vittnar jag högtidligt om att Jesus Kristus har uppstått, han lever och han leder sin kyrka på jorden genom sina profeter, siare och uppenbarare. Jag vittnar om att han är världens Frälsare och Återlösare och att vi genom honom kan bli frälsta och upphöjda i vår käre Guds närhet. Jag älskar honom, jag dyrkar honom. Jag vill följa honom och göra hans vilja och bli mer som han. Jag säger detta ödmjukt i vår Herre Jesu Kristi heliga namn, amen. ■



President Russell M. Nelson

Stödverksamhet

Vi inför ett nytt, heligare sätt att ta hand om och stödja andra.

Tack äldste Gong och äldste Soares för era trosfyllda tal ur hjärtat. Vi är så väldigt tacksamma för er och för era kära livskamrater.

Kära bröder och systrar, vi söker ständigt vägledning från Herren i hur vi kan hjälpa våra medlemmar hålla Guds bud, särskilt de två främsta

buden att älska Gud och vår nästa.¹

I månader har vi sökt efter ett bättre sätt att ta hand om vårt folks andliga och timliga behov på Frälsarens sätt.

Vi har fattat beslutet att pensionera hem- och besöksundervisningen i deras nuvarande form. I stället inför vi ett nytt, heligare sätt att ta hand om och

stödja andra. Vi kallar detta arbete för "stödverksamhet".

Effektivt stöd möjliggörs av systrarnas medfödda gåvor och av prästadömet ojämförliga kraft. Vi behöver alla detta skydd från motståndarens lister.

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum och syster Jean B. Bingham, Hjälpföreningens generalpresident, förklarar hur utsedda bröder i prästadömet och utsedda systrar i Hjälpföreningen och Unga kvinnor nu ska tjäna och vaka över kyrkans medlemmar världen över.

Första presidentskapet och de tolv står eniga bakom deras budskap. Tacksamt och med en bön i hjärtat påbörjar vi detta nya kapitel i kyrkans historia. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se Luk. 10:27.





Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

”Vara med och styrka dem”

Vår bön i dag är att varenda man och kvinna ska gå hem från den här konferensen än mer beslutsamma att av hjärtat bry sig om varandra.

Som Ralph Waldo Emerson har sagt är stunderna i livet vi minns bäst de stunder när vi känner uppenbarelsens glädjerus.¹ President Nelson, jag vet inte hur många fler ”glädjerus” vi klarar av den här helgen. Några av oss har ett svagt hjärta. Men när jag tänker efter så kan ju du ta hand om dem också. Vilken profet!

I samma anda som president Nelsons underbara tillkännagivanden och vittnesbörd i går kväll och denna morgon, vittnar jag personligen om att dessa justeringar är exempel på de uppenbarelsen som har väglett denna kyrka ända från början. De är ytterligare bevis på att Herren påskyndar sitt verk i dess tid.²

Till alla er som ivrigt vill lära sig mer om detta: Så snart det här konferensmötet är över påbörjas en process där bland annat, fast inte nödvändigtvis i denna ordning, ett brev skickas från första presidentskapet till varje medlem i kyrkan som vi har en e-postadress till. Ett sju sidor långt dokument med frågor och svar läggs med som bilaga till alla prästadöms- och biorganisationsledare. Slutligen, dessa material läggs upp omedelbart

på ministering.lds.org. ”Be, och ni ska få. Sök, och ni ska finna.”³

Nu till det underbara uppdrag som president Russell M. Nelson har gett mig och syster Jean B. Bingham. Bröder och systrar, när kворumens och biorganisationers arbete som institution mognar, följer därav att vi också

borde mogna personligen – att vi var och en höjer oss över alla mekaniska åtgärder som sker på rutin och utan känsla, och när det innerliga lärjungeskap som Frälsaren beskrev mot slutet av sin verksamhet. När han förberedde sig för att lämna sin fortfarande oskuldsfulla och något förvirrade grupp efterföljare, räknade han inte upp ett dussin administrativa steg de måste ta, eller gav dem en handfull rapporter att fylla i, i tre exemplar. Nej, han sammanfattade uppdraget i ett grundläggande bud: ”Så som jag har älskat er ska också ni älska varandra. Om ni har kärlek till varandra ska alla förstå att ni är mina lärjungar.”⁴

I ett försök att komma närmare det evangelieidealet, kommer det nyligen tillkännagivna sättet för prästadömet och Hjälpföreningen att stödja medlemmar att bland annat innefatta följande element – och några har Hjälpföreningen redan infört med underbar framgång.⁵





- Vi ska inte längre använda uttrycken hemundervisning och besöksundervisning. Det är delvis för att en stor del av vårt stöd sker i annan miljö än hemmet och delvis för att vår kontakt inte definieras av att man håller en förberedd lektion, även om en lektion absolut kan hållas när det behövs en sådan. Det huvudsakliga syftet med stödverksamheten är, som det sades om folket på Almas tid, att ”vaka över folket och nära dem med sådant som hör rättfärdigheten till”.⁶
- Vi ska fortsätta besöka hemmen i möjlig mån, men lokala omständigheter som stora antal, långa avstånd, personlig säkerhet och andra utmaningar kan förhindra ett besök i varje hem varje månad. Som första presidentskapet rådde oss för många år sedan: Gör ert bästa.⁷ Förutom det schema ni lägger upp för faktiska besök, kan kalendern kompletteras med telefonsamtal, skrivna meddelanden, sms, mejl, videochattar, samtal i samband med kyrkans möten, tjänandeprojekt, sociala aktiviteter och en mängd möjligheter i sociala medier. Men jag

vill betona att det här vidgade nya synsättet inte innefattar den sorgliga framställningen jag såg nyligen på en bildekal. Där stod: ”Om jag tutar har du fått hemlärobesök.” *Snälla*, snälla bröder, (systrarna skulle aldrig bete sig så – jag talar till bröderna i kyrkan), med de här justeringarna vill vi ha mer omsorg och omtanke, inte mindre.

- Med det här nya sättet att stödja varandra med evangeliet mer i centrum, inser jag att ni börjar känna panik över vad som räknas på rapporten. Ta det lugnt, för det finns ingen rapport – åtminstone inte den där rapporten som gavs den 31:a i månaden om att vi ”nätt och jämt hunnit in genom dörren”. Också här försöker vi mogna. Den enda rapport som ska ges är antalet intervjuer som ledare haft med stödparen i församlingen det kvartalet. Det låter enkelt, mina vänner, men dessa intervjuer är ytterst viktiga. Utan den informationen har biskopen inget sätt att få informationen han behöver om sitt folks andliga och timliga tillstånd. Kom ihåg: Stödbröder representerar biskopsrådet

och äldstevorumets presidentskap, de ersätter dem inte. Biskopens och kvorumpresidentens nycklar sträcker sig långt bortom denna stödverksamhet.

- Eftersom den här rapporten skiljer sig från allt det ni skickat in tidigare, låt mig betona att *vi* på kyrkans huvudkontor inte behöver veta *hur* eller *var* eller *när* ni tar kontakt med ert folk. Det enda vi behöver veta och bryr oss om är att ni *tar* kontakt och att ni välsignar dem på alla sätt ni kan.

Bröder och systrar, vi har ett himlasänt tillfälle att som kyrka i stort uppvisa ”en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud”⁸: ”att bära varandras bördor så att de kan bli lätta” och ”trösta dem som står i behov av tröst”⁹; att betjäna änkan och den faderlöse, den gifta och den ensamstående, den starka och den förtvivlade, den betryckta och den robusta, den glada och den ledsna – kort sagt var och en av oss, för vi behöver alla känna vänskapens varma hand och höra någon fast förkunna sin tro. Men jag varnar er, en ny benämning, ny flexibilitet och färre rapporter gör inte ett uns skillnad i vårt tjänande om vi inte ser det här som en inbjudan att bry oss om varandra på ett oförskräckt, nytt och heligare sätt, som president Nelson precis nämnde. När vi riktar våra andliga ögon mot att leva efter den gudomliga lagen i större utsträckning, hyllar vi generationer som tjänat på det sättet i många år. Jag vill hålla fram ett exempel som inträffade nyligen på sådan hängivenhet i förhoppningen att legioner fler ska ta tag i Guds bud att ”vara med och styrka”¹⁰ våra bröder och systrar.

Den 14 januari i år, en söndag strax efter klockan fem på kvällen, samtalade

mina unga vänner Brett och Kristin Hamblin i sitt hem i Tempe, Arizona, efter Bretts dag av tjänande i biskopsrådet och Kristins upptagna dag med att ta hand om deras fem barn.

Plötsligt föll Kristin, som alla antog hade lyckats övervinna bröstcancer föregående år, omkull medvetslös. Efter samtal till 112 kom ett akutteam som desperat försökte få liv i henne. Brett bad och vädjade, och ringde snabbt två till samtal: ett till sin mor som han bad om hjälp med barnen, det andra till sin hemlärare Edwin Potter. Det andra samtalet återges här i dess helhet:

Edwin såg vem som ringde och sa: "Hej Brett, vad händer?"

Brett nästan skrek ut sitt svar: "Jag behöver dig här – nu!"

På några korta minuter stod Bretts prästadömskollega vid hans sida. Han hjälpte till med barnen och körde sedan broder Hamblin till sjukhuset bakom ambulansen som körde hans fru. Där, mindre än 40 minuter efter att hon slutit ögonen första gången, dödförklarade läkarna Kristin.

Medan Brett grät höll Edwin helt enkelt om honom och grät med honom – länge, länge. Edwin lämnade sedan Brett att sörja med andra i familjen som hade kommit och körde hem till biskopen för att berätta för honom vad som just hade hänt. En underbar biskop gav sig genast iväg till sjukhuset medan Edwin körde vidare hem till familjen Hamblin. Där lekte han och hans fru Charlotte, som också hade kommit springande, med de fem barnen, 12 till 3 år, som nu var utan sin mor. De gav dem kvällsmat, höll en improviserad liten konsert och hjälpte dem bli klara för sängen.

Brett berättade senare för mig: "Det märkliga var inte att Edwin kom när jag ringde. I en nödsituation är människor alltid villiga att hjälpa. Nej, det märkliga

var att det var honom jag tänkte på. Det fanns andra människor i närheten. Kristin har en bror och syster som båda bor mindre än en halvmil bort. Vi har en utmärkt biskop, det finns ingen bättre. Men relationen mellan mig och Edwin är sådan att jag instinktivt ville ringa just honom när jag behövde hjälp. Kyrkan ger oss ett strukturerat sätt att leva efter det andra budet bättre – att älska, tjäna och utveckla relationer med våra bröder och systrar som hjälper oss komma närmare Gud."¹¹

Edwin sa om den här upplevelsen: "Äldste Holland, det lustiga är att Brett har varit min familjs hemlärare längre än jag varit hans. Under den tiden besökte han oss mer som en vän än för att det var ett uppdrag. Han har varit ett fint exempel, förkroppsligandet av hur en aktiv och engagerad prästadömsbärare ska vara. Min fru, våra pojkar – vi ser honom inte som någon som är förpliktad att ge oss ett budskap i slutet av varje månad, vi ser



honom som en vän som bor en bit längre ner på gatan och runt hörnet, som gör vad som helst i världen för oss. Jag är glad att kunna göra något för honom i gengäld."¹²

Bröder och systrar, jag vill tillsammans med er hedra varje kvarterslärare och församlingslärare och hemlärare och besökslärare som har älskat och tjänat så trofast genom historien. Vår bön i dag är att varenda man och kvinna – och våra äldre unga män och unga kvinnor – ska gå hem från den här konferensen än mer beslutsamma att av hjärtat bry sig om varandra, motiverade endast av Kristi rena kärlek. Trots det som vi upplever är våra begränsningar och otillräckligheter – och vi har alla utmaningar – må vi trots detta arbeta sida vid sida med vingårdens Herre¹³ och ge Gud och allas vår Fader en hjälpande hand med hans svindlande uppgift att besvara böner, ge tröst, torka tårar och stärka de matta knäna.¹⁴ Om vi gör detta blir vi mer som de sanna Kristi lärjungar som det är avsett att vi ska vara. Denna påsk-söndag, må vi älska varandra så som han har älskat oss¹⁵, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Ralph Waldo Emerson, *The Conduct of Life* (1860), s. 268.
2. Se L&F 88:73.
3. Luk. 11:9.
4. Joh. 13:34–35.
5. Se "Håll kontakt med henne när som helst, var som helst, hur som helst", *Liahona*, jan. 2018, s. 7.
6. Se Mosiah 23:18; se även L&F 20:53.
7. Se "Vaka över och stärka medlemmarna", Brev från första presidentskapet, 10 dec. 2001.
8. Jak. 1:27.
9. Mosiah 18:8–9.
10. L&F 20:53.
11. Brett Hamblin, personligt brev, feb. 2018.
12. Edwin Potter, personligt brev, feb. 2018.
13. Se Jakob 5:70–72.
14. Se L&F 81:5.
15. Se Joh. 15:12.



Jean B. Bingham
Hjälpföreningens generalpresident

Stödja på Frälsarens sätt

Må vi visa vår tacksamhet mot Gud genom att stödja våra eviga systrar och bröder i kärlek.

Vilken underbar välsignelse att få leva i en tid med fortsatt uppenbarelse från Gud! När vi ser fram emot och omfamnar tiden "då allt ... återupprättas"¹ som har kommit och ska komma genom förutsagda händelser i vår tid, förbereds vi för Frälsarens andra ankomst.²

Och vad kan vara bättre i vår förberedelse för att möta honom än att sträva efter att bli som han genom att kärleksfullt stödja varandra! Som Jesus Kristus lärde sina följare i början av den här tidsutdelningen: "Om du älskar mig skall du tjäna mig."³ När vi tjänar andra visar vi vårt lärjungeskap och vår tacksamhet och kärlek till Gud och hans Son Jesus Kristus.

Ibland tror vi att vi måste göra något storslaget och heroiskt för att det ska "räknas" när vi tjänar vår nästa. Men enkla gärningar kan ha djup inverkan på andra – och på oss själva. Vad gjorde Frälsaren? På grund av hans försonings och uppståndelses gudomliga gåvor – som vi firar den här vackra påsksöndagen – "[har] ingen annan ... haft ett så djupgående inflytande på alla som har levt och som kommer att leva på jorden".⁴ Men han log också åt, pratade med, vandrade med, lyssnade på, tog sig tid till, uppmunttrade, undervisade, mättade och förlät.

Han betjänade både familj och vänner, både grannar och främlingar, och han uppmanade bekanta och närstående att glädjas åt hans evangeliums rika välsignelser. Sådana "enkla" gärningar i tjänande och kärlek är ett mönster för vår stödverksamhet i dag.

När du har förmånen att representera Frälsaren som stödperson, fråga då dig själv: "Hur kan jag dela med mig av evangeliets ljus till den här personen eller familjen? Vad inspirerar Anden mig att göra?"

Vi kan stödja andra på många olika personliga sätt. Men vad innebär det?

Att stödja är när presidentskap för äldstestevorum och hjälpföreningar under bön rådgör om uppdrag. I stället för att bara dela ut papperslappar rådgör ledare om enskilda och familjer personligen när de delar ut uppdrag till stödbröder och stöd-systrar. Det är att gå ut på promenad, samlas för en spelkväll, erbjuda sina tjänster eller kanske tjäna tillsammans. Det är att besöka någon personligen eller prata i telefon eller chatta eller sms:a. Det är att skicka ett födelsedagskort och heja på ett lag under en fotbollsmatch. Det är att dela ett skriftställe eller ett citat från ett konferenstal som kan vara meningsfullt för den personen. Det är att samtala om en evangeliefråga och vittna för att förtydliga och inge frid. Det är att bli en del av någons liv och bry sig om honom eller henne. Det är också att hålla en stödverksamhetsintervju där man samtalar om behov och styrkor på ett lyhört och lämpligt sätt. Det är att församlingsrådet organiserar sig för att ta hand om ett större behov.

Den här typen av stöd stärkte en syster som flyttade långt hemifrån när



hennes man skulle studera vidare. Utan en fungerande telefon och med ett litet barn att ta hand om kände hon sig bortkommen på den nya platsen, helt vilsen och ensam. Utan att meddela sig i förväg kom en hjälpföreningssystemer hem till henne med ett par skor till det lilla barnet, satte dem i bilen och visade dem vägen till mataffären. Den tacksamma systemen rapporterade: "Hon var min livlina!"

Uppriktigt stöd illustreras av en äldre syster i Afrika som fick i uppdrag att söka upp en syster som inte hade kommit till kyrkan på länge. När hon kom hem till systemen upptäckte hon att kvinnan hade blivit slagen och rånad, hade ytterst lite att äta och inte ägde några kläder som hon kände var lämpliga för söndagsmötet. Kvinnan som fått i uppdrag att stödja henne gav henne ett lyssnande öra, frukt och grönsaker från sin trädgård, skrifter att läsa och vänskap. Den "frånvarande" systemen kom snart tillbaka till kyrkan och har nu ett ämbete eftersom hon vet att hon är älskad och uppskattad.

Genom att kombinera sådana insatser i Hjälpföreningen med det nyligen omstrukturerade äldstekvorumet skapas en enighet som kan ge förbluffande resultat. Stödverksamheten blir en samordnad strävan att fullfölja prästadsörets plikt att "besöka varje medlems hem" och "alltid vaka över kyrkan och vara med och styrka dem",⁵ liksom att uppnå Hjälpföreningens syfte att hjälpa varandra förbereda sig för det eviga livets välsignelser.⁶ Genom att arbeta tillsammans under ledning av biskopen kan presidentskapen för äldstekvorumet och Hjälpföreningen inspireras att hitta de bästa sätten att vaka över och ta hand om varje enskild person och familj.

Här är ett exempel: En mamma fick diagnosen cancer. Hon påbörjade



snart en behandling och genast satte hjälpföreningssystemer igång att planera hur de bäst kunde hjälpa till med måltider, transport till läkare och annat stöd. De besökte henne regelbundet och bidrog med glatt umgänge. Samtidigt skred melkisedekska prästadsörets kvorum till verket. De renoverade ett sovrum och ett badrum så att det blev lättare att ta hand om den sjuka systemen. De unga männen bidrog med händer och ryggar i det omfattande arbetet. Och de unga kvinnorna engagerade sig. De såg glatt till att troget gå ut med hunden varje dag. Tiden gick och församlingen fortsatte att tjäna. De gjorde tillägg och anpassningar vid behov. Det var helt klart ett kärleksarbete där alla medlemmar gav av sig själva och på ett enat sätt visade personlig omsorg som inte bara välsignade den lidande systemen utan även hennes familj.

Efter en tapper kamp förlorade systemen till slut mot cancer och lades till sin sista vila. Drog församlingen en lättadens suck och ansåg jobbet välgjort och avklarat? Nej, de unga kvinnorna fortsätter att gå ut med hunden varje dag, prästadsömskvorumen fortsätter att stödja fadern och hans familj, och hjälpföreningssystemerna fortsätter att nå

ut i kärlek för att fastställa styrkor och behov. Bröder och systrar, det här är att stödja – det här är att älska på Frälsarens sätt!

En annan välsignelse som de här inspirerade tillkännagivandena medför är möjligheten för unga kvinnor i åldern 14 till 18 att vara stödsystrar tillsammans med en hjälpföreningssystemer, precis som de unga männen kan vara stödbröder tillsammans med bröder i melkisedekska prästadsömet. Ungdomar kan dela med sig av sina unika gåvor och växa andligt av att tjäna tillsammans med vuxna i frälsningsarbetet. När ungdomarna får verka som stödbröder och stödsystrar får Hjälpföreningen och äldstekvorum större förmåga att ge omsorg tack vare det ökande antalet medlemmar som deltar.

När jag tänker på de enastående unga kvinnor jag har känt, så gläds jag med de hjälpföreningssystemer som får förmånen att välsignas av en ung kvinnas entusiasm, talanger och andliga lyhörddhet medan de tjänar sida vid sida eller får stöd av dem. Och jag är lika glad över chansen som unga kvinnor får att bli vägleda, undervisade och stärkta av sina systrar i Hjälpföreningen. Den här möjligheten att vara med och bygga upp Guds rike blir till enorm



nytta för de unga kvinnorna och förbereder dem för att uppfylla sina roller som ledare i kyrkan och samhället och som bidragande partner i sina familjer. Som syster Bonnie L. Oscarson sa i går: Unga kvinnor ”vill tjäna. De behöver få veta att de är uppskattade och behövs i frälsningsarbetet.”⁷

Faktum är att unga kvinnor redan stödjer andra, utan uppdrag eller applåder. En familj jag känner flyttade många mil till en plats där de inte kände någon. Första veckan kom en 14-årig flicka från deras nya församling hem till dem med en tallrik kakor och hälsade dem välkomna till området. Hennes mamma stod leende bakom henne som en villig chaufför och stöttade dotterns önskan att visa omsorg.

En annan mamma blev orolig en dag när hennes 16-åriga dotter inte var hemma vid den vanliga tiden. När dottern äntligen kom hem frågade hennes mamma ganska irriterat var hon hade varit. Sextonåringen svarade nästan förläget att hon hade gett en blomma till en änka som bodde i närheten. Hon hade märkt att den äldre systemen såg ensam ut och känt sig manad att

besöka henne. Med mammans fullständiga godkännande fortsatte den unga kvinnan att besöka den äldre kvinnan. De blev goda vänner och deras fina vänskap fortsatte i många år.

Var och en av de här unga kvinnorna, och många andra som dem, lägger märke till någons behov och gör något för att uppfylla det. Unga kvinnor har en naturlig önskan att visa omsorg som kan komma väl till pass när de får tjäna som stödsyster tillsammans med en vuxen syster.

Hur gamla vi än är kan vi, när vi funderar över hur vi kan stödja andra på bästa sätt, ställa oss frågan: ”Vad behöver hon [eller han]?” Med den frågan och en uppriktig önskan att tjäna leds vi av Anden att göra sådant som lyfter och stärker personen. Jag har hört oräkneliga berättelser om bröder och systrar som välsignats av en enkel välkomnande gest i kyrkan, ett omtänksamt mejl eller sms, en personlig kontakt under en svår tid, en inbjudan till en gruppaktivitet eller ett erbjudande om hjälp med en jobbig situation. Ensamstående föräldrar, nyomvända, mindre aktiva medlemmar,

änkor och änklingar eller problemtyngda ungdomar kan behöva extra uppmärksamhet och prioritering från stödbröder och stödsystrar. Samordning mellan presidentskapen för äldstekvorum och Hjälpföreningen leder till att rätt uppdrag kan ges.

När allt kommer omkring utförs verkligt stöd på ett personligt plan med kärlek som motivation. Värdet och undret av uppriktigt stöd är att det verkligen förändrar människor! När våra hjärtan är öppna och villiga att älska och inkludera, uppmuntra och trösta, blir kraften i vårt stöd oemotståndlig. Med kärlek som motivation sker underverk, och vi upptäcker hur vi kan föra in våra ”frånvarande” systrar och bröder till Jesu Kristi evangeliums allomfattande famn.

Frälsaren är vårt föredöme i allting – inte bara i fråga om vad vi ska göra utan också *varför* vi ska göra det.⁸ ”Hans liv på jorden var [en] inbjudan till oss – att lyfta blicken lite högre, att glömma våra egna problem och [att] nå ut till andra.”⁹ När vi tackar ja till möjligheten att helhjärtat stödja våra systrar och bröder välsignas vi med större andlig förädling, större lyhördhet för Guds vilja och större förmåga att förstå hans plan för att hjälpa var och en återvända till honom. Vi kan lättare känna igen hans välsignelser och vi blir ivriga att ge dessa välsignelser till andra. Våra hjärtan sjunger i harmoni med våra röster:

*Herre, lär mig älska alla
så som du mig älskat har.
När du kallar mig att tjäna,
mottag då mitt glada svar:
Herre, lär mig älska alla,
lär mig att följa dig.*¹⁰

Må vi visa vår tacksamhet mot och kärlek till Gud genom att kärleksfullt

stödja våra eviga systrar och bröder.¹¹ Resultatet blir en enad känsla, som den som människorna i det forntida Amerika hade förmånen att ha 100 år efter att Frälsaren visat sig i deras land.

”Och det hände sig att det inte fanns några stridigheter i landet tack vare Guds kärlek som bodde i folkets hjärtan. ...

Det fanns ingen avund, ingen missämja, ... och det kunde förvisso inte finnas något lyckligare folk bland alla de folk som skapats av Guds hand.”¹²

Jag bär med glädje mitt personliga vittnesbörd om att de här uppenbarade förändringarna är inspirerade av Gud och att vi, när vi omfamnar dem med villiga hjärtan, blir mer redo att möta hans Son Jesus Kristus vid hans ankomst. Vi blir alltmer som ett Sions folk och får känna obeskrivlig glädje tillsammans med dem som vi har hjälpt längs lärjungeskapets stig. Att vi må göra så är min innerliga och ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Apg. 3:19–21.
2. Se Robert D. Hales, ”Förberedelser för återställelsen och Kristi andra ankomst: ’Min hand skall vara över dig’”, *Liahona*, nov. 2005, s. 88–92.
3. L&F 42:29.
4. ”Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd”, *Liahona*, maj 2017, insidan av omslagets framsida.
5. L&F 20:47, 53.
6. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 9.1.1.
7. Bonnie L. Oscarson, ”Unga kvinnor i verket”, *Liahona*, maj 2018, s. 38.
8. Se Ef. 5:2.
9. Russell T. Osguthorpe, ”What If Love Were Our Only Motive?” (tal under andligt möte vid Brigham Young University, 8 mars 2011), s. 7, speeches.byu.edu.
10. ”Lär mig att följa dig”, *Psalmer*, nr 150.
11. Se Mosiah 2:17.
12. 4 Ne. 1:15–16.



Äldste Dieter F. Uchtdorf
i de tolv apostlarnas kворum

Se människan!

De som hittar ett sätt att verkligen se människan har funnit vägen till livets största glädjämnen och balsam för livets svåraste prövningar.

Mina älskade bröder och systrar, kära vänner, jag är tacksam att få vara tillsammans med er under den här underbara generalkonferenshelgen. Harriet och jag gläds med er över att stödja äldsterna Gong och Soares och de många andra bröderna och systrarna som fått viktiga nya ämbeten under den här generalkonferensen.

Även om jag saknar min käre vän president Thomas S. Monson, älskar

och stödjer jag vår profet och president Russell M. Nelson och hans ädla rådgivare.

Jag känner mig också tacksam och hedrad över att ännu en gång få arbeta nära mina medbröder i de tolv kворum.

Framför allt känner jag mig mycket ödmjuk och mycket glad över att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, där miljontals män, kvinnor och barn är villiga att *lyfta där de står* – oavsett uppgift eller ämbete – och helhjärtat sträva efter att tjäna Gud och hans barn, och sålunda bygga upp Guds rike.

Den här dagen är en helig dag. Det är påsköndag, och vi firar minnet av den underbara morgon när vår Frälsare bröt dödens band¹ och segrande kom fram ur graven.

Historiens största dag

Nyligen frågade jag internet: ”Vilken dag har förändrat historiens gång mest?”

Svaren var allt från överraskande och bisarra till insiktsfulla och tankeväckande. Bland dem fanns dagen när en förhistorisk asteroid slog ner på Yucatánhalvön, eller 1440 när Johannes Gutenberg var klar med sin tryckpress, och naturligtvis den där dagen 1903





när bröderna Wright visade världen att människan faktiskt kan flyga.

Om du fick samma fråga, vad skulle du då säga?

För mig är svaret tydligt.

För att hitta historiens viktigaste dag måste vi gå tillbaka till den där kvällen för nästan 2000 år sedan i Getsemane trädgård, när Jesus knäböjde i intensiv bön och offrade sig själv som lösen för våra synder. Det var under det här stora och oändliga offret av ojämfortligt lidande till både kropp och ande som Jesus Kristus, Gud själv, blödde ur varje por. Av fullkomlig kärlek gav han allt så att vi kan få allt. Hans himmelska offer, så svårt att förstå och som bara kan upplevas med hela vårt hjärta och sinne, påminner oss om att vi alla står i tacksamhetsskuld till Kristus för hans gudomliga gåva.

Senare den kvällen fördes Jesus inför religiösa och politiska ämbetsmän som hånade honom, slog honom och dömde honom till en neslig död. Han hängde i vända på korset tills "det [var] fullbordat".² Hans livlösa kropp lades i en lånad grav. Och sedan, på morgonen den tredje dagen, kom Jesus Kristus, den allsmåktige Gudens Son, fram ur graven som en ärorik

uppstånden person i härlighet, ljus och majestät.

Ja, det finns många händelser under historiens gång som har haft en djup inverkan på nationers och folks bestämmelse. Men slå samman dem alla, och de kan inte på något sätt jämföras med betydelsen av det som hände den där första påskmorgonen.

Vad är det som gör Jesu Kristi oändliga offer och uppståndelse till historiens viktigaste händelse – mer inflytelserik än världskrig, omvälvande katastrofer och livsförändrande vetenskapliga upptäckter?

Tack vare Jesus Kristus kan vi leva igen

Svaret finns i två stora oöverstigliga utmaningar som vi alla ställs inför.

För det första: Vi ska alla dö. Hur ung, vacker, frisk eller försiktig du än är, blir din kropp en dag livlös. Vänner och familj kommer att sörja dig. Men de kan inte ta dig tillbaka.

Ändå är din död tillfällig, tack vare Jesus Kristus. Din ande kommer en dag att återförenas med din kropp. Den här uppståndna kroppen är då inte underkastad döden,³ och du får leva i evigheterna, fri från smärta och fysiskt lidande.⁴

Det här kommer att hända tack vare Jesus Kristus som lade ner sitt liv och tog upp det igen.

Han gjorde det för alla som tror på honom.

Han gjorde det för alla som inte tror på honom.

Han gjorde det här även för dem som hånar, skymfar och förbannar hans namn.⁵

Tack vare Jesus Kristus kan vi leva hos Gud

För det andra har vi alla syndat. Våra synder skulle för evigt hindra oss från att leva hos Gud, eftersom "inget orent kan komma in i hans rike".⁶

På grund av detta utestängs varje man, kvinna och barn från hans närhet – det vill säga tills Jesus Kristus, det obefläckade Lammet, offrade sitt liv som lösen för våra synder. Eftersom Jesus var skuldfri inför rättvisan kunde han betala vår skuld och tillfredsställa rättvisans krav för varje själ. Och det inbegriper dig och mig.

Jesus Kristus betalade priset för våra synder.

Allihop.

Den där viktiga dagen i historien öppnade Jesus Kristus dödens port och flyttade åt sidan barriärerna som hindrade oss från att komma in i det eviga livets heliga och helgade salar. Tack vare vår Herre och Frälsare har du och jag beviljats en värdefull och ovärderlig gåva: Oavsett vårt förlutna kan vi omvända oss och följa stigen som leder till celestialt ljus och celestial härlighet, omgivna av vår himmelske Faders trofasta barn.

Varför vi gläds

Det är det här vi firar på påsksöndagen – vi firar livet!

Tack vare Jesus Kristus kan vi höja oss över dödens förtvivlan och

omfamna dem vi älskar, och fälla tårar av överväldigande glädje och överflödande tacksamhet. Tack vare Jesus Kristus kommer vi att existera som eviga varelser, i världar utan ände.

Tack vare Jesus Kristus kan våra synder inte bara raderas: De kan glömmas.

Vi kan bli rena och upphöjda.

Heliga.

Tack vare vår älskade Frälsare kan vi för evigt dricka från vattenkällan som flödar fram till evigt liv.⁷ Vi kan vistas för evigt i vår evige konungs boningar, i ofattbar härlighet och fullkomlig glädje.

Ser vi "människan"?

Trots allt detta finns det många i världen i dag som antingen inte är medvetna om eller inte tror på den dyrbara gåva som Jesus Kristus har gett oss. De kanske har hört talas om Jesus

Kristus och känner till honom som historisk person, men de ser honom inte som den han verkligen är.

När jag tänker på det här påminns jag om när Frälsaren stod inför den romerske ståthållaren i Judeen, Pontius Pilatus, bara några timmar före sin död.

Pilatus betraktade Jesus enbart utifrån ett världsligt perspektiv. Pilatus hade ett arbete att göra och det bestod av två viktiga uppgifter: att samla in skatt åt Rom och att hålla fred. Nu hade Judiska Sanhedrin fört en man inför honom som de menade var ett hinder för båda.⁸

När Pilatus hade förhört fången sa han: "Jag finner honom inte skyldig till något brott."⁹ Men Pilatus kände att han behövde blidka Jesus anklagare så han åberopade en lokal sed som beviljade att en fånge blev frisläppt under påskhögtiden. Kunde de inte se honom frige Jesus i stället för

den ökände rånaren och mördaren Barabbas?¹⁰

Men den uppjagade folkmassan krävde att Pilatus frigav Barabbas och korsfäste Jesus.

"Varför?" frågade Pilatus. "Vad har han gjort för ont?"

Men de skrek bara ännu högre. "Korsfäst honom!"¹¹

I ett sista försök att tillfredsställa folkmassan beordrade Pilatus sina män att gissla Jesus.¹² Det gjorde de – tills han var blodig och blåslagen. De hånade honom, satte en törnekrona på hans huvud och klädde honom i en purpurrod mantel.¹³

Kanske trodde Pilatus att det skulle tillfredsställa folkmassans blodtörst. Kanske skulle de visa medlidande med mannen. "Se här, jag för ut honom till er", sa Pilatus, "så att ni förstår att jag inte finner honom skyldig till något. ... Se människan!"¹⁴

Där stod Guds Son i köttet inför folket i Jerusalem.

De tittade på Jesus, men de såg honom egentligen inte.

De hade inte ögon som såg.¹⁵

Bildligt talat uppmanas också vi att "se människan". Åsikterna om honom varierar i världen. Fortida och nutida profeter vittnar om att han är Guds Son. Jag gör också det. Det är viktigt att vi var och en får veta det för egen del. Så när du begrundar Jesu Kristi liv och verksamhet, vad ser du då?

De som hittar ett sätt att verkligen se människan har funnit vägen till livets största glädjeämnen och balsam för livets svåraste prövningar.

Så när du överväldigas av sorg och bedrövelse, se människan.

När du känner dig vilsen eller bortglömd, se människan.

När du känner dig förtvivlad, övergiven, förvirrad, sårad eller nedslagen, se människan.





Han tröstar dig.

Han helar dig och ger mening åt din resa. Han utgjuter sin ande och fyller ditt hjärta med utomordentligt stor glädje.¹⁶

”Han ger den trötta kraft och ökar den maktlöses styrka.”¹⁷

När vi verkligen ser människan, lär vi av honom och försöker anpassa våra liv till honom. Vi omvänder oss och strävar efter att förädla vår natur och varje dag komma honom lite närmare. Vi litar på honom. Vi visar vår kärlek till honom genom att hålla hans bud och genom att hålla våra heliga förbund.

Med andra ord blir vi hans lärjungar.

Hans förädlade ljus genomsyrar våra själar. Hans nåd lyfter oss. Våra bördor blir lättare, vår frid djupare. När vi verkligen ser människan har vi löftet om en välsignad framtid som inspirerar och uppehåller oss genom krökarna och guppen på livets resa. När vi ser tillbaka inser vi att det finns ett gudomligt mönster, att prickarna verkligen hänger ihop.¹⁸

När du tar emot hans offer, blir hans lärjunge och så småningom når slutet på din jordiska resa, vad har då hänt med sorgerna du utstod i det här livet?

De är borta.

Besvikelserna, sveken, förföljelserna du mötte?

Borta.

Lidandet, sorgen, skulden, skammen och ångesten du genomled?

Borta.

Glömda.

Är det underligt då att ”vi talar om Kristus, vi gläds i Kristus, vi predikar om Kristus, vi profeterar om Kristus ... så att våra barn skall kunna veta till vilken källa de kan se för att få förlåtelse för sina synder?”¹⁹

Är det underligt då att vi helhjärtat strävar efter att verkligen se människan?

Mina älskade bröder och systrar, jag vittnar om att den viktigaste dagen i mänsklighetens historia var dagen när Jesus Kristus, Guds levande Son, vann segern över död och synd för alla Guds barn. Och den viktigaste dagen i ditt liv och mitt är dagen när vi lär oss att ”se människan”, när vi ser honom som den han verkligen är, när vi av hela vårt hjärta och sinne tar del av hans återlösningskraft, när vi med förnyad entusiasm och styrka förpliktar oss att följa honom. Må det vara en dag som återkommer om och om igen under våra liv.

Jag ger er mitt vittnesbörd om och min välsignelse att när vi ”ser människan”, finner vi mening, glädje och frid i det här jordelivet och evigt liv i den kommande världen. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Mosiah 15:23.
2. Se Joh. 19:30.
3. Se Alma 11:45.
4. Se Upp. 21:4.
5. Se 1 Kor. 15:21–23.
6. 3 Ne. 27:19.
7. Se Joh. 4:14.
8. Se Luk. 23:2.
9. Joh. 18:38. För att slippa döma Jesus försökte Pilatus lämna över fallet till Herodes Antipas. Om Herodes, som hade beordrat dödsstraff för Johannes Döparen (se Matt. 14:6–11), skulle döma Jesus, kunde Pilatus bara godkänna domen och hävda att det helt enkelt var en lokal angelägenhet som han gick med på för att hålla fred. Men Jesus sa inte ett ord till Herodes (se Luk. 23:6–12) och Herodes skickade honom tillbaka till Pilatus.
10. Se Mark. 15:6–7; Joh. 18:39–40. En expert på Nya testamentet skriver: ”Det verkar ha varit sed under påskhögtiden att den romerske ståthållaren frigav en illa beryktad fånge som var dömd till döden, åt det judiska folket” (Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah* [1899], 2:576). Namnet *Barabbas* betyder ”faderns son”. Ironin i att ge Jerusalemets folk ett val mellan de här två männen är intressant.
11. Se Mark. 15:11–14.
12. Den här misshandeln var så grov att den kallades ”den mellersta döden” (Edersheim, *Jesus the Messiah*, 2:579).
13. Se Joh. 19:1–3.
14. Joh. 19:4–5.
15. Tidigare hade Jesus sagt att ”detta folks hjärta är förhärdat. De hör illa med sina öron, och de sluter sina ögon, så att de inte ser med sina ögon eller hör med sina öron eller förstår med hjärtat och vänder om, så att jag får bota dem.” Sedan sa han kärleksfullt till sina lärjungar: ”Men saliga är era ögon som ser och era öron som hör” (Matt. 13:15–16). Låter vi våra hjärtan bli förhärdade eller öppnar vi våra ögon och hjärtan så att vi verkligen kan se människan?
16. Se Mosiah 4:20.
17. Jes. 40:29.
18. Se Dieter F. Uchtdorf, ”Jordelivets äventyr” (världsomfattande andakt för unga vuxna, 14 jan. 2018), broadcasts.lds.org.
19. 2 Ne. 25:26.



Biskop Gérald Caussé
presiderande biskop

Det handlar helt och hållet om människor

Kyrkan handlar om er, Herrens lärjungar – de som älskar och följer honom och som har tagit på sig hans namn.

Under förberedelserna för byggnationen av Paris ståtliga tempel i Frankrike, upplevde jag något jag aldrig kommer att glömma. År 2010, när tempelomten hittades, bad stadens borgmästare att få träffa oss för att få veta mer om kyrkan. Det här mötet var ett kritiskt steg mot att få bygglov. Vi förberedde noggrant en presentation som innefattade ett flertal imponerande bilder av sista dagars heliga tempel. Jag hoppades innerligt att deras arkitektoniska skönhet skulle övertyga borgmästaren om att han borde stötta vårt projekt.

Till min förvåning uttryckte borgmästaren att i stället för att titta på vår presentation så föredrog han och hans team att göra en egen utredning för att ta reda på vad vi var för slags kyrka. Följande månad inbjöds vi att lyssna på en rapport av ett kommunalråd som också råkade vara professor i religionshistoria. Hon sa: "Framför allt ville vi förstå vilka medlemmarna i er kyrka är. Först besökte vi ett av era sakramentsmöten. Vi satt längst bak i salen och observerade noggrant människorna i församlingen och vad de gjorde. Sedan sökte vi upp era grannar

– de som bor intill ert stavscenter – och vi frågade dem vilka slags människor ni mormoner är."

"Så vad kom ni fram till?" frågade jag lite orolig till sinnes. Hon svarade: "Vi upptäckte att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ligger närmare Jesu Kristi ursprungliga kyrka än någon annan kyrka vi känner till." Jag var



nära att protestera med orden: "Det stämmer inte helt! Den är inte den kyrkan som ligger närmast – den *är* Jesu Kristi kyrka – samma kyrka, den sanna kyrkan!" Men jag lade band på mig och uppsände i stället en tyst bön av tacksamhet. Borgmästaren lät meddela att han och hans team, baserat på vad de upptäckt, inte hade några invändningar mot byggnationen av ett tempel i deras kommun.

I dag, när jag tänker på den här mirakulösa upplevelsen, känner jag mig tacksam för att borgmästaren var vis och hade urskilningens ande. Han visste att nyckeln till att förstå kyrkan inte är att se på den genom byggnadernas yttre utseende eller ens som en välorganiserad institution, utan genom dess miljontals trofasta medlemmar som dagligen strävar efter att följa Jesu Kristi föredöme.

Definitionen av *kyrkan* kan hämtas från en vers i Mormons bok som lyder: "Och de [det vill säga Herrens lärjungar] som döptes i Jesu namn kallades Kristi kyrka."¹

Med andra ord handlar kyrkan helt och hållet om människor. Allt handlar om er, Herrens lärjungar – de som älskar och följer honom och som har tagit på sig hans namn genom förbund.

President Russel M. Nelson liknade en gång kyrkan vid en snygg bil. Vi tycker alla om när vår bil är skinande ren. Men syftet med bilen är inte att den ska sticka ut som en attraktiv maskin – det är att frakta *människor* i bilen.² På samma sätt uppskattar vi, som medlemmar i kyrkan, att ha vackra platser för tillbedjan som är rena och väl underhållna, och vi tycker också om att ha välfungerande program. Men de är inget annat än stödsystem. Vårt enda mål är att inbjuda var och en av Guds söner och döttrar att komma till Kristus och att vägleda dem längs

förbundets stig. Inget är viktigare. Vår verksamhet handlar helt om människor och förbund.

Är det inte underbart att namnet som gavs genom uppenbarelse till den återställda kyrkan binder samman de två viktigaste beståndsdelarna i alla evangelieförbund? Först är det namnet *Jesus Kristus*. Den här kyrkan tillhör honom, och hans heliggörande försoning och förbund är den enda vägen till frälsning och upphöjelse. Det andra namnet avser oss: de heliga, eller med andra ord, hans vittnen och hans lärjungar.

Jag lärde mig vikten av att fokusera på människor när jag verkade som stavsresident i Frankrike. I början av mitt tjänande hade jag ett antal mycket ambitiösa mål för staven: organiserandet av nya församlingar, byggandet av nya möteshus och till och med uppförandet av ett tempel i vårt område. När jag avlöstes sex år senare hade inte ett enda av de här målen uppnåtts. Det

kunde ha känts som ett totalt misslyckande förutom att mina målsättningar under loppet av dessa sex år hade förändrats markant.

När jag satt på förhöjningen dagen för min avlösning överväldigades jag av en djup känsla av tacksamhet och fullbordan. Jag såg på de hundratals närvarande medlemmarnas ansikten. Jag kunde minnas en andlig upplevelse i samband med var och en av dem.

Där fanns bröder och systrar som hade stigit ner i dopets vatten, de vilkas första tempelrekommendationer jag hade signerat så att de kunde ta emot templets heliga förrättningar, och de unga människor och par som jag hade avskilt eller avlöst som heltidsmissionärer. Där fanns många andra som jag hade betjänat när de gick igenom provningar och motgångar i livet. Jag kände intensiv broderlig kärlek för var och en av dem. Jag hade funnit ren glädje i att tjäna dem och glatt mig åt deras växande lojalitet till och tro på Frälsaren.

President M. Russell Ballard har sagt: "Det som är av största vikt vad gäller våra ansvar i kyrkan är inte den statistik som rapporteras eller mötena som hålls, utan om var och en av dessa människor — som vi betjänat en i taget liksom Frälsaren gjorde — har blivit upplyft och stärkt och slutligen förändrats."³

Mina kära bröder och systrar, är vi aktiva i evangeliet eller är vi bara sysselsatta i kyrkan? Nyckeln är att följa Frälsarens föredöme i allt. Om vi gör det fokuserar vi naturligt på att frälsa individer och inte på att utföra uppgifter och genomföra program.

Har du någonsin frågat dig hur det skulle vara om Frälsaren besökte din församling eller din gren nästa söndag? Vad skulle han göra? Skulle han bekymra sig över om de visuella hjälpmedlen var tillräckligt bra eller om stolarna placerats rätt i klassrummet? Eller skulle han hitta någon han kunde älska, undervisa och välsigna? Kanske skulle han söka sig till en ny medlem eller en vän att välkomna, en sjuk broder eller syster i behov av tröst, eller en vacklande ung människa som behövde lyftas och stötts.

Vilka lektioner skulle Jesus besöka? Jag skulle inte bli förvånad om han besökte primärbarnen först. Han skulle troligen gå ner på knä och prata med dem öga mot öga. Han skulle uttrycka sin kärlek till dem, dela med sig av berättelser, visa uppskattning för deras teckningar och vittna om sin Fader i himlen. Hans inställning skulle vara enkel, genuin och opretentiös. Kan vi göra likadant?

Jag lovar dig att när du strävar efter att hålla dig till Herrens agenda kan inget vara viktigare än att finna de här människorna som du kan hjälpa och välsigna. I kyrkan fokuserar du då på att undervisa individer och vidröra



deras hjärtan. Du är då angelägen om att skapa en andlig upplevelse snarare än att organisera en perfekt aktivitet, att betjäna andra medlemmar snarare än att fylla i ett antal besök du gjort. Det handlar då inte om dig utan om *dem* som vi kallar våra bröder och våra systrar.

Ibland pratar vi om att *gå* till kyrkan. Men kyrkan är mer än en byggnad eller särskild plats. Den är lika verklig och levande på de mest oansenliga platserna i de mest avlägsna områdena i världen som den är här på kyrkans huvudkontor i Salt Lake City. Herren själv har sagt: "För där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem"⁴.

Vi tar med oss kyrkan vart vi än går: till jobbet, till skolan, på semestern och speciellt till våra hem. Vår blotta närvaro och vårt inflytande kan räcka för att göra vilken plats som helst som vi befinner oss på till en helig plats.

Jag minns ett samtal jag hade med en vän som inte delar vår tro. Han blev förvånad när han fick veta att alla värdiga män i vår kyrka kan ta emot prästadömet. Han frågade: "Men hur många prästadömsbärare har ni i er församling?"

Jag svarade: "Mellan 30 och 40."

Förbluffad fortsatte han: "I min församling har vi bara en präst. Varför behöver ni så många präster på söndagsmorgonen?"

Fängslad av hans fråga kände jag mig inspirerad att svara: "Jag håller med dig. Jag tror inte vi behöver så många prästadömsbärare i kyrkan på söndagarna. *Men* vi behöver en prästadömsbärare i varje hem. Och när det inte finns en prästadömsbärare i ett hem kallas andra prästadömsbärare att vaka över och betjäna den familjen."

Vår kyrka är inte bara en söndagskyrka. Vår gudstjänst fortsätter varje dag under veckan, oavsett var vi är och vad vi gör. Speciellt våra hem



är "den viktigaste helgedomen för vår tro".⁵ Det är oftast i våra hem som vi ber, välsignar, studerar, lär ut Guds ord, och vi tjänar med ren kärlek. Jag kan vittna av egen erfarenhet att våra hem är heliga platser där Anden kan finnas i rikt mått – lika mycket som, och ibland till och med mer än i våra formella gudstjänstlokaler.

Jag vittnar om att den här kyrkan är Jesu Kristi kyrka. Dess styrka och livskraft kommer av de dagliga handlingar som utförs av miljontals av hans lärjungar som dagligen försöker följa hans enastående föredöme genom att

hysa omsorg om andra var de än är. Kristus lever och han leder den här kyrkan. President Russell M. Nelson är den profet som han har utvalt att leda och vägleda oss i vår tid. Om allt detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 3 Ne. 26:21.
2. Se Russell M. Nelson, ledarskapsmöte under generalkonferensen, apr. 2012.
3. M. Russell Ballard, "O, var visa!", *Liahona*, nov. 2006, s. 20.
4. Matt. 18:20.
5. Russell M. Nelson, "The Doctrinal Importance of Marriage and Children" (Världsomfattande ledarutbildningsmöte, feb. 2012), broadcasts.lds.org.



Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kvorum

Att bereda sig för att möta Gud

Att ägna sig åt gudagivna ansvar i rättfärdighet, enighet och jämlikhet förbereder oss för att möta Gud.

När Eliza R. Snow talade om invigningen av Kirtlands tempel (som hon hade närvarat vid) sa hon: "Ceremonierna under denna invigning kan återges, men ingen dödlig tunga kan beskriva de himmelska manifestationerna denna minnesvärda dag. Änglar visade sig för somliga, medan en känsla av gudomlig närvaro upplevdes av alla närvarande och varje hjärta var fyllt av obeskrivlig, himmelsk glädje."¹

Den himmelska manifestation som ägde rum i Kirtlands tempel var grundläggande för syftet med Jesu Kristi återställda kyrka i att åstadkomma frälsning och upphöjelse för vår himmelske Faders barn.² När vi förbereder oss för att möta Gud kan vi förstå vilka våra gudagivna ansvar är genom att minnas vilka heliga nycklar som återställdes i Kirtlands tempel.

I invigningsbönen bad Joseph ödmjukt Herren att "godta detta hus ... vilket du befalldes oss att bygga".³

En vecka senare, på påsksöndagen, visade sig Herren i en strålande syn och godtog sitt tempel. Detta skedde den 3 april 1836, för nästan exakt 182 år sedan denna påsksöndag. Det var dessutom den judiska påskhögtiden

pesach – ett av de sällsynta tillfällen när påsken och pesach infaller samtidigt. När synen upphörde visade sig tre forntida profeter – Mose, Elias och Elia – som överlämnade nycklar som var nödvändiga för att utföra Herrens

syfte för sin återställda kyrka i den här tidsutdelningen. Det syftet har enkelt, men talande, beskrivits som Israels insamling, att besegla dem som familjer och att förbereda världen för Herrens andra ankomst.⁴

Att både Elia och Mose visade sig innebar en "slående likhet ... [med] judisk tradition enligt vilken Mose och Elia skulle komma tillsammans vid 'tidens slut'".⁵ Enligt vår lära uppfyllde den här ankomsten den grundläggande återställelsen av vissa nycklar som givits "för de sista dagarna och för sista gången i det som utgör tidernas fullbordans utdelning".⁶

Kirtlands tempel var både till storlek och läge relativt obetydligt. Men i fråga om dess enorma betydelse för mänskligheten, *formade det evigheten*. Forntida profeter återställde prästdömsnycklarna för de eviga, frälsande förrättningarna i Jesu Kristi evangelium.



Det ledde till överväldigande glädje för trofasta medlemmar i kyrkan.

De här nycklarna ger ”kraft från höjden”⁷ till de gudagivna ansvar som utgör kyrkans främsta syfte.⁸ Den där vackra påskdagen i Kirtlands tempel återställdes tre nycklar:

För det första visade sig Mose och överlämnade nycklarna till Israels insamling från jordens fyra hörn, vilket innebär missionsarbete.⁹

För det andra visade sig Elias och överlämnade nycklarna till Abrahams evangeliums tidsutdelning, vilket innefattar återställelsen av Abrahams förbund.¹⁰ President Russell M. Nelson har undervisat om att syftet med förbundets nycklar är att förbereda medlemmarna för Guds rike. Han sa att ”vi [vet] vilka vi är och vad Gud förväntar sig av oss”.¹¹

För det tredje visade sig Elia och överlämnade beseglingsmaktens nycklar för den här tidsutdelningen, vilket innebär släktforskningsarbete och ställföreträdande tempelförrättningar som möjliggör frälsning för levande och döda.¹²

Det finns, under ledning av första presidentskapet och de tolv kvorum, tre verkställande råd på kyrkans huvudkontor som har uppsikt över de här gudagivna ansvarerna som är baserade på de nycklar som återställdes i Kirtlands tempel. Dessa är verkställande missionsrådet, verkställande rådet för prästadömet och familjen samt verkställande rådet för tempel och släktforskning.

Var står vi i dag när det gäller att uppfylla dessa gudagivna ansvar?

För det första: Vad gäller Moses återställelse av nycklarna till Israels insamling har vi i dag ungefär 70 000 missionärer spridda över jorden som predikar hans evangelium för att samla



hans utvalda. Det här är början av uppfyllelsen av det stora och förunderliga verk som Nephi förutsåg bland både icke-judar och Israels hus. Nephi såg vår tid när Guds heliga skulle finnas över hela jordens yta, men deras antal skulle vara litet på grund av ogudaktighet. Däremot förutsåg han att de skulle vara ”beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet”.¹³ Med tanke på den återställda kyrkans korta historia har missionsarbetet varit slående. Vi ser uppfyllelsen av Nephis syn. Även om vi är relativt få fortsätter vi våra ansträngningar och sträcker oss ut till dem som vill lyssna på Frälsarens budskap.

För det andra visade sig Elias och överlämnade Abrahams evangeliums tidsutdelning och förkunnade att i oss och vår avkomma skulle alla släktled efter oss bli välsignade. Under den här konferensen har viktig vägledning framförts till att utrusta de heliga och förbereda dem för Guds rike.¹⁴ Tillkännagivandet under prästadömsmötet om äldsternas och högprästernas kvorum kommer att frigöra prästadömet kraft och myndighet. Hem- och besöksundervisning, numera ”stödverksamhet”, som det undervisats så talande om under detta möte, bereder sista dagars heliga att möta Gud.

För det tredje överlämnade Elia beseglingsnycklarna för den här tidsutdelningen. För oss som lever i dag är ökningen av antalet tempel och

av släktforskningsarbetet helt fenomenal. Den här takten kommer att fortsätta, och öka, fram till Frälsarens andra ankomst så att inte hela jorden blir ”fullständigt ödelagd vid hans ankomst”.¹⁵

Släktforskningen, himmelskt välsignad genom teknologin, har ökat dramatiskt de senaste åren. Det skulle vara oklokt av oss att luta oss tillbaka vad gäller det här gudagivna ansvaret och förvänta oss att moster Jane eller någon annan hängiven släkting ska ta hand om det. Låt mig återge president Joseph Fielding Smiths rättframma ord: ”Ingen är undantagen från den stora skyldigheten. Det fordras av aposteln lika väl som av den ödmjukaste äldste [eller syster]. Plats, utmärkelse eller lång tjänst i kyrkan ... berättigar oss inte att försumma våra dödas frälsning.”¹⁶

Nu har vi tempel över hela världen och medel från allmänna hjälpfonden för tempelbesökare som har behov och som bor långt från ett tempel.

Det skulle vara bra om vi för egen del utvärderade våra ansträngningar när det gäller vår strävan att utföra missionsarbete, tempeltjänst och släktforskning och att förbereda oss för att möta Gud.

Rättfärdighet, enighet och jämlikhet inför Herren är grunden för dessa heliga ansvar

Vad gäller rättfärdighet är det här livet tiden för oss alla att förbereda oss för att möta Gud.¹⁷ Mormons

bok ger flera exempel på de tragiska konsekvenserna av att enskilda eller grupper inte håller Guds bud.¹⁸

Under min livstid har världsliga frågor och bekymmer gått från den ena ytterligheten till den andra – från lättsinniga och obetydliga sysselsättningar till allvarlig omoral. Det är berömvärt att sexuella trakasserier och övergrepp har demaskerats och fördömts.¹⁹ Sådan omoral är mot Guds och samhällets lagar. De som förstår Guds plan bör också motsätta sig självvald omoral, vilket också är en synd. Tillkännagivande om familjen varnar för att de ”som bryter mot kyskhetsbudet, som förgriper sig på maka eller barn [eller någon annan för den delen] ... en dag kommer att stå ansvariga inför Gud”.²⁰

När vi tittar oss omkring ser vi förödelsen av ogudaktighet och beroende vart vi än vänder oss. Om vi själva oroar oss över vilken dom vi i slutändan får av Frälsaren, bör vi söka omvändelse. Jag är rädd att många inte längre känner sig ansvariga inför Gud och inte vänder sig till skrifterna eller profeterna för vägledning. Om vi som samhälle skulle begrunda syndens följder, skulle det bli ett massivt offentligt motstånd mot pornografi och objektifieringen av kvinnor.²¹ Som Alma sa till sin son Corianton i Mormons bok: ”Ogudaktighet har aldrig inneburit lycka.”²²

Vad gäller enighet, så förkunnade Frälsaren: ”Om ni inte är ett är ni inte mina.”²³ Vi vet att den stridslustne anden är av djävulen.²⁴

I dagens samhälle ignoreras i stort sett skriftens befallning om enighet, och för många människor ligger tonvikten i stället på grupptillhörigheten,²⁵ som ofta baseras på status, kön, ras eller välstånd. I många länder, om inte de flesta, är människor oeniga om hur



man ska leva. I Herrens kyrka är Jesu Kristi evangeliums kultur den enda kultur vi håller oss till och undervisar om. Den enighet vi söker är att vara förenade med Frälsaren och hans lärdomar.²⁶

När vi ser på kyrkans primära syften är de alla grundade på **jämlikhet inför Herren**²⁷ och följer Jesu Kristi evangeliums kultur. När det gäller missionsarbete är det främsta kravet för dop att man ödmjukar sig inför Gud och kommer fram med ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande.²⁸ Utbildning, välstånd, ras eller nationellt ursprung övervägs inte ens.

Utöver det så tjänar missionärerna ödmjukt vart de än blir kallade. De försöker inte tjäna utifrån världens statusmåttn eller med framtida yrkesbanor i åtanke. De tjänar av allt sitt hjärta, sin förmåga, sitt förstånd och sin styrka oavsett vart de skickas. De väljer inte sina missionskamrater och de försöker flitigt utveckla kristuslika egenskaper,²⁹ vilka utgör kärnan i Jesu Kristi kultur.

Skrifterna ger vägledning för våra viktigaste relationer. Frälsaren undervisade om att det första budet var att ”älska Herren din Gud”. Och att det andra är ”älska din nästa som dig själv”.³⁰

Frälsaren tydliggjorde att var och en är vår nästa.³¹ Mormons bok gör klart att det inte ska finnas några -iter, stammar eller klasser.³² Vi måste vara eniga och jämlika inför Gud.

Heliga förrättningar och gudomliga ansvar bygger på det här villkoret. Jag skulle förvänta mig att era egna upplevelser i templet liknar mina. Varje gång jag lämnade arbetsdagens värld i San Francisco och kom till Oaklands tempel kunde jag känna en överväldigande känsla av kärlek och frid. En stor del av det här låg i att jag kände att jag var närmare Gud och hans syften. De frälsande förrättningarna var mitt främsta fokus, men en stor del av de där underbara känslorna kom av den jämlikhet och enighet som genomsyrar templet. Alla är klädda i vitt. Det finns inga tecken på välstånd, rang eller utbildningsnivå – vi är alla bröder och systrar som ödmjukar oss inför Gud.

I det heliga beseglingsrummet är det eviga äktenskapets förrättning samma för alla. Jag älskar det faktum att par från de mest ödmjuka omständigheter och par från de mest förmögna omständigheter får precis samma upplevelse. De bär samma klädnader och ingår samma förbund över samma altare. De får också samma eviga prästadömsvälsignelser. Det här utförs i ett vackert tempel som byggts med de heligas tiondepengar som ett heligt Herrens hus.

Att uppfylla gudagivna ansvar, grundade på rättfärdighet, enighet och jämlikhet inför Herren, ger personlig lycka och frid i den här världen och förbereder oss för evigt liv i den kommande världen.³³ Det förbereder oss för att möta Gud.³⁴

Vi ber att var och en av er, oavsett era nuvarande omständigheter rådgör med er biskop och blir värdiga en tempelrekommendation.³⁵

Vi är tacksamma för att många fler medlemmar förbereder sig för templet. Det har i flera år varit en markant ökning av antalet värdiga vuxna som har en tempelrekommendation.

Rekommendationerna med begränsad användning för värdiga ungdomar har ökat dramatiskt de senaste två åren. Det är tydligt att den trofasta kärnan av medlemmar i kyrkan aldrig har varit starkare.

Slutligen, var förvissade om att kyrkans ledare som presiderar över kyrkans gudagivna syften får gudomlig hjälp. Den här vägledningen kommer från Anden och ibland direkt från Frälsaren. Båda typer av andlig vägledning ges. Jag är tacksam över att ha fått sådan hjälp. Men vägledningen ges i Herrens tid, rad på rad och bud på bud,³⁶ när "en allvetande Herre avsiktligt väljer att undervisa oss"³⁷. Vägledning för hela kyrkan kommer enbart till hans profet.

Vi har alla haft privilegiet att stödja president Russell M. Nelson som vår profet och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga under den här konferensen. Vi i de tolv rådgivare, som grupp och personligen, fick en

stor andlig upplevelse när vi lade våra händer på president Nelsons huvud och när president Dallin H. Oaks, som age-erade språkrör, ordinerade honom och avskilde honom till president för kyrkan. Jag vittnar om att han var förutordinerad och att han har förberetts under hela sitt liv för att bli Herrens profet i vår tid. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Eliza R. Snow, i Janiece Johnson och Jennifer Reeder, *The Witness of Women: Firsthand Experiences and Testimonies from the Restoration* (2016), s. 124; se även Eliza R. Snow, i Edward Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), s. 65.
2. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 2.2.
3. L&F 109:4.
4. Se Russell M. Nelson, "Epistles of the Lord" (tal under ett seminarium för nya missionspresidenter, 25 juni 2015), s.1–2.
5. Stephen D. Ricks, "The Appearance of Elijah and Moses in the Kirtland Temple and the Jewish Passover", *BYU Studies*, vol. 23, nr 4 (hösten 1983), s. 485.
6. L&F 112:30.
7. L&F 38:38; se även L&F 43:16; 84:20–21.

8. Se *Handbok 2*, 2.2. Det fjärde ansvaret, att ta hand om de fattiga och behövande, behövde inga återställda nycklar men är beroende av kyrkans gudomligt inspirerade organisation.
9. Verkställande missionärsrådet har uppsikt över det här gudagivna ansvaret. Se L&F 110:11.
10. Verkställande rådet för prästadömet och familjen har uppsikt över det här gudagivna ansvaret. Se L&F 110:12.
11. Russell M. Nelson, "Förbund", *Liahona*, nov. 2011, s. 88.
12. Verkställande rådet för tempel och släktforskning har uppsikt över det här gudagivna ansvaret. Se Läran och förbunden 110:13–16.
13. 1 Ne. 14:14; se även 1 Ne. 14:5, 7, 12.
14. Se Mosiah 18:9; Alma 6:1; 32:37; se även Jeffrey R. Holland, "Sändebud till kyrkan", *Liahona*, nov. 2016, s. 61–62, 67.
15. L&F 2:3.
16. Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst. av Bruce R. McConkie (1979), 2:131.
17. Se Alma 34:32.
18. Ett återkommande tema i Mormons bok är att om folket håller buden så ska de få framgång i landet, men om de inte håller buden ska de avskäras från Herrens närhet. Se bland annat 2 Ne. 1:9; 4:4; Alma 9:13.
19. Det här har hänt under #Metoo-rörelsen.
20. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, maj 2017, s. 145.
21. Se Ross Douthat, "Let's Ban Porn", *New York Times*, 11 feb. 2018, s. SR11.
22. Alma 41:10.
23. L&F 38:27.
24. Se 3 Ne. 11:29.
25. Se David Brooks, "The Retreat To Tribalism", *New York Times*, 2 jan. 2018, s. A15.
26. Se Joh. 17:21–22.
27. Se 2 Ne. 26:33: "Alla är lika inför Gud", vare sig man är "svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna".
28. Se L&F 20:37.
29. Se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), kap. 6.
30. Se Matt. 22:36–39.
31. Se Luk. 10:29–37.
32. Se 4 Ne. 1:17.
33. Se L&F 59:23.
34. Se Alma 34:32.
35. Intervjufrågorna för tempelrekommendationer är en bra utvärdering av hur väl vi lever efter evangeliet.
36. Se 2 Ne. 28:30; L&F 98:12; 128:21.
37. Neal A. Maxwell, *All Things Shall Give Thee Experience* (2007), s. 31.





President Russell M. Nelson

Låt oss sträva fram

Er önskan att lyda växer när ni minns och begrundar det ni känt under de senaste två dagarna.

Mina älskade bröder och systrar, när vi nu kommer till slutet på denna historiska konferens vill jag med er tacka Herren för hans ledning och inspirerande inflytande.

Musiken har varit vacker och upplyftande. Talen har varit inte bara uppbyggande, de har varit livsförändrande!

I högtidlig församling har vi röstat in ett nytt första presidentskap. Två

framstående män har insatts i de tolv apostlarnas kворum. Och åtta nya generalauktoritetssjuttio har kallats.

Nu sammanfattas vår förnyade beslutsamhet, vår utmaning och vårt uppdrag att gå framåt i en favoritpsalm:

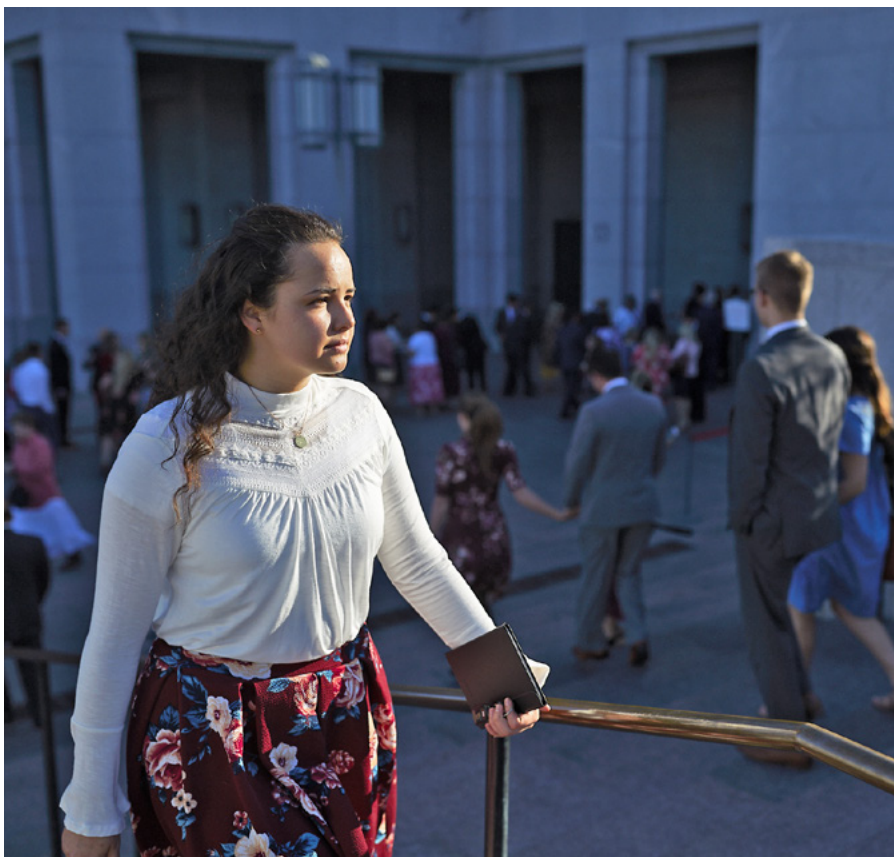
Låt oss sträva fram uti enighet och ljus, så att när vi än dör vi kan nå Faderns hus.

Låt oss höja sanningens svärd i vår kamp att sprida Guds ord och bud.

Frukta icke ondskans hån och hot; modigt går vi fienden emot; ty vår Herre står bredvid oss i den strid som vi kämpar denna sista tid.¹

Jag uppmanar er att studera den här konferensens budskap ofta – gång på gång – under de närmaste sex månaderna. Sök medvetet efter sätt att införliva de här budskapen i era hemaftnar, er evangelieundervisning, era samtal med familjemedlemmar och vänner, ja, även era samtal med människor av annan tro. Många goda människor reagerar positivt på de sanningar som förkunnas under denna konferens när de framförs kärleksfullt. Och er önskan att lyda växer när ni minns och begrundar det ni känt under de senaste två dagarna.

Den här generalkonferensen inleder en ny era med utvidgat tjänande. Herren har gjort viktiga justeringar i hur vi tar hand om varandra. Systrar och bröder – gamla som unga – kommer att tjäna varandra på ett nytt, heligare sätt. Äldstekvorum stärks så att de kan välsigna män, kvinnor och barn världen över. Hjälpföreningens systrar fortsätter att tjäna på sitt unika och kärleksfulla sätt, och ger yngre systrar möjlighet att tjäna med dem i lämpliga uppdrag.



Vårt budskap till världen är enkelt och uppriktigt: Vi inbjuder alla Guds barn på båda sidor om slöjan att komma till Frälsaren, ta emot det heliga templets välsignelser, nå bestående glädje och bli berättigade till evigt liv.²

Slutlig upphöjelse kräver fullständig trohet i dag mot förbund vi ingår och förrättningar vi tar emot i Herrens hus. I dag har vi 159 verksamma tempel och fler är under uppbyggnad. Vi vill föra templet närmare kyrkans växande medlemskap. Så det är med nöje vi tillkännager planerna på att bygga ytterligare sju tempel. Dessa tempel kommer att stå på följande platser: Salta, Argentina; Bengaluru, Indien; Managua, Nicaragua; Cagayan de Oro, Filippinerna; Layton, Utah; Richmond, Virginia; och en ännu inte fastställd större stad i Ryssland.

Mina kära bröder och systrar, uppförandet av dessa tempel kanske inte förändrar era liv, men er tid i templet gör säkerligen det. Därför välsignar jag er till att kunna urskilja det som kan läggas åt sidan så att ni kan tillbringa mer tid i templet. Jag välsignar er med större harmoni och kärlek i era hem och en djupare önskan att vårda era eviga familjeband. Jag välsignar er med ökad tro på Herren Jesus Kristus och med större förmåga att följa honom som hans sanna lärjungar.

Jag välsignar er till att höja er röst i vittnesbörd, som jag gör nu, om att vi är verksamma i den allsmäktige Gudens verk! Jesus är Kristus. Detta är hans kyrka som han leder genom sina smorda tjänare. Det vittnar jag om i kärlek till er alla i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr 166.
2. Definierad i L&F 14:7 som "den största av alla Guds gåvor".

Vårt budskap till världen är enkelt och uppriktigt: Vi inbjuder alla Guds barn på båda sidor om slöjan att komma till Frälsaren, ta emot det heliga templets välsignelser, nå bestående glädje och bli berättigade till evigt liv.²

Slutlig upphöjelse kräver fullständig trohet i dag mot förbund vi ingår och förrättningar vi tar emot i Herrens hus. I dag har vi 159 verksamma tempel och fler är under uppbyggnad. Vi vill föra templet närmare kyrkans växande medlemskap. Så det är med nöje vi tillkännager planerna på att bygga ytterligare sju tempel. Dessa tempel kommer att stå på följande platser: Salta, Argentina; Bengaluru, Indien; Managua, Nicaragua; Cagayan de Oro, Filippinerna; Layton, Utah; Richmond, Virginia; och en ännu inte fastställd större stad i Ryssland.

Mina kära bröder och systrar, uppförandet av dessa tempel kanske inte förändrar era liv, men er tid i templet gör säkerligen det. Därför välsignar jag er till att kunna urskilja det som kan läggas åt sidan så att ni kan tillbringa mer tid i templet. Jag välsignar er med större harmoni och kärlek i era hem och en djupare önskan att vårda era eviga familjeband. Jag välsignar er med ökad tro på Herren Jesus Kristus och med större förmåga att följa honom som hans sanna lärjungar.

Jag välsignar er till att höja er röst i vittnesbörd, som jag gör nu, om att vi är verksamma i den allsmäktige Gudens verk! Jesus är Kristus. Detta är hans kyrka som han leder genom sina smorda tjänare. Det vittnar jag om i kärlek till er alla i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr 166.
2. Definierad i L&F 14:7 som "den största av alla Guds gåvor".

Statistisk rapport för år 2017

Första presidentskapet har för kyrkans medlemmars information utfärdat följande statistiska rapport om kyrkans tillväxt och ställning för året som avslutades den 31 december 2017.

Enheter i kyrkan

Stavar	3 341
Missioner	421
Distrikt	553
Församlingar och grenar	30 506

Kyrkans medlemsantal

Medlemmar totalt	16 118 169
Nyttillkomna barn med matrikelkort	106 771
Nyomvända döpta	233 729

Missionärer

Heltidsmissionärer	67 049
Servicemissionärer	36 172

Tempel

Tempel invigda under 2017 (Paris, Frankrike; Tucson, Arizona; Meridian, Idaho; Cedar City, Utah)	4
Tempel återinvigda under 2017 (Idaho Falls, Idaho, USA)	1
Tempel i verksamhet vid årets slut	159

Här följer en lista över utvalda upplevelser som återgavs under generalkonferensen. Sidnumren gäller den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse
Reyna I. Aburto	(78) Sista dagars heliga i Chile, Peru, Mexiko och Förenta Staterna erbjuder hjälp efter katastrofer.
Neil L. Andersen	(24) Kathy Andersen läser tal av president Russell M. Nelson från tidigare generalkonferenser och ber om att få en djupare bekräftelse om hans roll som profet.
M. Russell Ballard	(9) När M. Russell Ballard ser storleken på ett senapskorn i Jerusalem minns han Frälsarens undervisning om tro.
David A. Bednar	(30) Russell M. Nelson och Henry B. Eyring följer president Thomas S. Monsons uppmaning att studera Mormons bok och tillämpa dess sanningar.
Jean B. Bingham	(104) En hjälpföreningssystem tjänar en "vilsen och ensam" ung mor. En afrikansk syster tjänar en syster som har blivit slagen och rånad. Församlingsmedlemmar tar hand om en syster som har cancer. Unga kvinnor arbetar för att se till en grannes behov.
Gérald Caussé	(111) Lokala ledamöter i kommunfullmäktige besöker ett sakramentsmöte innan de godkänner bygget av Paris tempel. Gérald Caussé gläds som stavsresident över stavsmedlemmarnas ökade lojalitet mot och tro på Frälsaren. Gérald Caussé berättar för en vän att varje familj behöver en prästadömsbärare i sitt hem.
D. Todd Christofferson	(55) Ett äldstekvorum skördar en bondes grödor efter att flera av hans familjemedlemmar har dött i influensa.
Quentin L. Cook	(114) Himmelska uppenbarelser fyller medlemmarna med glädje under invigningen av templet i Kirtland. Quentin L. Cook känner kärlek och glädje i Oaklands tempel i Kalifornien.
Massimo De Feo	(81) Massimo De Feos son berättar för klasskamrater att hans far är "chef för universum". Massimo De Feos döende mor visar att hon älskar honom mer hon älskar själv.
Devin G. Durrant	(42) En lek under en familjehemmafton byggde upp Devin G. Durrants självförtroende. Familjen Durrant tar bilder utanför templet.
Larry J. Echo Hawk	(15) Familjen Echo Hawk tröstar föräldrarna till en onykter förare som dödade Larry J. Echo Hawks bror och svägerska.
Henry B. Eyring	(61) Henry B. Eyrings gammelfarfar och gammelfarmor förälskade sig i varandra medan de korsade prärien. En ung man förstår vad prästadömsbärare kan uppnå när de tjänar Herren. En inspirerad hemlärare tjänar en familj med akuta behov. (86) Efter att Henry B. Eyrings mor hade dött fick hans far tröst av den Helige Anden.
Taylor G. Godoy	(34) En väns sons död manar Taylor G. Godoy att använda varje "en dag till" av livet klokt. En peruansk syster tar sina förbund på allvar efter att ha gjort uppoffringar för att komma till templet. Taylor G. Godoy vill vara den bästa eleven efter att hans mor har gjort uppoffringar för hans tandläkarstudier.
Gerrit W. Gong	(97) Gerrit W. Gong berättar godnattsagor för sina söner och sjunger dem till sömns.
Jeffrey R. Holland	(101) En broder vars hustru blir sjuk ringer instinktivt till sin hemlärare för att få hjälp.
Douglas D. Holmes	(50) Aronska prästadömsbärare bär vittnesbörd för sina kamrater. Medlemmar i ett prästernas kvorum lär sig vad det innebär att ha "fullmakt av Jesus Kristus".
Russell M. Nelson	(68) Prästadömsbärare underlåter att ge sanna välsignelser till familjemedlemmar eller systrar med nya ämbeten. Russell M. Nelson hjälper en man att återvända till kyrkan. (93) Som pojke älskar Russell M. Nelson att lära sig om evangeliet och längtar efter att beseglas till sina föräldrar. Den unge Russell M. Nelson krossar spritflaskor eftersom han vill att hans föräldrar ska leva efter Visdomsordet.
Dallin H. Oaks	(65) En äldstekvorumspresident råder en kvorummedlem att inte hoppa av skolan.
Bonnie L. Oscarson	(36) Som ung kvinna blir Bonnie L. Oscarson ombedd att fullgöra uppgifter och ämbeten som normalt ges till vuxna.
Dale G. Renlund	(46) Parley och Orson Pratts kärlek till sina förfäder hjälper dem att förbättra sin relation. Tempets välsignelser är helande för en familj vars avlidne sons hjärta donerades.
Lynn G. Robbins	(21) Lynn G. Robbins lärare på college uppmanar eleverna att se misstag som en lärdom och att fortsätta försöka.
Ulisses Soares	(98) Ulisses Soares och hans fru får visum ovanligt snabbt efter att ha visat tro på att Herren skulle utföra ett underverk.
Gary E. Stevenson	(17) Gary E. Stevenson får ett vittnesbörd om profeterna som verkat efter David O. McKays död. En tidigare elev lovordar dr Russell M. Nelsons undervisningsstil.
Brian K. Taylor	(12) Brian K. Taylor minns sin tålmodiga primärlärare. Efter en bilolycka som en ung kvinna orsakade, finner hon frid i vetskapen att hon är ett Guds barn.
Taniela B. Wakolo	(39) Efter att en man har besökt kyrkan i 39 år döps och konfirmeras han och beseglas senare till sin hustru i templet.
Larry Y. Wilson	(75) En sista dagars helig fältpräst följer en andlig maning och hjälper till att rädda ett transportfartyg och dess besättning från en tyfon.
Claudio D. Zivic	(83) "Håll ut så kommer ni att segra", säger president Thomas S. Monson till Claudio D. Zivic och hans fru. En spricka i Claudio D. Zivics kajak gör den omöjlig att styra.



Äldste Gerrit W. Gong

De tolv apostlarnas kворum

”Denna påsksöndag sjunger jag jublande ’halleluja’”, sa äldste Gong i sitt första generalkonferenstal som medlem i de tolv apostlarnas kворum. ”Sången om vår uppståndne Frälsares återlösande kärlek prisar harmonin mellan förbunden ... och Jesu Kristi försoning.”

Äldste Gong har i hela sitt liv känt glädjen över den harmonin. Han vet att kraften i våra förbund, sammanlänkad med Frälsarens försoning, ”möjliggör och förädlar.” ”Tillsammans förskönar, bevarar, helgar och återlöser de”, sa han.

Vid en vigsel i templet en dag återspeglades kraften i förbund, sammanlänkad med försoningen, i templets speglar. Han föreställde sig sin familjs släktled tvärsigenom tidsåldrarna, från hans första kända släkting, den förste Dragon Gong, född 837, genom 36 generationer ner till hans egna barnbarn och sedan vidare genom släktleden åt båda hållen.

”I templets evighets speglar började jag förstå att jag och min hustru är barn till våra föräldrar och föräldrar till våra barn, barnbarn till våra far- och morföräldrar och far- och morföräldrar till våra barnbarn”, sa han. ”Jordelivets viktigaste lärdomar faller som dagg över vår själ då vi lär oss och undervisar i våra eviga roller, bland annat som barn och förälder, förälder och barn.”

Äldste Gong hade verkat som generalauktoritetssjuttio sedan april 2010 och som medlem i presidentskapet för de sjuttio sedan oktober 2015. Han inröstades som medlem i de tolv apostlarnas kворum den 31 mars 2018, vilket han beskriver som ”detta heliga kall från Herren som fick mig att tappa andan”.

Från 2011 till 2015 ingick äldste Gong i presidentskapet för området Asien, under sista tiden som områdespresident. Han har verkat som heltidsmissionär i Taiwanmissionen Taipei, som högrådsmedlem, högprästernas gruppleddare, Söndagsskolans president i staven, seminarielärare, biskop, president för en stavmission, stavpresident och områdessjuttio.

Äldste Gong tog kandidatexamen i asiatiska studier och individuella

studier vid Brigham Young University 1977. År 1979 tog han masterexamen och 1981 doktorsexamen i internationella relationer vid Oxforduniversitetet, där han var Rhodesstipendiat. År 1985 arbetade han som särskild assistent till USA:s vice utrikesminister, och 1987 som särskild assistent till USA:s ambassadör i Beijing. Med början 1989 verkade han i flera befattningar inom Center for Strategic and International Studies i Washington D.C. Han var assistent till rektorn med ansvar för planering och utvärdering vid Brigham Young University fram till i april 2010.

Äldste Gongs farföräldrar immigrerade till USA från Kina. Äldste Gong föddes i Redwood City, Kalifornien 1953. Han gifte sig med Susan Lindsay i januari 1980, och de är föräldrar till fyra barn och har tre barnbarn.

”Allt som är värdigt och evigt är centrerat i att Gud vår kärleksfulle evige Fader och hans Son Jesus Kristus, och hans försoning, verkligen finns och skedde, vilket den Helige Anden vittnar om”, sa äldste Gong vid den här konferensen. ”Jag vittnar vördnadsfullt och högtidligt om den levande Kristus – han ... var med oss i begynnelsen, han är med oss till änden.” ■





Äldste Ulisses Soares

De tolv apostlarnas kvorum

Levande profeter, som president Russell M. Nelson, är ett bevis på Guds kärlek till sina barn, vittnade äldste Ulisses Soares om i sitt första generalkonferenstal som medlem i de tolv apostlarnas kvorum.

”Visst är det en välsignelse att ha profeter, siare och uppbarare på jorden i den tid vi lever i, som söker efter att lära känna Herrens vilja och att följa den? Det känns trösterikt att veta att vi inte är ensamma i världen, trots utmaningarna vi möter i livet.”

Han kände sig otillräcklig för ämbetet som apostel, men äldste Soares sa: ”[President Nelsons] ord och hans vänliga blick när han gav mig det här ansvaret gjorde att jag kände mig omfamnad av Frälsarens kärlek.”

När äldste Soares inröstades den 31 mars 2018 blev han kyrkans första apostel från Latinamerika. Innan han kallades hade han varit medlem i presidentskapet för de sjuttio sedan den 6 januari 2013 och verkade med särskilt uppdrag från presiderande biskopsrådet i Salt Lake City.

Äldste Soares kallades som generalauktoritetssjuttio den 2 april 2005. I den egenskapen verkade han som rådgivare i presidentskapen för Afrika Sydöst och Brasilien Syd samt som president för området Brasilien.

Äldste Soares har verkat i många andra ämbeten i kyrkan. Han har varit heltidsmissionär i Brasilienmissionen Rio de Janeiro, äldstekvorumets president, rådgivare i biskopsråd, högrådsmedlem, stavens verkställande sekreterare, välfärdsansvarig inom en region, stavspresident samt president för Portugalmissionen Porto från 2000 till 2003.

En av hans viktigaste kallelser kom vid 15 års ålder när hans biskop bad honom att som vikarie undervisa i en söndagsskolklass för ungdomar. Som förberedelse för en lektion om hur man får ett vittnesbörd, bestämde sig den unge Ulisses för att be om en bekräftelse av evangeliets sanning.

”När jag knäböjde och frågade Herren om evangeliet var sant”, minns han, ”fick jag en mycket varm känsla i hjärtat, en mild röst som bekräftade för mig att jag skulle fortsätta i det. Känslan



var så stark att jag aldrig kunnat säga att jag inte visste.”

År 1985 tog han kandidatexamen i redovisning och ekonomi från Escola de Ciências Econômicas vid universitetet Pontifícia Universidade Católica de São Paulo. Efter att ha tagit masterexamen i företagsadministration arbetade han som kamrer och revisor för multinationella företag i Brasilien och som förvaltningschef vid kyrkans områdeskontor i São Paulo.

Ulisses Soares föddes i São Paulo, Brasilien den 2 oktober 1958. Han gifte sig med Rosana Fernandes i oktober 1982. I sitt generalkonferenstal prisade äldste Soares sin fru för hennes kärlek och stöd.

”Hon har varit ett exempel på godhet, kärlek och fullkomlig hängivenhet mot Herren och mot mig och våra barn”, sa han i sitt konferenstal. Paret har tre barn och tre barnbarn. ”Jag älskar henne av hela mitt hjärta och jag är tacksam för det positiva inflytande hon har haft på oss.” ■





Äldste Carl B. Cook

Presidentskapet för de sjuttio

Äldste Carl B. Cook anser att förmånen att få tjäna är en av de stora välsignelserna som kommer av medlemskapet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Men han tillade att det krävs tro för att ta emot och ära sina ämbeten.

Äldste Cook, som inröstades som medlem i presidentskapet för de sjuttio den 31 mars 2018, liknar kyrkans medlemmar – som tjänar tillsammans i grenar och församlingar, kворum och biorganisationer – vid en ”diffspärr” i en bil som levererar större vridmoment.

”En diffspärr tillsammans med fyrhjulsdraft gör att man kan växla ner, få mer kraft och förflytta sig”, sa han vid generalkonferensen i oktober 2016. ”Precis som hjulen samverkar för att skapa större kraft med en diffspärr, får vi mer kraft när vi förenar oss. När vi förenar oss för att tjäna varandra, åstadkommer vi mycket mer tillsammans än vad vi kunde ha gjort på egen hand. Det är spännande att vara engagerade och förenade i att tjäna och hjälpa till i Herrens verk.”

Äldste Cook inröstades som generalauktoritetssjuttio den 2 april 2011. Före sitt nya ämbete arbetade äldste Cook vid kyrkans huvudkontor, där han bland annat bistod vid överinseendet av området Nordamerika Väst. Tidigare verkade han som president för området Afrika Sydöst.

Äldste Cook har uppmanat sista dagars heliga att komma ihåg att kallelser till ämbeten i kyrkan kommer från Gud genom hans utsedda tjänare.

”Välsignelser kommer när vi håller ut i våra ämbeten och ansvar och håller oss kvar med all den tro vi har.”

Äldste Cook tog kandidatexamen vid Weber State College i Utah och masterexamen i företagsadministration vid Utah State University. Innan han kallades som sjuttio arbetade han med kommersiell fastighetsutveckling.

Äldste Cook har verkat bland annat som heltidsmissionär i Hamburg och som biskop, stavspresident, områdessjuttio och president för Nya Zeelandmissionen Auckland.

Han föddes i Ogden i Utah, USA den 15 oktober 1957. Han gifte sig med Lynette Hansen i december 1979. De har fem barn. ■



Äldste Robert C. Gay

Presidentskapet för de sjuttio

När äldste Robert C. Gay var missionspresident i Ghana kända han en dag sig manad att stanna och hjälpa en gråtande pojke. Han ignorerade först maningen, men senare skickade han en medlem i kyrkan att hitta och föra pojken till honom.

Äldste Gay, som inröstades som medlem i presidentskapet för de sjuttio den 31 mars 2018 fick veta att pojken sålde torkad fisk åt sin vårdnadshavare. Den dagen hade pojken tappat bort sin dagsförtjänst genom ett hål i fickan.

”Om han återvände utan pengarna, skulle han bli beskylld för att vara en lögnare, troligen slagen och sedan utkastad på gatan”, sa äldste Gay. ”Vi lugnade honom, ersatte hans förlust och förde honom tillbaka hem till personen han bodde hos.”

Som han förklarade vid generalkonferensen i oktober 2012, lärde den här upplevelsen äldste Gay två stora sanningar: ”För det första visste jag som aldrig förr att Gud är medveten om var och en av oss och att han aldrig överger oss, och för det andra att vi alltid måste lyssna på Anden inom oss och genast gå vart den än tar oss, oavsett vår rädsla eller eventuellt obehag.”

Äldste Gay inröstades som generalauktoritetssjuttio den 31 mars 2012. När han kallades till presidentskapet för de sjuttio verkade han som president för området Asien Nord. Tidigare verkade han vid kyrkans huvudkontor som ordförande för kommittén för Oberoendeservice/Ständiga utbildningsfonden, med ansvar för den världsomspännande oberoendeservicen.

Före kallelsen till de sjuttio var han VD för en investeringsfirma som han varit med och grundat. Han var också medgrundare av och arbetade som chef för flera globala hjälpororganisationer och arbetade med investeringsfinansiering vid Wall Street, som företagskonsult och som lärare i ekonomi vid Harvard University.

Äldste Gay tog kandidatexamen i ekonomi med tonvikt på statistik från University of Utah och doktorerade i företagsekonomi vid Harvard University.

Äldste Gay har verkat som heltidsmissionär i Spanien, högprästens gruppledare, Unga mäns president i församlingen, högrådsmedlem, rådgivare i ett biskopsråd samt områdessjuttio.

Han föddes i Los Angeles i Kalifornien, USA den 1 september 1951. Han gifte sig med Lynette Nielsen i april 1974. De har sju barn. ■



Äldste Terence M. Vinson

Presidentskapet för de sjuttio

Äldste Terence M. Vinson tror att Frälsaren aldrig är långt borta. ”Han finns alltid nära, särskilt på heliga platser och i svåra stunder”, vittnade han under generalkonferensen i oktober 2013. ”Ibland, när jag minst väntar det, känns det nästan som om han klappar mig på axeln för att låta mig veta att han älskar mig.”

När äldste Vinson en gång gick tillsammans med äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum, lade äldste Holland armen om äldste Vinsons axlar och sa att han älskade honom. Äldste Vinson sa: ”Jag tror att om vi skulle få förmånen att rent fysiskt vandra med Frälsaren, skulle vi känna hans arm om vår axel på samma sätt.”

Äldste Vinson, som inröstades som medlem i presidentskapet för de sjuttio den 31 mars 2018, säger att Guds kärlek är ”den ljuvligaste av känslor”.

Äldste Vinson, som börjar verka i sitt nya ämbete den 1 augusti 2018, inröstades som generalauktoritetssjuttio den 6 april 2013. Före det ämbetet verkade han som medlem i de sjuttios åttonde kворum i området Stilla havet. För närvarande verkar han som president för området Afrika Väst.

Äldste Vinson tog kandidatexamen i matematik och statistik och har undervisningscertifikat och masterexamen i tillämpad ekonomi. Hans yrkesliv har omfattat undervisning, utbildning och föreläsningar vid universitet. Han har arbetat främst som ekonomisk rådgivare och fondförvaltare.

När äldste Vinson som ung vuxen undersökte kyrkan, fick han en stark andlig maning. Han kände tydligt att han borde bli medlem i kyrkan för att kunna utvecklas och finna svar på återstående frågor. Han döptes och konfirmerades veckan därefter.

Från den stunden ”visste jag vad Herren förväntade sig att jag skulle göra, och upptäckte att det fanns svar på alla mina frågor”.

Sedan sitt dop 1974 har äldste Vinson verkat som rådgivare i ett biskopsråd, biskop, högrådsmedlem, rådgivare i ett stavs-presidentskap, regionrepresentant, rådgivare i ett missionspresidentskap, förrättningstjänare och områdessjuttio.

Han föddes i Sydney i Australien den 12 mars 1951. Han gifte sig med Kay Anne Carden i maj 1974. De har sex barn. ■



Äldste José A. Teixeira

Presidentskapet för de sjuttio

Äldste José A. Teixeira minns en läxa han lärde sig som ung pojke i Portugal. Under en släkträff smög han sig undan för att gå och fiska. Han tänkte att han borde tala om för sina föräldrar vart han skulle, men ändrade sig eftersom de var upptagna med ett samtal.

Timmar senare hittade hans oroliga föräldrar honom på flodstranden. Av den upplevelsen lärde han sig att inte bara lyda sina föräldrar utan också den Helige Andens viskningar.

Sedan dess har äldste Teixeira tagit för vana att lyda den stilla och milda rösten. Han och hans familj hörde talas om evangeliet 1976, efter att Portugal öppnats för missionsarbete. Han döptes vid 16 års ålder och var sedan missionär i Portugalmissionen Lissabon.

”Våra val har den oförnekliga kraften att förändra vårt liv”, sa äldste Teixeira, som inröstades som medlem i presidentskapet för de sjuttio den 31 mars 2018. ”Denna gåva är ett utomordentligt tecken på hans förtroende för oss och samtidigt ett omhuldat personligt ansvar att använda gåvan klokt”, sa han vid generalkonferensen i april 2009.

Äldste Teixeira har examen inom redovisning och företagsledning och arbetade för kyrkan som internationell controller. Han verkade också i Portugals flygvapen och ingick i en NATO-enhet. Under den tiden kallades han till nationell informationschef för kyrkan. En tid senare mötte han sin fru Maria Filomena Lopes Teles Grilo. De vigdes 1984 i Berns tempel i Schweiz och har tre barn.

José Augusto Teixeira da Silva föddes i Vila Real i Portugal den 24 februari 1961. Han har verkat som rådgivare i ett biskopsråd, distriktspresident, stavspresident, områdessjuttio och president för Brasilienmissionen São Paulo Syd. Han inröstades som generalauktoritetssjuttio den 5 april 2008. Han är för närvarande president över området Sydamerika Syd och börjar verka i presidentskapet för de sjuttio den 1 augusti 2018.

Framför allt, rådde oss äldste Teixeira vid generalkonferensen i april 2015, ska vi ”fördjupa vår kunskap om [Frälsaren]. ... Låt oss inte skjuta upp till morgondagen det vi kan göra i dag. Det är nu vi måste komma till Kristus.” ■



Äldste Carlos A. Godoy

Presidentskapet för de sjuttio

Slutet av 80-talet hade äldste Carlos A. Godoy just blivit avlöst som biskop. Han hade också tagit examen från college, arbetade för ett framgångsrikt företag och tänkte att livet inte kunde bli bättre – tills en gammal vän kom på besök.

Vännen gratulerade honom, men ställde sedan en fråga som oroade honom lite: "Om du fortsätter att leva som du gör nu, blir de utlovade välsignelserna i din patriarkaliska välsignelse uppfyllda?"

Äldste Godoy insåg att han behövde göra vissa förändringar om han ville få alla sina utlovade välsignelser. Trots att han varit tillfreds beslöt han sig för att ta masterexamen. Han slutade på sitt jobb, sålde allt han ägde och lämnade med sin familj det välbekanta Brasilien för att utbilda sig i Förenta staterna.

Äldste Godoy, som utsågs till presidentskapet för de sjuttio den 31 mars 2018, sa att den här upplevelsen lärde honom mycket om att lita på Herrens plan och vara villig att lämna sin bekvämlighetszon.

"Jag vet att Herren har en plan för oss i det här livet", vittnade han under generalkonferensen i oktober 2014. "Han känner oss. Han vet vad som är bäst för oss. Att det går bra för oss betyder inte att vi inte då och då bör fundera över om det kan finnas något bättre."

Äldste Godoy inröstades som generalauktoritetssjuttio den 5 april 2008. Han är för närvarande president över området Sydamerika Nordväst och intar sin plats i presidentskapet för de sjuttio den 1 augusti 2018.

Innan han kallades till de sjuttio arbetade äldste Godoy som personalchef i två stora företag och startade sedan en egen konsultfirma. Han tog kandidatexamen i ekonomi och statsvetenskap vid Pontificia Universidade Católica de São Paulo 1987 och masterexamen i organisationsbeteende vid Brigham Young University 1994.

Äldste Godoy har verkat som heltidsmissionär i Brasilienmissionen São Paulo Syd, biskop, högrådsmedlem, välfärdsansvarig inom en region, områdessjuttio och president för Brasilienmissionen Belém.

Han föddes i Porto Alegre i Brasilien den 4 februari 1961. Han gifte sig med Mônica Soares Brandao i mars 1984, och de har fyra barn. ■



Äldste Steven R. Bangerter

Generalauktoritetssjuttio

Under en campingtur i barndomen åkte äldste Steven R. Bangerter och hans familj med motorcyklar upp till en bergstopp. På nervägen kom han vilse och skildes från de andra.

När han knäböjde den eftermiddagen och vädjade till sin Fader i himlen om hjälp, såg han inom sig den led han kommit bort från. Just när han började nerfärden "kom min bror upp på leden på sin motorcykel, kramade om mig och ledde mig snabbt tillbaka genom mörkret till lägret, som låg flera timmar bort".

Den händelsen var en av många som fick honom att känna sig älskad under barndomen. "Det har inte funnits ett enda ögonblick i mitt liv när jag tvivlat på att jag var älskad eller omhuldad", sa äldste Bangerter.

Äldste Bangerter föddes i Salt Lake City i Utah, USA som barn till Max E. och Thelma R. Bangerter den 29 juli 1961. Han växte upp i Granger i Utah.

Inom några veckor efter hemkomsten från sin mission i Kanadamissionen Vancouver, mötte äldste Bangerter Susann Alexis Hughes. Under första dejten kände han hos henne en ödmjuk önskan att tjäna som fick honom att fria till henne under andra dejten. De beseglades i Salt Lake-templet den 17 mars 1983. De har sex söner.

Äldste Bangerter tog kandidatexamen i religion vid Arizona State University och doktorerade i juridik vid Western State University College of Law. Under de senaste 25 åren har äldste Bangerter representerat kyrkor och religiösa organisationer juridiskt i södra Kalifornien och södra Utah. Han var delägare i Cooksey, Toolen, Gage, Duffy och Woog från 1993 till 2003 och blev delägare och VD vid Bangerter, Frazier och Graff 2004.

Äldste Bangerter har verkat som områdessjuttio, stavspresident, rådgivare i stavspresidentskap, biskop, äldsternas kvo-
rumpresident och Unga mäns president i församlingen. ■



Äldste Matthew L. Carpenter

Generalauktoritetssjuttio

Äldste Matthew L. Carpenter minns första gången han förstod att han kände den Helige Anden. Han var en ung pojke i sjuårsåldern och satt i Primär för yngre barn. Ett ljus föll in i rummet, och han fick en varm känsla som han inte känt tidigare.

”Jag kände att mitt hjärta vidrördes – och det var inte för att jag var varm”, säger han. ”Jag visste att Gud är verklig. Jag kände det.”

När han var elva år närvarade han vid ett generalkonferensmöte i Tabernaklet i Salt Lake City med sin far. Det var första gången han var i samma lokal som en profet, president Joseph Fielding Smith.

”När jag såg honom”, säger han, ”bar Anden vittne för mig om att han verkligen var en profet.”

De här enkla andliga bekräftelserna i tidig ålder hjälpte honom att se till Andens vägledande inflytande genom hela livet.

”Mitt vittnesbörd har inte kommit av en enstaka upplevelse med änglar”, säger denne generalauktoritetssjuttio som inröstades den 31 mars 2018, ”utan det har utvecklats och förädlats med tiden”.

Matthew Leslie Carpenter föddes i Salt Lake City, Utah den 21 oktober 1959 och är son till Leone Erikson och Robert Allred Carpenter. Han är yngst av parets åtta barn, och växte upp i ett hem med fem äldre systrar.

Under sin sista månad på high school träffade han Michelle ”Shelly” Brown. De började dejta, men gjorde uppehåll i uppvaktningen medan han tjänade i Schweizmissionen Genève från 1979 till 1981. När han hade kommit hem vigdes paret i Salt Lake-templet den 9 juli 1982. De har fem barn.

Äldste Carpenter har kandidatexamen i ekonomi från Brigham Young University och masterexamen i företagsadministration från Harvard Business School. Senast arbetade han som chef för Foundation Specialty Financing Fund.

Äldste Carpenter har verkat som biskop, rådgivare i ett biskopsråd, Unga mäns president i staven, högrådsmedlem, stavsresident och områdessjuttio. ■



Äldste Jack N. Gerard

Generalauktoritetssjuttio

Som pojke gick äldste Jack N. Gerard upp klockan fem varje morgon för att hjälpa till att ta hand om familjens mjölkkor. Han växte upp i ett litet jordbrukssamhälle nära Mud Lake i Idaho, USA, och lärde sig inte bara att arbeta hårt och ta ansvar, utan också att inse varje individs värde som barn till Gud.

”Alla har en roll att spela och alla är här av en anledning, oavsett deras status eller position i livet”, säger äldste Gerard, som inröstades den 31 mars 2018 som generalauktoritetssjuttio. Den lärdomen har varit en gåva som följt med honom under hela hans liv.

Hans yrkesliv, som har innefattat framstående ledarpositioner i ett flertal organisationer såsom National Mining Association, American Chemistry Council och nyligen American Petroleum Institute, har gett honom tillfällen att umgås med många olika sorters människor.

Äldste Gerard föddes 1957 som son till James och Cecil Gasser Gerard. Efter att ha tjänat i Australienmissionen Sydney studerade äldste Gerard vid University of Idaho, där han fick en praktikplats och senare en heltidstjänst hos en kongressledamot från Idaho.

Medan han arbetade i Washington, D.C. träffade han Claudette Neff, som arbetade som assistent åt en senator från Utah. ”Hon utstrålade evangeliets ljus”, säger äldste Gerard när han berättar om hur de träffades. De gifte sig den 4 april 1984 i Salt Lake-templet. De har åtta barn och fyra barnbarn.

Äldste Gerard tog kandidatexamen i statsvetenskap och doktorsexamen i juridik vid George Washington University.

Äldste Gerard har varit biskop, stavsresident, områdessjuttio, lärare i kursen Evangeliets lära och Söndagsskolans president.

Äldste Gerard säger att han och hans fru delar en önskan att göra Herrens vilja. ”Som svaga dödliga människor är vi fast beslutna att göra allt Herren vill att vi ska göra, och vi känner oss ödmjukade och ärade ... att få helga vår tid och våra ansträngningar åt Herrens verk.” ■



Äldste Mathias Held

Generalauktoritetssjuttio

Äldste Mathias Held och hans fru Irene kan verkligen anses vara den globala kyrkan personifierad. De är båda från Colombia och har tyska förfäder. Arbete och utbildning har tagit dem från deras sydamerikanska hemland till Kanada, Tyskland, Guatemala, Brasilien och slutligen tillbaka till Colombia. I varje land har de fått vänja sig vid ett nytt språk och en ny kultur.

”Men kyrkan var exakt likadan vart vi än kom”, säger äldste Held, som inröstades som generalauktoritetssjuttio den 31 mars 2018.

Den andliga ”likheten” utgjorde ett ankare för paret medan de fostrade tre barn och tillväxte i evangeliet.

Paret Held var som barn klasskamrater vid en tyskspråkig skola i deras hemstad Bogotá, Colombia. De beseglades den 13 juni 1989 i Frankfurts tempel i Tyskland efter att Mathias hade tagit examen i maskinteknik i Bogotá och en master-examen i företagsadministration i Kanada.

Arbetsstillfällena ledde senare det unga paret till Hannover i Tyskland, där syster Held fick en kraftfull maning om att deras liv skulle förändras.

”Jag sa till Mathias att jag hade en känsla av att vi skulle få ta emot ett budskap från himlen”, säger hon. Det här himmelska budskapet kom en regnig eftermiddag 1987 med en knackning på ytterdörren. Utanför stod mormonmissionärer som talade tyska med amerikansk brytning.

Under de nästkommande tio månaderna studerade paret Held tillsammans med missionärerna och fick vänner i den lokala sista dagars heliga församlingen. Efter att ha bett mycket fick de andlig bekräftelse på evangeliets sanning och döptes 1988.

Äldste Held arbetade under mer än 25 år för biltillverkaren Daimler-Benz, och hans ansvar tog honom överallt i världen. Paret Held har litat på Herren vid varje anhalt.

”Det spelar ingen roll vilka prövningar man genomgår”, säger han. ”Om man kommunicerar med himlen klarar man sig.”

Äldste Held föddes den 5 juni 1960 som son till Michael och Elisabeth Held. Han har verkat som rådgivare i ett stavs-presidentskap, rådgivare i ett biskopsråd och områdessjuttio i området Sydamerika Nordväst. ■



Äldste David P. Homer

Generalauktoritetssjuttio

Ett av äldste David P. Homers första minnen av evangeliet är när han vid fjorton års ålder fick uppdraget att vara hemlärarkamrat till en medlem i hans församling som ”hade en ovanlig infallsvinkel i sin syn på hemundervisningen”, säger äldste Homer. ”Det handlade inte om att gå hem till folk och hälsa på dem, utan om att uppfylla deras behov.”

Som kamrater bad de för och samtalade om ”sina” familjer, inte som en vuxen och en ungdom utan som jämlikar i prästdömstjänandet. ”Jag lärde mig att Anden kommer med och hör ihop med tjänande”, säger äldste Homer.

Den lärdomen har han burit med sig under hela sitt liv och sitt tjänande i kyrkan, vare sig han verkade som områdessjuttio, lärare i barntillsynen eller ansvarig för anslagstavlan. Det sistnämnda var hans ämbete medan han och hans hustru bodde i Melbourne, Australien.

David Paul Homer föddes den 25 april 1961 i Salt Lake City, Utah som son till Frederick och Phyllis LeNila Homer. Efter att ha verkat som missionär i Hongkong från 1980 till 1982 träffade han Nancy Dransfield, som hade en examen från Brigham Young University, på en institutandakt i Salt Lake City där hon arbetade och tog kurser vid University of Utah. De vigdes i Salt Lake-templet den 31 juli 1984. De har fostrat fem döttrar och en son.

Äldste Homer tog kandidatexamen i ekonomi vid University of Utah och masterexamen i företagsadministration vid Wharton School på University of Pennsylvania.

Under hans trettioåriga karriär som chef på General Mills bodde han och hans hustru i Miami, Florida; Minneapolis, Minnesota; Burlington i Ontario, Kanada och Saint-Sulpice i Vaud, Schweiz.

Äldste Homer har verkat som stavs-president, biskop, äldsternas kvorumpresident och verkställande sekreterare i församlingen. Som områdessjuttio påbörjade han sitt tjänande i Kanada och fortsatte i Europa, där han har tjänat under de senaste fyra åren innan han inröstades som generalauktoritetssjuttio den 31 mars 2018. ■



Äldste Kyle S. McKay

Generalauktoritetssjuttio

Förutom familjen och kyrkan är äldste Kyle S. McKays största passion att rida i bergen.

”Det är inte min religion”, säger han, ”men det är inget tvivel om att det har stärkt min tro. Jag växlar mellan Herrens berg och det berg där Herrens hus är. Han möter mig på båda ställena.”

Äldste McKay liknar bergen ovanför Huntsville, Utah med vattnet och träden på platsen Mormon, och hur viktiga de var för Almas folk. Det var här, i sin ungdom, som han fick kunskap om sin Återlösare.

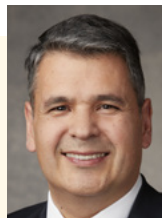
Äldste McKay föddes den 14 februari 1960 i Chicago, Illinois som son till Barrie Gunn McKay och Elaine Stirland McKay. Han säger att de har format honom till den person han är.

Han tog en paus från sina studier vid Brigham Young University 1979 för att verka som heltidsmissionär i Japanmissionen Kobe. Strax efter att ha återvänt från missionen för att ta examen i engelska träffade äldste McKay Jennifer Stone, som nyligen hade kommit hem från Englandmissionen Bristol. Hon läste också engelska. De gifte sig i Oaklands tempel i Kalifornien den 12 juni 1984.

Äldste McKay sätter familjen i centrum och säger att han och syster McKay får sin största glädje av sina efterkommande. Paret McKay bor i Kaysville, Utah men vistas också regelbundet med sina nio barn i Huntsville, där hans förfäder slog sig ner under tidigt 1860-tal.

Äldste McKay tog doktorsexamen i juridik 1987 vid J. Reuben Clark School of Law på BYU, och tackade genast ja till ett arbete hos en stor regional advokatbyrå i Portland i Oregon, USA. Han återvände senare till Utah för att arbeta vid en annan advokatbyrå innan han slutligen tackade ja till ett arbete på Kroger Company. Han arbetade som vice direktör för både Smith's och Fry's, två avdelningar hos Kroger i Utah och Arizona, från 2000 till 2017.

Äldste McKay har tidigare verkat som biskop, högrådsmedlem, stavspresident och områdessjuttio. ■



Äldste Juan Pablo Villar

Generalauktoritetssjuttio

Äldste Juan Pablo Villar kom i kontakt med kyrkan i Santiago, Chile när hans äldsta bror Ivan berättade för familjen att han hade döpts utan sina föräldrars godkännande och senare sa att han planerade att gå ut som missionär. När Ivan fick frågan ”Varför?” bar han sitt vittnesbörd och berättade om sin önskan att tjäna.

”Jag förstod inte vad allt det där betydde”, minns äldste Villar som var 17 år vid tillfället. ”Men i den stunden sådde han ett frö i mitt hjärta.”

Det fröet fick chansen att växa när hans bror hänvisade honom till missionärerna. Under sin första lektion fick äldste Villar ett eget vittnesbörd om sanningen i Mormons bok.

”För mig var det inte nödvändigt att gå ner på knä och be, för så snart de bar sina vittnesbörd visste jag i mitt hjärta att den var sann”, säger han. ”När jag väl visste det måste allting annat vara sant.”

Ivan, som tjänade i en närbelägen mission, fick tillstånd att döpa äldste Villar 1988. Senare har deras mor och andre bror Claudio också anslutit sig till kyrkan.

Ett år efter sitt dop började äldste Villar tjäna i Chilemissionen Viña del Mar, vilket inledde ett liv av tjänande som sedan har kommit att inkludera tjänande som stavspresident, biskop, rådgivare i ett biskopsråd, rådgivare i Chilemissionen Santiago Östra och områdessjuttio i området Sydamerika Syd. Han inröstades den 31 mars 2018 som generalauktoritetssjuttio.

Äldste Villar föddes den 11 september 1969 i Valparaiso, Chile som son till Sergio Villar Vera och Genoveva Saaverdra. Han gifte sig med Carola Cristina Barrios den 31 mars 1994 i Santiago tempel i Chile. De har tre barn.

Han tog kandidatexamen i sociala kommunikationer och public relations samt en masterexamen i marknadsföring, och arbetade inom den farmaceutiska sektorn och med medicinsk utrustning. År 2007 lade han till en masterexamen i företagsadministration vid Brigham Young University. Han återvände sedan till Chile för att arbeta för Orica, ett gruvföretag, senast som högre chef. ■



Äldste Takashi Wada

Generalauktoritetssjuttio

En kall novemberdag fick en fråga från en amerikansk missionär som behövde vägbeskrivning till det lokala postkontoret Takashi Wada att haja till.

Femtonåringens far hade varnat honom för mormonerna, som hade talat med människor på gatorna i Nagano i Japan, bara tre minuters resväg från deras hem. Men Takashi blev imponerad av den amerikanske äldstens japanska.

Några dagar senare blev Takashi stoppad av en annan missionär. Han hade inte varit i Japan länge. På bruten japanska försökte han berätta om Joseph Smith.

Takashi förstod inte allt, "men jag kände att jag borde lyssna", minns han.

Missionärerna lärde honom börens olika steg och missionslektionerna. Han var med på kyrkans möten och berördes av de lokala medlemmarnas vittnesbörd. Eftersom han kände sig bunden av sin buddhistiska familjs förväntningar sa Takashi ofta till missionärerna: "Jag kan inte bli medlem i kyrkan, men jag vill lära mig mer."

Två år senare, innan Takashi vid 17 års ålder åkte till USA för att studera, gav hans föräldrar sitt medgivande och han blev medlem i kyrkan.

Äldste Wada, som föddes den 5 februari 1965 som son till Kenzo och Kazuko Wada, tog kandidatexamen i lingvistik 1990 och masterexamen i företagsadministration 1996, båda vid Brigham Young University.

Han verkade som missionär i Utahmissionen Salt Lake City Nord och gifte sig med Naomi Ueno den 18 juni 1994 i Tokyo tempel i Japan. Paret har två söner.

Äldste Wadas yrkesliv innefattar ett flertal positioner vid multinationella bolag i USA och Japan, samt som förvaltningschef för kyrkan i områdena Nordamerika Väst, Nordamerika Nordväst och Asien Nord.

Äldste Wada har verkat som biskop, högrådsmedlem och seminarielärare. Han verkade som president för Japanmissionen Tokyo Syd från 2013 till 2016. Han inröstades som generalauktoritetssjuttio den 31 mars 2018. ■



Bonnie H. Cordon

Unga kvinnors generalpresident

Ett skriftställe som syster Bonnie H. Cordon älskar återfinns i Läran och förbunden 123:17: "Låt oss därför, högt älskade bröder, med glädje göra allt det som står i vår makt. Och sedan kan vi med största förvisning stå stilla och se Guds frälsning och hans arm uppenbaras."

För henne innehåller den här versen lärdomar hon har tillägnat sig under hela livet. "Vi kan göra svåra saker, men vi kan också göra dem med glädje", säger syster Cordon, som inröstades den 31 mars 2018 som Unga kvinnors nya generalpresident.

Den här kunskapen inpräntades i henne under hennes "sagolika barndom" då hon arbetade på ett litet jordbruk i sydöstra Idaho och senare när hon kämpade med att lära sig ett nytt språk som missionär i Portugal. Det var också ett budskap hon ofta upprepade för missionärer medan hon tjänade tillsammans med sin make när han presiderade över Brasilienmissionen Curitiba. Det är ett budskap hon nu tänker dela med unga kvinnor över hela världen.

Dagens unga kvinnor, säger hon, ombeds stiga fram och föra Herrens verk framåt. "Och det kan vi göra", tillägger hon.

Bonnie Hillam Cordon föddes den 11 mars 1964 som dotter till Harold och Carol Rasmussen Hillam i Idaho Falls i Idaho, USA. Efter sin mission tog hon kandidatexamen i pedagogik vid Brigham Young University, där hon träffade Derek Lane Cordon. De gifte sig den 25 april 1986 i Salt Lake-templet. De har fyra barn och fyra barnbarn.

Hennes tjänande i kyrkan har inneburit bland annat att vara barntillsynsledare och seminarielärare. Innan syster Cordon för två år sedan kallades att verka som rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap älskade hon att vara Unga kvinnors president i staven. Trots att hon avlösts från det ämbetet "har jag aldrig slutat be för de unga kvinnorna", säger hon.

Ett budskap hon gärna vill dela med unga kvinnor runtom i världen är att hon älskar dem och, än viktigare, att Gud älskar dem. ■



Michelle D. Craig

Första rådgivare i Unga kvinnors
generalpresidentskap

När syster Michelle D. Craig var 16 år fick hon veta att hennes familj skulle flytta från Provo, Utah till Harrisburg i Pennsylvania, USA så att hennes far kunde börja verka som missionspresident.

Den unga Michelle var glad åt att vara tillsammans med sin familj, men flytten gjorde att hon blev "isolerad socialt sett" under sina sista två år på high school.

"Det blev två år som verkligen formade mig", säger syster Craig. "I stället för att förlita mig på mina vänner, förlitade jag mig på min familj och mitt vittnesbörd, och kyrkan blev en livlina." Allra mest värdesatte hon sin relation till sin himmelske Fader och Frälsaren.

Michelle Daines Craig föddes den 13 juli 1963 i Provo, Utah och är äldst av Janet Lundgrens och Robert Henry Daines III:s sju barn. Hon bodde i Provo tills hennes familj flyttade till Pennsylvania. Två år senare återvände syster Craig till Provo för att läsa vid Brigham Young University, där hon tog kandidatexamen i grundskolepedagogik. 1984 tackade hon ja till kallelsen att verka i Dominikanska republikenmissionen Santo Domingo.

"Jag har alltid haft en tro", säger syster Craig, som inröstades som första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap den 31 mars 2018. "Från tidig ålder visste jag att jag var en Guds dotter. Men jag minns att varje gång jag bar mitt vittnesbörd om profeten Joseph Smith på min mission, så kände jag Anden. Jag fick en vacker bekräftelse som befäste mitt vittnesbörd."

Bara några dagar efter att syster Craig hade kommit hem sa hennes bror att hon borde gå ut med Boyd Craig, en vän från hans mission. Åtta månader senare var paret förlovat. De gifte sig den 19 december 1986 i Salt Lake-templet. De har tre barn och sex barnbarn.

Syster Craig har verkat i många ämbeten, bland annat som förrättningstjänare i Provo tempel i Utah och som lärare för kursen Evangeliets lära. När hon kallades till Unga kvinnors generalpresidentskap verkade hon i Primärs generalkommitté. ■



Becky Craven

andra rådgivare i Unga kvinnors
generalpresidentskap

Det finns ett talesätt som syster Becky Craven ofta upprepade under sin mission: "När du vet vem du är så betar du dig annorlunda."

"Och det gäller alla områden – från hur du klär dig till vad du säger, det intryck du vill ge och aktiviteterna du deltar i", säger syster Craven, som tjänade tillsammans med sin man Ronald L. Craven när han presiderade över North Carolina-missionen Charlotte mellan 2012 och 2015.

Syster Craven inröstades som andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap den 31 mars 2018. "När unga kvinnor börjar inse sin plats i Guds plan kan de få en vision för sig själva", säger hon. "Man måste ha en vision. Om man inte har en vision vet man inte vart man är på väg och man vet inte vad man ska göra för att komma dit."

Rebecca Lynn Craven föddes den 26 oktober 1959 i Chardon i Ohio, USA, som barn till Corless Walter Mitchell och Linda Louise Kazsuk Mitchell. Hon säger stolt att hon är ett "soldatytgel" som växte upp i Texas, USA, där hennes familj blev medlemmar i kyrkan; Tyskland (när de bodde där beseglades hennes familj i templet i Schweiz); England; Utah, USA (där hon döptes när hennes far tjänstgjorde i Vietnam första gången); och i Förenta staterna i Maryland, Kentucky, Missouri och Kansas.

Paret Craven gifte sig den 5 augusti 1980 i Salt Lake-templet och har fem barn.

Innan hon inröstades i sitt nya ämbete verkade hon som rådgivare i Hjälpföreningens presidentskap i sin församling och som förrättningstjänare i Bountifuls tempel i Utah. Hon har också verkat som Unga kvinnors president i församlingen, kommittémedlem i Hjälpföreningen i staven, stavmissionär och scoutledare för upptäckarscouter.

Syster Craven tog kandidatexamen i inredningsarkitektur på Brigham Young University, där hon även verkade i den rådgivande kommittén för idrottare. Hon har också verkat i verkställande ledningen för CHOICE Humanitarian, en internationell välgörenhetsorganisation med säte i Utah.

Hon tycker om fotvandring, vattensporter, snöskovvandring, resor, målning, att sy lapptäcken samt lekar och aktiviteter med familjen. ■



Lisa L. Harkness

första rådgivare i Primärföreningens
generalpresidentskap

Lisa L. Harkness har alltid älskar världen omkring sig och att lära, något hon ärvt av sina föräldrar. Hon studerade statsvetenskap och lärde sig till och med hur man hanterar reptiler medan hon arbetade på Monte L. Bean Life Science Museum under sin tid på Brigham Young University – även ormarna.

”De har personlighet, tro det eller ej”, säger hon. ”En av dem visste alltid vem jag var när jag höll honom.” Den rödsvansade kungsboan Howard brukade slingra sig upp på hennes axel, ringla sig runt hennes nacke och vila sitt huvud på hennes när hon undervisade grupper som besökte museet.

Hon kan fortfarande plocka upp och identifiera flera slags ormar – så länge de inte väser.

Syster Harkness föddes i Los Angeles som barn till Ronald och LaRae Long den 13 januari 1965. Hon var äldst av fem barn och familjen var ”alltid redo för äventyr, att vara utomhus och att upptäcka världen”. Hon säger att eftersom hon har kunnat fråga sina föräldrar om allting så ”litade jag på att jag kunde gå till min himmelske Fader och få svar”.

Efter att ha verkat som spansktalande missionär i Louisiana-missionen Baton Rouge tog syster Harkness kandidatexamen från BYU i statsvetenskap och gymnasiepedagogik. Hon gifte sig med David S. Harkness den 22 april 1988 i Salt Lake-templet. De har fem barn och två barnbarn.

Syster Harkness – som kallades som första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap den 31 mars 2018 – har tidigare verkat som medlem i Primärs generalkommitté, president för Unga kvinnor i staven, president för Hjälpföreningen i församlingen, rådgivare i Unga kvinnors presidentskap i församlingen, rådgivande för Mia-flickor, lägerledare för Unga kvinnor, släktforskningshandledare i staven och församlingen och lärare för Evangeliets lära.

Hon har också verkat som volontär i Hem och Skolföreningen, i lokala råd, i Utah Symphony och med Timpanogos Storytelling Festival samt i olika kommunala uppdrag. ■



Fokus på att stödja

Hem- och besöksundervisningen ska pensioneras, tillkännagav president Russell M. Nelson på söndagens eftermiddagsmöte under generalkonferensen. ”Stödverksamheten”, ett ”nytt heligare sätt” att ta hand om varandra på Kristi sätt, är ett samordnat initiativ för att ta hand om medlemmars andliga och timliga behov.

Syster Jean B. Bingham, Hjälpföreningens generalpresident, och äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum talade också om hur detta nya program bättre fokuserar melkisedekiska prästadömets kворums och hjälpföreningars arbete på att tjäna så som Frälsaren tjänade (se s. 101 och 104).

Laurel- och Mia-flickor kan nu verka som stödsystrar tillsammans

med systrar i Hjälpföreningen. Under kvartalsintervjuer rådgör stödbröder och stödsystrar med ledare om de behov och styrkor som finns hos dem de tilldelats ansvar för. Antalet intervjuer som hållits av ledare under kvartalet är den enda formella rapporten som ges. Besök är viktigt när så är möjligt, men stödverksamheten har inget fastställt sätt att hålla kontakten varje månad.

”Ungdomar kan dela med sig av sina unika gåvor och växa andligt av att tjäna tillsammans med vuxna i frälsningsarbetet”, sa syster Bingham. När ungdomarna engageras ökar det också antalet medlemmar som stöder andra och hjälper ungdomarna förbereda sig ”för att uppfylla sina

roller som ledare i kyrkan och samhället och som bidragande partner i sina familjer”.

”Vi på kyrkans huvudkontor behöver inte veta *hur* eller *var* eller *när* ni tar kontakt med ert folk”, sa äldste Holland, ”det enda vi behöver veta och bryr oss om är att ni *tar* kontakt och att ni välsignar dem på alla sätt ni kan.”

Enligt brevet från första presidentskapet kan övergången till stödverksamheten ta lite tid, men bör ske så snart som möjligt. **Ministering.lds.org** ger ytterligare information och svarar bland annat på vanliga frågor. Instruktionsvideor och andra resurser läggs upp på webbplatsen under de närmaste veckorna.

Från och med juninumret innehåller *Liahona* den månatliga artikeln ”Stödverksamhetens principer” för att hjälpa medlemmar förstå hur de kan stödja varandra på Kristi sätt. ■



Omstrukturerade kvorum

Högprästernas grupp och äldstekvorumet i församlingen (eller grenen) slås nu ihop till ett äldstekvorum, tillkännagav president Russell M. Nelson på prästadörets möte under generalkonferensen. Stavsprezidentskapet fortsätter att tjäna som presidentskap för högprästernas kvorum i staven, men det kvorumet består endast av de högpräster som för närvarande verkar i stavsprezidentskapet, i biskopsråd, i högrådet eller som aktiva patriarker.

Äldstekvorumet leds av ett presidentskap som kan bestå av både äldster och högpräster. Äldstekvorumets president rapporterar till stavsprezidenten och sammanträffar regelbundet med biskopen. Ingen förändring sker i prästadörets ämbeten. Det befintliga presidentskapet för äldstekvorumet och högprästernas grupp i församlingen (eller grenen) avlöses och stavsprezidenten kallar ett nytt presidentskap för äldstekvorumet. ■

Sju nya tempel tillkännagivna

Tempel ska byggas i Salta, Argentina; Bengaluru, Indien; Managua, Nicaragua; Cagayan de Oro, Filippinerna; Layton, Utah, USA; Richmond, Virginia, USA och en ännu inte fastställd större stad i Ryssland, tillkännagav president Russell M. Nelson i slutet av söndagens eftermiddagsmöte under generalkonferensen.

Precis innan konferensen tillkännagav första presidentskapet att Roms tempel i Italien invigs från söndagen den 10 mars 2019 till och med söndagen den 17 mars 2019. Kyrkan släppte också en konstnärsrendering av Bangkoks tempel i Thailand.

I oktober 2017 togs första spadtaget för Port-au-Prince tempel i Haiti, Meridians tempel i Idaho invigdes i november 2017 och Cedar City tempel i Utah invigdes i december 2017.

Två tempel kommer att återinvigas inom kort: Houstons tempel i Texas söndagen den 22 april 2018 efter renovering på grund av översvämning och Jordan Rivers tempel i Utah söndagen den 20 maj 2018 efter renovering. Ytterligare två tempel kommer att invigas senare under året: Concepcións tempel i Chile söndagen den 28 oktober 2018 och Barranquilla tempel i Colombia söndagen den 9 december 2018.

Hamiltons tempel i Nya Zeeland stänger i juli 2018 för omfattande reparationer och ska återinvigas 2021.

Det finns för närvarande 159 tempel i verksamhet världen över och ytterligare 30 har tillkännagivits eller är under uppförande. ■

Roms tempel i Italien



Konstnärsrendering av Bangkoks tempel i Thailand





Släktforskning: Hitta, samla in och knyta an

Lokala tempel- och släktforskningshandledare kan hjälpa kyrkans medlemmar och andra finna glädje i att hitta, samla in och knyta an till förfäder, enligt äldste Bradley D. Foster, generalauktoritetssjuttio och verkställande chef för kyrkans släkthistoriska avdelning.

Alla har berättelser från sin släkthistoria. Och underbara saker kan hända när man börjar söka efter och hitta dem.

"Vår inriktning under det kommande året är att hjälpa handledare se sin roll i att hjälpa medlemmar få den här upplevelsen", säger äldste Foster. "Vi gör det genom att arbeta med den enskilde. Vi kommer dit han eller hon är, och arbetar särskilt med dem som fyller tolv och nya medlemmar." Dessa två grupper får snabbt utbyte av att se hur tempeljansen stärker familjen för evigt, och de får ofta sina vänner och släktingar intresserade också.

De som inte är medlemmar i kyrkan kan också få samma "hitta, samla in och knyta an-upplevelse" genom personlig assistans på ett av de över 5 000 släktforskningscenter som FamilySearch har världen över. ■



Underlätta missionsarbetet

Under de senaste sex månaderna har kyrkan tagit flera steg för att underlätta missionsarbetet.

Standardiserade frågor. Första presidentskapet presenterade ett antal standardiserade frågor som biskopar och stavspremier ska använda när de intervjuar blivande heltidsmissionärer. De uppmanar ledare, föräldrar och ungdomar att bekanta sig med frågorna.

Normerna som lyfts fram i frågorna förändras inte och lägger inte till något till kraven som finns för att man ska kunna verka som heltidsmissionär, men genom att gå igenom dem regelbundet kan blivande missionärer och föräldrar lära sig principer och identifiera områden där förbättring eller ytterligare förberedelser kan behövas.

Användning av teknik. Antalet missioner som använder mobila enheter ökar från 87 till 162, och surfplattor ersätts med smartphones. Telefonerna hjälper missionärerna studera, hitta och undervisa.

Tekniken används också för att lägga upp innehåll på nätet till dem som söker efter svar på religiösa frågor. Kyrkan började använda sig av utbildningscenter på nätet för sex år sedan och i dag driver den 20 nätbaserade utbildningscenter världen över.

Tack vare tekniken kan medlemmar som hänvisar vänner till missionärerna nu kommunicera med missionärerna som undervisar deras vänner. De kan samtala om behov med missionärerna och delta i lektionerna via internet. Lär dig mer på lds.org/referrals.

Möter befintliga behov. I juli 2018 justerar kyrkan gränserna på 19 missioner och skapar 5 nya missioner. Därmed ändras antalet missioner från 421 till 407. De nya missionerna är Brasilienmissionen Rio de Janeiro Syd, Elfenbenskustenmissionen Yamoussoukro, Nigeriamissionen Ibadan, Filippinerna-missionen Cabanatuan och Zimbabwe-missionen Bulawayo. Mer information om missionerna som ska slås samman ges framdeles av missionspresidenterna till föräldrar till missionärerna i de missioner som påverkas.

Sedan förändringen i åldrarna för missionsarbete tillkännagavs 2012 har kyrkan skapat 76 nya missioner för att tillgodose den snabba tillväxten från 58 000 till 88 000 missionärer. Den här första vågen av missionärer har sedan som förväntat sjunkit, och i dag finns det runt 68 000 missionärer. Det betyder att det i dagsläget behövs färre missioner. Men det ökar också vikten av en mer strategisk

placering av missionärer där de behövs världen över.

Missionärsskolor. Missionärsskolorna i Provo, Utah och i Filippinerna har båda byggts ut och invigts, och en ny missionärsskola i Ghana har invigts. Missionärsskolorna i Spanien och Chile stängs i januari 2019 och de missionärer som skulle ha gått på de här skolorna utbildas på en av de återstående 13 missionärsskolorna världen över. ■

Nya riktlinjer, tillvägagångssätt och produkter

Ungdomar och tempeltjänst. Första presidentskapet har tillkännagivit ändringar i templets riktlinjer som ger unga män och unga kvinnor fler möjligheter att tjäna i templet och hjälper barnen i Primär att bättre förbereda sig för att tjäna i templet.

Förhindra, identifiera och agera vid övergrepp. I sitt fortsatta arbete att rådgöra med ledare i hur de kan förhindra, identifiera och agera vid övergrepp skickade första presidentskapet den 26 mars 2018 ett brev och ett dokument med resurser till kyrkans ledare i För-enta staterna och Kanada. Dokumentet innehåller uppdaterade riktlinjer för hur biskopar och stavspresidenter bör rådgöra med offer för sexuella övergrepp och hur intervjuer med kyrkans medlemmar bör gå till.

Förändringar i Unga kvinnors läger. Förändringar i kyrkans lägerprogram för Unga kvinnor, som beskrivs i en ny lägerhandledning som ges ut inom kort, innebär bland annat att lägermålen tas bort och att ungdomar som själva är ledare betonas.

Den nya *handledningen för Unga kvinnors läger* har tagits fram för att kunna användas globalt av unga kvinnor och finns för närvarande på engelska (och så småningom på 23 språk) på **youngwomen.lds.org**. Den är en resurs för Unga kvinnors presidentskap, lägerspecialister och unga lägerledare.

Musikbidrag. Förändringar i hur musikbidrag skickas in till kyrkan har gjort det snabbt och enkelt för medlemmar att skicka in egenkomponerad kyrkomusik till kyrkan. Musikstycken kan skickas in via **apps.lds.org/artcomp**.

Kanal med "hur man"-videor. Kyrkan har lanserat en ny kanal på

YouTube som heter "How To" och som ger enkla praktiska tips för verkliga utmaningar man kan stöta på i livet. Under parollen "här hittar du all hjälp du behöver när du behöver den" erbjuder kanalen för närvarande över 600 videor i nio kategorier, som alla har flera spellistor om en rad besläktade ämnen på engelska. En del videor finns även på spanska och portugisiska. Du hittar dem på **HowTo.lds.org**.

Översättning av skrifterna. Kyrkan tillkännagav att man planerar att översätta skrifterna till ytterligare 34 språk, och att införa en ny process där man kan studera översättningsutkast innan den slutgiltiga översättningen publiceras, vilket innebär att medlemmar får tillgång till skrifterna på sitt eget språk snabbare. ■

Du kan läsa mer om detta på **news.lds.org**.





KOM OCH FÖLJ MIG -

för melkisedeska
prästadömet och
Hjälpföreningen

*De här resurserna finns i appen
Evangeliebiblioteket och på
comefollowme.lds.org.*

Varför har vi

kvorums- och hjälpföreningsmöten?

I de här sista dagarna har Gud återställt prästadömet och organiserat prästadömskvorum och Hjälpföreningen för att hjälpa till att åstadkomma hans frälsningsarbete. Därför diskuterar och planerar vi, när vi varje söndag samlas till äldstekvorums- och hjälpföreningsmöten, vad vi ska göra för att kunna åstadkomma Guds verk. För att kunna vara effektiva behöver dessa möten vara mer än lektioner. De utgör möjligheter att rådgöra om frälsningsarbetet, tillsammans lära oss av kyrkans ledares undervisning om arbetet, och planera och organisera oss för att åstadkomma det.



Första söndagens

rådsmöten

Första söndagen i varje månad kommer äldstekvorumets och Hjälpföreningens möten *inte att bestå av en lektion som undervisas av en lärare*. I stället kommer presidentskapen i äldstekvorumet och Hjälpföreningen att leda rådsmöten. Under dessa första söndagens rådsmöten rådgör varje äldstekvorum och hjälpförening tillsammans om lokala ansvar, möjligheter och utmaningar. De lär av varandras insikter och erfarenheter, och gör upp en handlingsplan för hur de ska handla enligt intryck från Anden. Dessa diskussioner bör baseras på relevanta skriftställen och levande profeters undervisning.

Alla rådsmöten behöver inte vara likadana. Här följer några riktlinjer som kan hjälpa presidentskapen leda ett framgångsrikt råd.



Ämnen för första söndagens rådsmöten

Förslag på ämnen att diskutera på rådsmötena kan komma från presidentskapsmötena, församlingsrådets möten, områdesplanen, intryck som ledarna fått när de betjänat medlemmar, samt maningar från den Helige Anden. Ämnena i listan nedan är bara förslag. Ledarna kan känna till andra behov som de känner sig manade att ta upp.

- Vad kan vi göra för att betjäna dem omkring oss? (Se Mosiah 23:18.)
- Hur kan vi prioritera våra olika ansvarsområden?
- Hur kan vi dela evangeliet med våra vänner och grannar? (Se Alma 17.)
- Hur kan vi skydda oss själva och våra familjer från olämplig media och pornografi?
- Vad kan vi göra för att vara mentorer för och stärka våra barn och ungdomar i församlingen?
- Hur kan vi bli mer engagerade i släktforskning och tempelarbete?
- Hur kan vi inbjuda Herrens hjälp när vi söker svar på våra evangeliefrågor och strävar efter en djupare förståelse av evangeliet?
- Hur kan vi stärka våra vittnesbörd om Herren och hans evangelium och hjälpa våra familjer att bli andligt oberoende?

FÖRE RÅDSMÖTET

ATT GÖRA:

- Fastställ lokala behov, möjligheter och utmaningar.
- Välj under bön ett ämne att diskutera.
- Inbjud kvorummedlemmar eller systrar från Hjälpföreningen att vara redo att dela med sig av sina tankar och upplevelser.

AVSTÅ FRÅN ATT:

- förbereda en lektion
- komma med en specifik lösning eller handlingsplan i åtanke.

UNDER RÅDSMÖTET

ATT GÖRA:

- Låt medlemmarna *berätta om upplevelser* de haft när de handlade efter intryck och handlingsplaner från föregående möten.
- Presentera mötets ämne och uppmuntra medlemmarna att *rådgöra tillsammans* om det, samt att söka lösningar och vägledning i skrifterna, från profeternas ord och den Helige Anden.
- *Planera att handla* enligt vad som har diskuterats. Detta kan omfatta planer i grupp eller individuellt.

AVSTÅ FRÅN ATT:

- styra samtalen
- försöka övertyga andra om dina idéer
- diskutera känsliga eller konfidentiella ämnen
- undervisa en lektion
- pressa någon att delta.

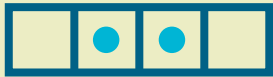
EFTER RÅDSMÖTET

ATT GÖRA:

- Följ upp planer och uppgifter som gjordes under rådsmötet.
- Hitta sätt att inkludera dem som inte kunde delta i mötet på grund av ämbeten eller av andra orsaker. Låt dem få reda på vilka planer som gjordes.
- Ge medlemmarna tillfällen att berätta om sina upplevelser på kommande möten.

”Något av det bästa med det här rådsmötet är att man faktiskt har skapat en handlingsplan när det är över.”

– syster Jean B. Bingham,
Hjälpföreningens
generalpresident



Andra och tredje söndagens möten

Under andra och tredje söndagen varje månad studerar äldstekvorumen och Hjälpföreningen kyrkans ledares undervisning från den senaste generalkonferensen. *Tonvikt bör läggas på budskapen från medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum.* Baserat på lokala behov och Andens vägledning kan dock vilket tal som helst från den senaste konferensen diskuteras.

Oftast väljer äldstekvorumets eller Hjälpföreningens presidentskap ut ett konferenstal att studera baserat på medlemmarnas behov, men biskopen eller stavs-presidenten kan komma med förslag. Ledarna kan välja ett tal som har samband med det ämne som diskuterades på första söndagens rådsmöte, eller så kan de välja ett annat tal baserat på Andens inspiration.

Ledarna och lärarna bör försöka uppmuntra deltagarna att läsa det valda budskapet i förväg och komma förberedda att dela med sig av evangeliesanningar och idéer om hur man kan handla enligt dem. De inlärningsaktiviteter som föreslås nedan, vilka baseras på principerna i *Undervisa på Frälsarens sätt*, kan hjälpa medlemmarna att lära sig av generalkonferenstalen.

”Sök medvetet efter sätt att införliva [generalkonferens]budskapen i era hemaftnar, er evangelieundervisning [och] era samtal med familjemedlemmar och vänner.”

President Russell M. Nelson, ”Låt oss sträva fram”, *Liahona*, maj 2018, s. 118.

M. Russell Ballard, *”Dyrbara gåvor från Gud”*, s. 9–11

President Ballards tal fokuserar på flera olika ämnen – inklusive profeter, tro på Kristus, sakramentet och tjänande – och medlemmarna i ditt kvorum eller i Hjälpföreningen kan uppleva att olika ämnen är särskilt givande. Inbjud medlemmarna att berätta om något som inspirerar dem i det här budskapet. Vilka uppmaningar eller utlovade välsignelser finner vi i president Ballards budskap? Överväg att låta medlemmarna fundera några minuter på vad de känner sig inspirerade att göra som en följd av den här diskussionen.

Gary E. Stevenson, *”En profets hjärta”*, s. 17–20.

För att hjälpa medlemmarna ”förstå det storslagna” i kallelsen av en ny profet kan du be dem att gå igenom äldste Stevensons tal och söka efter sanningar och insikter

som hjälper dem förstå betydelsen av och heligheten i denna himmelska process. Överväg att låta medlemmarna berätta om vad de kände under den högtidliga församlingen då president Nelson inröstades som kyrkans president. Du kan även rita ett hjärta på tavlan och be medlemmarna fylla i ord eller fraser som beskriver president Nelsons hjärta och karaktär. Vad har han undervisat om som har välsignat oss?

Neil L. Andersen, *”Guds profet”*, s. 24–27

Att diskutera äldste Andersens tal kan stärka medlemmarnas tro på levande profeter. Du skulle kunna be dem söka i hans tal efter något som kan hjälpa dem förstå varför Gud har profeter på jorden och varför vi följer dem. Hur har vi blivit välsignade av att ha en profet? Medlemmarna skulle kunna berätta om hur de har fått ett vittnesbörd om att president Russell M. Nelson är Herrens

profet och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

David A. Bednar, *”Mild och ödmjuk i hjärtat”*, s. 30–33

För att uppmuntra till en diskussion om äldste Bednars tal kan du skriva på tavlan *Mildhet är ...* och *Mildhet är inte ...* Medlemmarna kan sedan söka i äldste Bednars tal och skriva de formuleringar de hittat som avslutar meningarna på tavlan. Vad lär vi oss i detta tal som kan inspirera oss att vara mildare? Vilka exempel på mildhet kan vi komma på? Hur kan vi tillämpa äldste Bednars råd att bli mildare?

Bonnie L. Oscarson, *”Unga kvinnor i verket”*, s. 36–38

Frågor är ett sätt att uppmuntra begundan. Överväg att skriva några frågor på tavlan som syster Oscarsons tal besvarar, såsom: *Hur kan vi engagera unga kvinnor*

i Herrens verk? Be medlemmarna att söka efter svar på dessa frågor i hennes tal och diskutera vad de lär sig. Vilka välsignelser kommer när unga kvinnor engageras i tjänandet? Klassdeltagarna kan eventuellt dela med sig av erfarenheter de har haft av att tjäna tillsammans med unga kvinnor. Med vår diskussion som grund, vad känner vi oss inspirerade att göra?

Dale G. Renlund, *”Släktforskning och tempeltjänst: Besegling och helande”*, s. 46–49

Äldste Renlund talade om Hesekiels syn av ett tempel där vatten rann fram ur det (se Hes. 47:1–9). En medlem av kворumet eller Hjälpföreningen kan kanske rita en bild av denna syn på tavlan. Hur liknar välsignelserna av tempeltjänst och släktforskning vattnet i Hesekiels syn? Du kan låta klassdeltagarna berätta om vilka välsignelser av tempeltjänst och släktforskning som de har upplevt. Vad kan vi göra för att släktforskning och tempeltjänst ska bli en mer regelbunden del av våra liv?

D. Todd Christofferson, *”Äldstekvorumet”*, s. 55–58

I äldstekvorumet kan du låta kворum-medlemmarna läsa avsnittet från äldste Christoffersons tal som heter ”Avsikten bakom dessa ändringar”. Vad kan vi göra för att försäkra oss om att vi uppnår dessa avsikter? I Hjälpföreningen skulle du kunna be någon att summera de förändringar i melkisedekska prästadömskvorum som äldste Christofferson beskriver. Systrarna skulle därefter kunna identifiera underförstådda principer i dessa förändringar vilka kan tillämpas på Hjälpföreningens arbete. I äldstekvorumet och Hjälpföreningen kan medlemmarna diskutera vad de lär sig av berättelsen om broder Goates och hur den är tillämplig på deras arbete.

Ronald A. Rasband, *”Se! En kunglig armé”*, s. 58–61

Äldste Rasband citerar verser från hymnen ”Behold! A Royal Army” (*Hymns*, nr 251). Förslagsvis kan kворums- eller



Hjälpföreningsmedlemmarna gå igenom dem tillsammans. Hur liknar prästadömskvorumet och Hjälpföreningen en kunglig armé? Medlemmarna kan även söka efter och diskutera de ”otaliga välsignelser” som äldste Rasband säger ska komma från omstruktureringen av prästadömskvorumet. Vilka andra välsignelser har vi fått – eller hoppas vi få – genom att genomföra dessa förändringar? Hur kan också Hjälpföreningen mer till fullo motta välsignelser såsom en ”mångfald av gåvor” och ”mentorskap”?

Henry B. Eyring, *”Inspirerat tjänande”*, s. 61–64

President Eyring berättar om två sakramentsmötestal om tjänande som imponerade på honom. Du kan kanske be hälften av kворumets eller Hjälpföreningens medlemmar att gå igenom den 14-årige pojakens ord medan den andra hälften kan gå igenom berättelsen om hemläraren. Medan de läser kan medlemmarna tänka på råd som de skulle kunna ge till en ung man eller ung kvinna som precis har blivit kallad att tjäna någon. Hur kan vi ”bli ännu mer inspirerade och kärleksfulla i vårt tjänande”?

Dallin H. Oaks, *”Prästadömetts makt”*, s. 65–68

Du kan skriva rubrikerna till de fyra avsnitten i president Oaks tal på tavlan

för att påbörja en diskussion. Be sedan varje medlem att läsa ett avsnitt i tysthet och sedan skriva en mening på tavlan som summerar det huvudsakliga budskapet i det avsnittet. Medlemmarna kan sedan berätta vad de känner sig inspirerade att göra på grund av det de läste. Hur kommer vårt tjänande som prästadömsbärare och systrar i Hjälpföreningen att förbättras när vi tillämpar undervisningen i president Oaks tal?

Russell M. Nelson, *”Tjäna med Guds kraft och myndighet”*, s. 68–75

President Nelson uppmanar prästadömsbärarna att ”stå upp” och använda prästadömet till att välsigna vår himmelske Faders barn. Be medlemmarna i ditt kворum eller i Hjälpföreningen att söka efter de exempel han ger och diskutera hur dessa kan hjälpa oss förstå hur prästadömet kan användas för att välsigna deras och andras familjer. Vilka upplevelser kan vi berätta om då vi har välsignats av prästadömetts kraft? Hur kan vi hjälpa andra eller oss själva ha tron till att använda Guds prästadöme till att ”tjäna i hans namn”?

Reyna I. Aburto, *”I enighet”*, s. 78–80

Syster Aburtos tal ger möjlighet för ert kворum eller er Hjälpförening att utvärdera hur väl ni arbetar i enighet för att utföra Herrens verk. För att hjälpa deltagarna göra detta kan du visa bilder på monarkfjärilar, Frälsarens besök till nephiterna (se *Evangeliebilder*,

Ett mönster för våra möten

1. Berätta om upplevelser som har kommit av intryck och uppmärksamhet som mottagits under tidigare prästads- eller hjälpföreningsmöten (leds av en medlem i presidentskapet).

2. Lär tillsammans (leds av en kallad lärare). Det hjälper ofta att be medlemmarna:

- söka efter något i konferenstalet (såsom svaret på en fråga, ett upplyftande citat eller ett exempel på en princip)
- dela med sig av och samtala om det de hittar
- fundera över hur budskapet kan tillämpas på deras liv och upplevelser.

3. Planera att handla som enskilda eller grupp (leds av en medlem i presidentskapet).



82, 83, 84), och kyrkans humanitära arbete (se LDS.org). Medlemmarna kan leta i talet och se hur syster Aburto använde dessa exempel för att undervisa om avsikterna och välsignelserna med att arbeta i enighet. Vad kan vi göra för att arbeta "i enighet"?

Henry B. Eyring, *"Hans Ande hos er"*, s. 86–89

För att öka vår önskan och förmåga att motta den Helige Anden delar president Eyring med sig av flera personliga upplevelser och ger specifik vägledning. Efter att ha diskuterat hans upplevelser, vilka liknande minnen av när den Helige Anden rörde vid deras hjärtan eller bekräftade sanningen kan medlemmarna i ditt kворum eller i Hjälpföreningen berätta om? Medlemmarna kan kanske göra en lista på tavlan över den vägledning som president Eyring ger oss för att hjälpa oss "öppna våra hjärtan för att ta emot Andens betjäning". Hur kan det hjälpa oss i våra liv och våra familjer att följa hans vägledning? I våra kворum eller i Hjälpföreningen?

Dallin H. Oaks, *"Små och enkla medel"*, s. 89–92

President Oaks budskap innehåller metaforer som lär oss om hur små och enkla medel har en kraftfull inverkan för gott eller ont. Dessa metaforer omfattar trädrötter, ett roddarlag, repfibrer och droppande vatten. Medlemmarna kan läsa metaforerna och diskutera vad dessa lär oss om kraften av att konsekvent göra små och enkla saker. Vilka är de små och enkla medel som för in den Helige Andens inflytande i våra liv? Uppmana medlemmarna att fundera över vad de känner sig manade att göra för att följa president Oaks råd.

Russel M. Nelson, *"Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv"*, s. 93–96

I sitt tal värdar president Nelson till oss att öka vår "andliga kapacitet att ta emot uppenbarelse". För att hjälpa medlemmarna följa hans vägledning skulle du kunna skriva upp frågor i stil med följande på tavlan: Varför

behöver vi uppenbarelse? Hur kan vi utveckla vår förmåga att ta emot uppenbarelse – både personligen och när vi rådgör tillsammans? Vilka välsignelser utlovade president Nelson om vi söker uppenbarelse? Dela klassen i grupper och be varje grupp att hitta och berätta om svaret på en av frågorna.

Gerrit W. Gong, *"Frälsaren uppstånden är"*, s. 97–98

Vad kan medlemmarna i ditt kворum eller i Hjälpföreningen lära sig av äldste Gongs budskap om våra förbund och Jesu Kristi försoning? Du skulle kunna be medlemmarna att söka i talet efter välsignelser som Frälsarens försoning och våra förbund – i förening – kan erbjuda oss. Fundera sedan på att ställa frågor i likhet med följande om vad de har hittat: Hur arbetar våra förbund och försoningen tillsammans för att "möjliggöra och förädla"? Vad hjälper de oss att hålla fast vid och att släppa taget om?

Ulisses Soares, *"Profeter talar genom den Helige Andens kraft"*, s. 98–99

Äldste Soares tal kan inspirera oss till att handla i tro när vi känner oss otillräckliga i att göra Herrens vilja. Hur fick äldste Soares tröst och försäkran när han tog emot sin nya kallelse som apostel? Vad lärde han sig av sin erfarenhet av att kallas som missionspresident? Vad kan vi lära oss av hans erfarenheter? Ge medlemmarna en stund att berätta om upplevelser då de kände sig osäkra på något som Herren ville att de skulle göra. Vad gjorde de för att finna tro att gå framåt?

Jeffrey R. Holland, *"Vara med och styrka dem"*, s. 101–103

När medlemmarna i ditt kворum eller i Hjälpföreningen fick höra om förändringarna i "sättet för prästadömet och Hjälpföreningen att stödja medlemmar", vilka frågor hade de? Äldste Hollands tal kan erbjuda svar. Medlemmarna kan söka efter de evangelieprinciper som äldste Holland säger utgör grunden i dessa förändringar. Vilka

uppmaningar hittar vi i hans tal? Vilka välsignelser utlovas? Hur kan dessa nya sätt att tjäna hjälpa oss bli "sanna Kristi lärjungar"?

Jean B. Bingham, "Stödja på Frälsarens sätt", s. 104–107

I sitt tal uppmuntrar syster Bingham oss att ställa oss frågor som kan vägleda våra stödjande insatser. Medlemmarna kan diskutera hur dessa frågor kan vägleda deras insatser och sedan söka efter svaren på syster Bingham's fråga: "Men vad innebär det [att stödja]?" Du kan ägna lite tid åt att gå igenom några av de exempel som syster Bingham ger på hur enskilda stödjer, och låta medlemmarna dela med sig av egna exempel. Vad hittar vi i syster Bingham's tal som ökar vår förståelse för varför och hur vi stödjer?

Dieter F. Uchtdorf, "Se människan!", s. 107–110

Hur skulle vi hjälpa någon förstå att försoningsoffret och Jesu Kristi uppståndelse var de viktigaste händelserna i världshistorien? Be deltagarna begrunda denna fråga medan de läser delar av äldste Uchtdorf's tal. Vad hittar de som kan hjälpa till att förklara varför dessa händelser är så viktiga för dem? Efter den diskussionen kan klassdeltagarna prata om vad det innebär för dem att "se människan". Hur har vi lärt oss att "se människan"?

Quentin L. Cook "Att bereda sig för att möta Gud", s. 114–117

Du skulle kunna inleda diskussionen om äldste Cook's tal genom att be en medlem summera återställelsen av prästadörets nycklar i templet i Kirtland. Vilka ansvar har kyrkan som är relaterade till dessa nycklar, enligt äldste Cook's tal? Hur visar sig dessa ansvar i kyrkan i dag? Skriv upp orden *rättfärdighet*, *enighet*, och *jämlikhet* på tavlan och be medlemmarna dela med sig av insikter de får om var och en av dessa principer i äldste Cook's tal. Hur kan dessa principer hjälpa oss fullgöra kyrkans heliga ansvar?



Fjärde söndagens

möten

Den fjärde söndagen i varje månad diskuterar äldstestyvrumen och Hjälpföreningen ett ämne som valts ut av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum. Fjärde söndagens ämne uppdateras efter varje generalkonferens. Från och med nu till och med nästa generalkonferens kommer ämnet att vara "Stödja andra". Varje månad kan ledare eller lärare välja att leda diskussioner om vilket som helst av de följande principerna relaterade till stödverksamheten.

För ytterligare resurser som kan utgöra underlag i diskussionerna om stödverksamheten, se ministering.lds.org/swe samt artiklar om "Stödverksamhetens principer" i framtida nummer av *Liahona*.

Vad innebär det att stödja?

Vad betyder *stödjande* för medlemmarna i din församling eller gren? För att få veta det kan du skriva *Stödverksamhet* på tavlan och sedan låta medlemmarna skriva ord som de förknippar med stödjande och tjänande runt det. Medlemmarna skulle kunna hitta ord eller fraser att lägga till listan från skriftställen som dessa: Matteus 25:34–40; Lukas 10:25–37; 2 Nephi 25:26; Mosiah 18:8–9; 3 Nephi 18:25 samt Läran och Förbunden 81:5. Vad lär de här verserna oss om tjänande? Du skulle kunna be medlemmarna att berätta om exempel

som de har sett på tjänande. Hur kan vårt tjänande i Stödverksamheten hjälpa till att tillgodose människors andliga och timliga behov? Hur kan det hjälpa människor komma närmare Kristus?

Frälsaren är vårt fullkomliga exempel på att betjäna.

För att lära sig om hur man kan vara effektiv i Stödverksamheten kan medlemmarna dela med sig av berättelser från skrifterna där Frälsaren tjänade andra. Åtskilliga exempel finns i Johannes 4–6 och Markus 2:1–12. Medlemmarna kan

berätta om vad som gör intryck på dem i dessa berättelser och vilka principer de lär sig om tjänande. Till exempel, hur anpassade Frälsaren sitt tjänande av andra? Hur tillgodosåg han människors andliga såväl som timliga behov? Klassdeltagarna kan dela med sig av tillfällen då de har sett människor utöva dessa principer i sitt tjänande.

Stödverksamheten motiveras av kristuslik kärlek.

För att utforska kraften i stödverksamheten när den motiveras av kristuslik kärlek kan du skriva följande mening på tavlan och låta deltagarna föreslå hur de ska fylla i luckorna: *När jag verkligen älskar de människor jag tjänar, så _____.* *När jag tjänar av andra orsaker, så _____.* Vad kan vi göra för att försäkra oss om att vårt tjänande av andra motiveras av kristuslik kärlek? Hur kan vi utveckla kristuslik kärlek till dem som vi har fått i uppgift att stödja? (Se Moro. 7:45–48.) Medlemmarna kan kanske ge exempel på tjänande som inspirerades av kristuslik kärlek.

Gud vill att alla hans barn ska bli vakade över och sörjda för.

President Russel M. Nelson sa: "Ett kännetecken för Herrens sanna och levande kyrka kommer alltid att vara en organiserad, riktad ansträngning att betjäna vart och ett av Guds barn och deras familjer" ("Tjäna med Guds kraft och myndighet", *Liahona*, maj 2018, s. 69). Vad säger president Nelson är några av de "organiserade, riktade" ansträngningar genom vilka kyrkan hjälper oss ta hand om enskilda på ett bättre sätt? Varför är dessa ansträngningar "ett kännetecken för Herrens sanna och levande kyrka"? (Se Mosiah 18:21–22 och Moro. 6:4–6 för uppslag.) Vilka välsignelser har kommit in i ert eller andras liv tack vare människor som har tjänat i sina kallelser eller uppdrag i kyrkan?

Själarna är mycket värdefulla i Guds ögon.

Mosiahs söners upplevelser åskådliggör att det sätt på vilket vi ser människor

påverkar hur vi tjänar dem. Du kan skriva på tavlan *Hur nephiterna såg på lamaniterna* och *Hur Mosiahs söner såg på lamaniterna*. Be sedan deltagarna att söka i Mosiah 28:1–3 och Alma 26:23–26 för att hitta ord och uttryck att skriva under varje uttalande. Vad lär oss den här jämförelsen om hur det sätt på vilket vi ser människor påverkar hur vi tjänar dem? Hur kan vi lära oss se människor som Gud ser dem? (Se L&F 18:10–16.)

Sanna tjänare fokuserar på andras behov.

För att hjälpa medlemmarna bättre förstå värdet i att fokusera på andras behov när vi tjänar dem, kan du jämföra tjänande med att ge och ta emot gåvor. Har vi någonsin fått en betydelsefull gåva av någon som helt uppenbart visste vad vi behövde eller ville ha? På vilket sätt är tjänande likt att ge en omtänksam gåva? Fundera på att diskutera berättelser från den senaste generalkonferensen som visar hur människor tjänar enligt andras behov (se till exempel Jean B. Bingham, "Stödja på Frälsarens sätt", *Liahona*, maj 2018). Medlemmarna skulle också kunna dela med sig av andra berättelser som illustrerar denna princip.

Hur kan vi få veta vilka behov andra har? Be varje medlem att göra en lista på några av de människor som de betjänar. Bredvid varje namn kan de skriva ett svar på frågan: "Vad behöver den här personen för att komma närmare Kristus?" När så är tillämpligt, uppmuntra även medlemmarna att anteckna förrättningar som varje person kan behöva ta emot. Be medlemmarna att fortsätta tänka på den här frågan och att söka inspiration för att hjälpa dem tillgodose andras behov.

Herren vill att vi ska ta emot tjänande av andra.

Äldste Robert D. Hales sa: "Evangeliets plan fordrar givande och mottagande. ... Individier i svårigheter säger ofta: 'Jag ska göra det själv.' ... 'Jag kan ta hand om mig själv.' Det har sagts att ingen är så rik att han inte behöver någon annans hjälp, ingen är så

fattig att han inte kan vara till nytta för sina medmänniskor på något sätt. Sinnelaget att kunna be om andras hjälp med tillförsikt och att ge hjälp med vänlighet bör vara en del av själva vår natur" ("We Can't Do It Alone", *Ensign*, nov. 1975, s. 91, 93). Varför tvekar vi ibland att ta emot hjälp av andra? Hur kan vår villighet att ta emot hjälp välsigna dem som tjänar oss? Ge deltagarna en stund att fundera över sätt att vara mer öppna för att ta emot andras tjänande. Vad säger 1 Korintierbrevet 12:13–21 om varför vi behöver varandra?

Det finns många sätt som vi kan stödja andra på.

För att hjälpa medlemmarna fundera på de många olika sätt som vi kan stödja varandra på, kan du be dem titta på äldste Jeffrey R. Hollands tal "Vara med och styrka dem" (*Liahona*, maj 2018, s. 101–103; se även "Stödverksamhetens principer" i kommande nummer av *Liahona*). Medlemmarna kan delas in i mindre grupper och varje grupp kan tänka på flera olika scenarier då en person kan behöva hjälp. De kan sedan komma på olika sätt att se till de andliga och timliga behoven hos personerna i scenarierna. Be grupperna dela med sig av sina idéer och begrunda om några av idéerna de har diskuterat skulle kunna välsigna de människor de betjänar. ■





De tolv apostlarnas kvorum

Sittande, från vänster: President M. Russell Ballard, äldste Jeffrey R. Holland, äldste Dieter F. Uchtdorf, äldste David A. Bednar, äldste Quentin L. Cook.
Stående, från vänster: Äldste D. Todd Christofferson, äldste Neil L. Andersen, äldste Ronald A. Rasband, äldste Gary E. Stevenson, äldste Dale G. Renlund,
äldste Gerrit W. Gong, äldste Ulisses Soares.



”Jag välsignar er till att kunna urskilja det som kan läggas åt sidan så att ni kan tillbringa mer tid i templet”, sa president Russell M. Nelson på det sista mötet under kyrkans 188:e årliga generalkonferens. ”Jag välsignar er med större harmoni och kärlek i era hem och en djupare önskan att vårda era eviga familjeband. Jag välsignar er med ökad tro på Herren Jesus Kristus och med större förmåga att följa honom som hans sanna lärjungar.

Jag välsignar er till att höja er röst i vittnesbörd, som jag gör nu, om att vi är verksamma i den allsmäktige Gudens verk! Jesus är Kristus. Detta är hans kyrka som han leder genom sina smorda tjänare.”

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

